

Ρε PORT Α3

Από το Πρότυπο Γενικό Λύκειο Ιωνιδείου Σχολής

Προβληματισμοί

Εφηβεία!

Η πιο δύσκολη περίοδος των νέων **Σελ. 8**

Απόψεις

Κοινωνικά δίκτυα των χρηστών ή “κοινωνικά δίχτυα” των πολιτών,

Τι ισχύει άραγε στην σημερινή εποχή; **Σελ. 5**

Αθλητικά

100 χρόνια Ολυμπιακός Πειραιά

Η ιστορία της ομάδας που έγινε θρύλος.

Από την Ιωνίδειο στον ευρωπαϊκό θρόνο του
μπάσκετ. **Σελ. 21**

Απόψεις

Εθελοντισμός στην Εφηβεία

Ένα Δώρο για την Κοινωνία και τον Εαυτό μας
Σελ. 20

Πολιτισμός

Δημοτική Πινακοθήκη

Ένας Πολιτιστικός Θησαυρός στην Καρδιά του
Λιμανιού

Δημοτικό Θέατρο

ένα στολίδι για τον Πειραιά **Σελ. 15-16**

Κόσμος

Ταλιμπάν. Το γυναικείο φύλο υπό διωγμό

Οι δυνατές γυναίκες της Μέσης Ανατολής
Σελ. 22

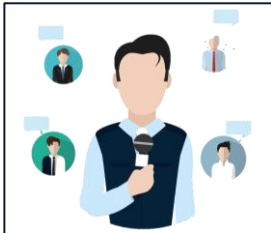
Προβληματισμοί

Ποια η σημασία των καλλιτεχνικών στο σχολείο;

Η θέση των καλλιτεχνικών στα ελληνικά
εκπαιδευτικά ιδρύματα **Σελ. 20**

Συνεντεύξεις

Στα άδυτα της Παντείου

Η ομάδα του “Ρε-port-ά3” στο Πάντειο
Πανεπιστήμιο μαθαίνει για... το ρεπορτάζ από
φοιτητές και καθηγητές **Σελ. 3-4**

Έρευνα

Απαγόρευση των κινητών στα σχολεία

Τι πιστεύουν οι μαθητές άραγε; **Σελ. 6-8**

Αφιέρωμα

1944-2024: 80 Χρόνια Ελευθερίας

Ένα αφιέρωμα για τους βομβαρδισμούς του Πειραιά κατά τον Β'
Παγκόσμιο Πόλεμο. **Σελ. 10-12**

Άρθρο της Λουράντου Σουλτάνας

Με λογισμό και μ’ όνειρο
συνεχίζουμε...

Η Ιωνίδειος Σχολή λειτούργησε για πρώτη φορά το 1847 ως Ελληνικό Σχολείο. Η ιστορία της όμως ξεκινά ουσιαστικά από το 1844, όταν ο Δήμαρχος του Πειραιά, Πέτρος Ομηρίδης Σκυλίτσης, ζήτησε οικονομική βοήθεια για την ίδρυση του νέου σχολείου από τον γνωστό επιχειρηματία και ευεργέτη Κωνσταντίνο Ιωνίδη-Ιπλιξή με καταγωγή από την Κωνσταντινούπολη. Ο Ιωνίδης διέθεσε 30.000 δραχμές, ποσό εξαιρετικά σημαντικό για την εποχή και δύο χρόνια αργότερα, το 1847 και επί δημαρχίας του Δ. Θεοχάρη, άρχισε η οικοδόμηση του σχολείου στο κέντρο του Πειραιά. Στις 21 Μαΐου του ίδιου χρόνου έγιναν τα εγκαίνια τόσο του «Ελληνικού Σχολείου» όσο και του «Αλληλοδιδασκικού Δημοτικού» που φέρουν από κοινού την ονομασία «Ιωνίδεια Σχολεία», ενώ ο δωρητής διέθεσε ακόμα 10.000 δραχμές για τις ανάγκες του σχολείου και για τη δημιουργία βιβλιοθήκης.

Το 1862 υπογράφεται η ίδρυση του Γυμνασίου, που μέχρι το 1914 παραμένει το μοναδικό Γυμνάσιο στον Πειραιά. Εκείνη τη χρονιά, με την ίδρυση του Δευτέρου Γυμνασίου, η Ιωνίδειος μετονομάζεται σε Α΄ Γυμνάσιο Πειραιώς. Το Γυμνάσιο λειτουργεί στο αρχικό κτίριο του 1847 μέχρι και το 1932, οπότε και κατεδαφίζεται, για να ανεγερθεί στη θέση του το νέο κτίριο στο οποίο στεγάζεται μέχρι σήμερα, απέναντι από το Δημοτικό Θέατρο, στην Πλατεία Κοραή και επεκτείνεται το 1971 στις οδούς Ηρώων Πολυτεχνείου και Σωτήρος Διός. Την περίοδο 1934-1935 προάγεται σε «Σχολή Μέσης Εκπαιδεύσεως Πειραιώς» και το 1946-47 μετονομάζεται σε «Α΄ Πρότυπο Γυμνάσιο Αρρένων Πειραιώς». Σημαντικότερη χρονιά θεωρείται το 1957, όταν η Σχολή γίνεται ισότιμη με τη Βαρβάκειο Πρότυπο Σχολή και τα Πειραματικά Σχολεία του Πανεπιστημίου Αθηνών και Θεσσαλονίκης. Την ίδια χρονιά ξεκινά μια πολύ σημαντική μαθητική πρωτοβουλία: η έκδοση από τους μαθητές του περιοδικού «Πυρός». Το 1963, με απόφαση του Υπουργού Γ. Κασσιμάτη, μετονομάζεται σε «Ιωνίδειος Πρότυπος Σχολή Πειραιώς».

Κατά τη δεκαετία 1962-1972 αναλαμβάνει τη διεύθυνση της Σχολής ο Χρήστος Κεφάλας. Η Σχολή εξοπλίζεται με τα απαραίτητα για το έργο της μέσα και όργανα. Ιδρύονται εργαστήρια Φυσικής και Χημείας, Βιολογίας, Μετεωρολογίας, Αίθουσα μουσικής, Σχεδιαστήριο, Ενόργανο Γυμναστήριο, Βιβλιοθήκη καθηγητών, Ψυχολογικό εργαστήριο, Ιατρείο, Γραφείο Κοινωνικού Λειτουργού, Γραφείο Επαγγελματικού Προσανατολισμού και Σχολή Γονέων. Το σχολικό έτος 1979-1980, εξάλλου, είναι η πρώτη χρονιά που το σχολείο σταματά να λειτουργεί ως σχολείο «αρρένων» και δέχεται για πρώτη φορά κορίτσια στο μαθητικό πληθυσμό.

Η Ιωνίδειος σχολή παρέχοντας υψηλής ποιότητας εκπαίδευση στον μαθηματικό πληθυσμό, αποτελεί ένα φυτώριο αποφοίτων που διακρίνονται σε όλους τους τομείς της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής και πολιτιστικής ζωής της τοπικής κοινωνίας αλλά και ολόκληρης της χώρας. Στα θρανία της μαθήτευσαν κατά καιρούς σημαντικές μορφές των γραμμάτων και των τεχνών, όπως ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, ο Παύλος Νιρβάνας, ο Σπύρος Μελάς, ο Λάμπρος Πορφύρας, ο Δημοσθένης Βουτυράς, ο Γεράσιμος Βώκος, ο Αλέξανδρος Πάλλης, ο Παντελής Χορν, ο Αιμίλιος Βεάκης.

Σήμερα στο Λύκειό μας εξακολουθούν να λειτουργούν Εργαστήρια Φυσικής, Χημείας, Βιολογίας και Πληροφορικής, Αίθουσα Εκδηλώσεων, Κλειστό Γυμναστήριο, Μουσείο Ιστορίας της Σχολής καθώς και Μουσείο Οργάνων Φυσικών επιστημών. Επαναλειτουργεί, επίσης, η Βιβλιοθήκη της Σχολής, μια απ’ τις μεγαλύτερες Σχολικές Βιβλιοθήκες στην Ελλάδα, η οποία στεγάζει 2 συλλογές, την παλαιά συλλογή με 5.556 τίτλους και από το 1999 τη νεότερη συλλογή με 4.600 τίτλους. Η νέα βιβλιοθήκη έως σήμερα περιέχει πάνω από 13.000 βιβλία και οπτικοακουστικό υλικό, καθώς και περιοδικά ποικίλης ύλης.

Οι μαθητές παρακολουθούν κάθε χρόνο Ομίλους ποικίλων ενδιαφερόντων, εκπονούν εκπαιδευτικά προγράμματα, προετοιμάζονται για τη συμμετοχή τους σε διαγωνισμούς, μαθητικά συνέδρια Ελληνικά ή Ευρωπαϊκά, υποδέχονται αλλοδαπούς μαθητές. Πτυχές αυτής της πλούσιας σχολικής ζωής παράλληλα με νέα από την πόλη μας, τον Πειραιά καθώς και μαθητικές απόψεις και δημιουργίες προσπαθεί τα τρία τελευταία έτη να καταγράψει και να προβάλλει ο Όμιλος Δημοσιογραφίας του Λυκείου μας. Ένα μικρό μέρος της προσπάθειάς μας παρουσιάζουμε στο τεύχος αυτό.

Με λογισμό και μ’ όνειρο συνεχίζουμε την παράδοση με τη δράση μας...

Η κυρία Λουράντου Σουλτάνα είναι Φιλόλογος στο Πρότυπο Λύκειο Ιωνιδείου Σχολής Πειραιά, Υπεύθυνη του Ομίλου Δημοσιογραφίας

Η δημοσιογραφική ομάδα του «Ρε-port-αΐ» στο Πάντειο Πανεπιστήμιο

Στα άδυτα του πετυχημένου ρεπορτάζ και
της ερευνητικής δημοσιογραφίας

Στα τέλη Νοεμβρίου η δημοσιογραφική μας ομάδα είχε την τύχη να επισκεφθεί το Εργαστήριο Δημοσιογραφίας στο τμήμα Επικοινωνίας, Μέσων και Πολιτισμού του Παντείου Πανεπιστημίου. Αφού παρακολουθήσαμε ένα μάθημα για τις βασικές αρχές του ρεπορτάζ, της ερευνητικής δημοσιογραφίας και της λήψης συνέντευξης, είχαμε την ευκαιρία να συνομιλήσουμε αρχικά με τρεις φοιτητές του τμήματος, τον Τάσο Ιωάννου, Σταύρο Στάνου και την Στέλλα Πενθερουδάκη και στη συνέχεια με τους δύο υπεύθυνους καθηγητές του Εργαστηρίου, **τον Αναπληρωτή Καθηγητή κ. Βατικιώτη Παντελή** και **τον Επίκουρο Καθηγητή κ. Καραδημητρίου Αχιλλέα**.

Πολλές φορές μας ρωτάνε στην τάξη: «Πώς θα βρω θέματα;». Παντού υπάρχουν θέματα. Οτιδήποτε σου δημιουργήσει απορία μπορεί να γίνει ρεπορτάζ.

κ. Π. Βατικιώτης

Συντακτική ομάδα:

Αντύπας Σπύρος, Βολικάκη Μαγδαληνή, Βόρδου Στυλιανή, Βουγιουκλάκη Αγγελική, Καζαντζίδου Ιωάννα, Κάσση Μαργαρίτα-Γρηγορία, Κοψιαύτη Φωτεινή, Ξανθοπούλου Ελευθερία, Πανταζής Νίκος, Πάντσιος Παναγιώτης, Παπαδόπουλος Δημήτρης, Πέρρου Μελίνα, Σπάθα Σοφία

Αρχισυντάκτρια:

Πέρρου Μελίνα

Σχέδιο εξώφυλλου-οπισθόφυλλου:

Σαμίου Μαρία, Μπιτάκος Στέλιος

Συντονιστές εκπαιδευτικοί:

Λουράντου Σουλτάνα, Κονταρίνης Ανδρέας

Η ομάδα του “Pe-port-άζ” στο Πάντειο Πανεπιστήμιο μαθαίνει για... το ρεπορτάζ των Μάγιας Κάσση και Νίκου Πανταζή

Ας δούμε τι απάντησαν στις ερωτήσεις μας οι φοιτητές...

Ακούσαμε πριν στο μάθημα ότι σας έχει ανατεθεί εργασία να πάρετε συνεντεύξεις και να τις παρουσιάσετε. Πώς μπορεί κάποιος να έρθει σε επαφή με συνεντευξιαζόμενους;

Ιωάννου Τάσος

Μπορείτε να κοιτάξετε τον προσωπικό σας κύκλο. Ίσως να υπάρχει κάποιος γνωστός σας σχετικός με το θέμα που ερευνάτε ή γνωστός γνωστού. Εγώ για παράδειγμα βρήκα τη συνεντευξιαζόμενη μου από την δουλειά μου. Μην προσπερνάτε, δηλαδή, τις γνωριμίες που έχετε ήδη.

Σημασία έχει σε αυτό που κανείς να είσαι ο εαυτός σου. Γιατί αυτό το μεταδίδεις και στον συνομιλητή σου.

Στάνου Σταύρος

Επίσης, γενικά όταν θέλουμε να προσεγγίσουμε κάποιον, να τον καλέσουμε δηλαδή για να του πάρουμε συνέντευξη, είναι καλύτερο να του κάνετε πρόταση είτε από κοντά, να τον συναντήσετε είτε να επιδιώξετε να επικοινωνήσετε απευθείας μαζί του, ώστε να σας θυμάται και σε επόμενη επικοινωνία σας.

Να μην φοβάστε να προσεγγίσετε ακόμα και κάποιον που πιστεύετε πως κατά πάσα πιθανότητα θα σας απορρίψει.

Πενθερουδάκη Στέλλα

Εγώ, μόλις μας ανέθεσε την εργασία ο καθηγητής άρχισα να στέλνω μηνύματα στο Instagram σε άτομα που θα ήθελα να πάρω συνέντευξη. Αν και πίστευα ότι είχα λίγες πιθανότητες, τελικά πέτυχα αυτό που ήθελα, να προσεγγίσω δηλαδή έναν πολύ γνωστό YouTuber που ασχολείται με τον ποδόσφαιρο. Ενώ έχει εκατομμύρια ακόλουθους, βρήκε το χρόνο να μου απαντήσει και καθώς ήταν πολύ πρόθυμος και ευγενικός, καταλήξαμε να κάνουμε τη συνέντευξη εξ αποστάσεως. Να μην φοβάστε να προσεγγίσετε ακόμα και

κάποιον που πιστεύετε πως κατά πάσα πιθανότητα θα σας απορρίψει.

Ποια είναι η γνώμη σας για τη δημοσιογραφία τώρα που βλέπετε από μέσα τα πράγματα;

Ιωάννου Τάσος

Ναι, η αλήθεια είναι ότι πλέον μας φαίνονται πιο «ανθρώπινοι» οι δημοσιογράφοι. Είναι τελείως διαφορετικό να βλέπεις έναν άνθρωπο μέσα από το «φακό» και άλλο μέσα

Τι μας είπαν οι υπεύθυνοι καθηγητές ...

Δεν χρειάζεται να προκαθορίζουμε το μέλλον μας, γιατί πολλές φορές το τι θέλουμε και τι θα κάνουμε το βλέπουμε στην πορεία.

Ολοκληρώνοντας τις σπουδές τους, ποια εφόδια θέλετε να έχουν αποκτήσει οι μαθητές σας;

κ. Καραδημητρίου

Θέλουμε, αφενός, να έχουν αποκτήσει ένα καλό επίπεδο γνώσεων και να έχει καλλιεργηθεί η κριτική τους σκέψη για το πώς κάνουμε δημοσιογραφία, κάτι που έχει να κάνει με τις θεωρητικές βάσεις των μαθημάτων. Αφετέρου, θέλουμε να έχουν αναπτύξει τις απαραίτητες δεξιότητες, έτσι ώστε αυτή η θεωρία να έχει ένα πρακτικό αντίκρισμα, να ασχοληθούν δηλαδή με διάφορους τομείς της δημοσιογραφίας όπως η διαφήμιση ή ο πολιτισμός. Γι' αυτό και προσπαθούμε να καλύψουμε τις προοπτικές όλων των μέσων, και των παραδοσιακών όπως τα έντυπα και των ψηφιακών, με εργαστηριακά μαθήματα για το καθένα.

Εσείς ποια πορεία ακολου-

μου, που με θεωρούσαν κατάλληλο για διδασκαλία και κάπως έτσι κατέληξα να διδάσκω εδώ.

Πρέπει να σας πω επίσης ότι, επειδή θέλω να έχω επαφή και με το πρακτικό κομμάτι της δημοσιογραφίας, είμαι και σε ένα site, το οποίο δεν κάνει συμβατική δημοσιογραφία, αλλά αυτό που λέμε στη νέα δημοσιογραφική γλώσσα “fact checking”. Ουσιαστικά, μέσω αυτού επιδιώκουμε να διορθώσουμε ειδήσεις παραποιημένες, ψευδή θέματα ή ακόμα και δηλώσεις πολιτικών και γενικά ανθρώπων της δημόσιας σφαίρας που έχουν ήδη δημοσιευθεί. Χαίρομαι, λοιπόν, πολύ που ασχολούμαι και με αυτό, βέβαια σε μικρότερη συχνότητα, καθώς το πανεπιστήμιο έχει προτεραιότητα.

κ. Βατικιώτης

Εγώ έκανα τις σπουδές μου εδώ, στο τμήμα της Κοινωνιολογίας. Μετά πήγα στην Αγγλία για μεταπτυχιακές σπουδές, παράλληλα δούλευα εκεί σε ένα Πανεπιστήμιο. Έπειτα γύρισα εδώ, δούλεψα για τρία χρόνια στον χώρο της τηλεόρασης, όμως στην πορεία διαπίστωσα ότι με ενδιέφερε περισσότερο η έρευνα. Έτσι, ξαναπήγα στο εξωτερικό για 10 χρόνια, για να ασχοληθώ με αυτό το κομμάτι και όταν γύρισα στην Ελλάδα, κατέληξα να διδάσκω εκεί από όπου ξεκίνησα.

Η δημοσιογραφική ομάδα του «Pe-port-άζ» με τους δύο υπεύθυνους καθηγητές του Εργαστηρίου Δημοσιογραφίας/Journalism Lab (J-Lab), του Αναπληρωτή Καθηγητή κ. Βατικιώτη Παντελή και του Επίκουρου Καθηγητή κ. Καραδημητρίου Αχιλλέα

στη δουλειά του. Δεν πρέπει να αφαιρούμε την ανθρώπινη ταυτότητα από τους δημοσιογράφους.

Πενθερουδάκη Στέλλα

Εμένα για να πω την αλήθεια, έτσι όπως το βιώνω μέσα από τις εργασίες που μας αναθέτουν και τα εργαστήρια στη σχολή, αν και μου φαίνεται πολύ δύσκολο να γράφω 800 1000 λέξεις για ένα ρεπορτάζ, τελικά το κάνω επειδή μου αρέσει.

Στάνου Σταύρος

Σημασία έχει σε αυτό που κανείς να είσαι ο εαυτός σου. Γιατί αυτό το μεταδίδεις και στον συνομιλητή σου.

Μην προσπερνάτε τις γνωριμίες που έχετε ήδη.

Θήσατε για να φτάσετε να γίνετε Καθηγητές Πανεπιστημίου;

κ. Καραδημητρίου

Προφανώς και στα 18 μου δεν έλεγα ότι θέλω να γίνω καθηγητής Πανεπιστημίου, απλά συνειδητοποίησα ότι μου αρέσει πάρα πολύ η επιστήμη της επικοινωνίας και των μέσων. Επειδή μου άρεσαν περισσότερο τα οπτικοακουστικά μέσα, οι μετέπειτα σπουδές μου ήταν πάνω στην τηλεοπτική δημοσιογραφία. Παράλληλα, εκτός από τη δημοσιογραφική έρευνα, μου άρεσε και η έρευνα που γίνεται στο Πανεπιστήμιο, δηλαδή το να μελετάμε τον κόσμο των μέσων και τους πρωταγωνιστές τους «απ' έξω». Αφού, λοιπόν, δοκίμασα και τα δύο, στο τέλος με κέρδισε περισσότερο το δεύτερο. Φυσικά με ενθάρρυναν και κάποιοι καθηγητές

Αυτό που θα ήθελα να αποκομίσετε από όλα αυτά είναι πως δεν χρειάζεται να προκαθορίζουμε το μέλλον μας, γιατί πολλές φορές το τι θέλουμε και τι θα κάνουμε το βλέπουμε στην πορεία. Όποτε να μην φοβάστε να δοκιμάσετε πράγματα.

Στα 18 μου δεν έλεγα ότι θέλω να γίνω καθηγητής Πανεπιστημίου, απλά συνειδητοποίησα ότι μου αρέσει πάρα πολύ η επιστήμη της επικοινωνίας και των μέσων. Παράλληλα μου άρεσε και η έρευνα που γίνεται στο Πανεπιστήμιο.

Συγμιότυπο από το μάθημα που παρακολουθήσαμε

Οι δημοσιογράφοι συνήθως εξειδικεύονται σε κάποιον τομέα;

κ. Βατικιώτης

Παραδοσιακά έτσι γινόταν. Γι’ αυτό έχουμε και τα ρεπορτάζ που εξειδικεύονται σε τομείς πολιτιστικούς, οικονομικούς, υγειονομικούς, εκπαιδευτικούς κλπ. Τώρα, έχουμε λιγότερους δημοσιογράφους που ασχολούνται αποκλειστικά με έναν τομέα.

Για κάποιον που ξεκινάει τώρα, συνήθως σε μια ιστοσελίδα, λαμβάνει τον βασικό μισθό, ο οποίος είναι πολύ χαμηλός. Ωστόσο, εννοείται πως κάποιος που κάνει καλά την δουλειά του, έχει τη δυνατότητα να εργαστεί σε μεγάλα μέσα και σε καλές θέσεις.

κ. Καραδημητρίου

Θα δώσω ένα παράδειγμα. Γενικά, όλοι ξεκινάμε από το ελεύθερο ρεπορτάζ. Αλλά ακόμη κι αν εγώ, λόγου χάρη έχω εξειδικευτεί στον τομέα της υγείας και πάω να εργαστώ σε ένα site, στη συμφωνία που θα κάνω με τον εργοδότη μου θα μου πει ότι κάποιες μέρες θα ασχολούμαι με ρεπορτάζ υγείας και κάποιες άλλες μέρες θα κάνω τη λεγόμενη «ροή» του site, δηλαδή ανά 15 λεπτά πρέπει να φτιάχνω μικρές ειδήσεις από την πολιτική, την οικονομία, τον πολιτισμό, για να υπάρχει συνεχής ανανέωσή τους στην ιστοσελίδα. Έτσι, λοιπόν, ασχολούμαι με όλα τα θέματα, παρόλο που έχω εξειδικευτεί σε κάτι. Πρέπει να έχω εποπτεία όλων των θεμάτων.

Πλέον τα social media επιτρέπουν και στον κάθε πολίτη να γίνεται πομπός ειδήσεων. Πώς αυτό έχει επηρεάσει το ρόλο του δημοσιογράφου;

κ. Καραδημητρίου

Έχουν προστεθεί κάποιες παραπάνω εργασίες, καθώς οι δημοσιογράφοι δέχονται διαφορετικών ειδών υλικό στην καθημερινότητά τους. Για παράδειγμα, μπορεί ένας πολίτης να τους στείλει ένα βίντεο που τράβηξε ή να τους γράψει μια πληροφορία. Η δουλειά του δημοσιογράφου είναι ο έλεγχος, το «διπλοτσεκάρισμα» αυτού του υλικού. Αυτό όμως δεν είναι πάντα εύκολο. Γι’ αυτό και πολλές φορές βλέπουμε γνωστούς δημοσιογράφους να κάνουν λάθη. Έτσι, ενώ οι νέες τεχνολογίες διευκολύνουν το έργο του δημοσιογράφου, επί της

ουσίας το έχουν κάνει και δυσκολότερο.

Προσφέρει οικονομική αποκατάσταση και εργασιακή αποκατάσταση το επάγγελμα του δημοσιογράφου;

κ. Βατικιώτης

Αυτό είναι ένα ερώτημα που απασχολεί πολύ τους φοιτητές και τις φοιτήτριες μας. Για κάποιον που ξεκινάει τώρα, συνήθως σε μια ιστοσελίδα, λαμβάνει τον βασικό μισθό, ο οποίος είναι πολύ χαμηλός. Ωστόσο, εννοείται πως κάποιος που κάνει καλά την δουλειά του, έχει τη δυνατότητα να εργαστεί σε μεγάλα μέσα και σε καλές θέσεις.

Πολλές φορές βλέπουμε να κατακρίνεται ο υποκειμενισμός στη δημοσιογραφία. Ποια είναι η γνώμη σας;

κ. Καραδημητρίου

Η δημοσιογραφία γενικά έχει δύο όψεις. Η πρώτη είναι όπως είπαμε το ρεπορτάζ, δηλαδή η καταγραφή των γεγονότων, σύμφωνα με πηγές και όχι με προσωπικές απόψεις. Ωστόσο, υπάρχει και η δεύτερη όψη της δημοσιογραφίας, δηλαδή η ερμηνεία των γεγονότων. Είναι όμως δύο διαφορετικοί πυλώνες. Το πρόβλημα προκύπτει όταν η είδηση, δηλαδή τα ρεπορτάζ συνυφαίνεται με την ερμηνεία, κάτι που γίνεται κυρίως στην Ελλάδα. Στο εξωτερικό, είναι απαγορευτικό να κάνεις την παραμικρή αξιολόγηση, όταν κάνεις ρεπορτάζ για τη προσέγγιση σε ένα θέμα. Φυσικά όμως τα μέσα σου δίνουν την ευκαιρία να γράφεις άρθρο γνώμης, να γράφεις κριτική για το πολιτισμό, να γράφεις άρθρα ανάλυσης, όπου εκεί μπορείς να έχεις μια υποκειμενική χροιά. Αυτό είναι το πρόβλημα στην Ελλάδα και σε πολλές άλλες χώρες της Νότιας Ευρώπης, ότι μπιλέκουμε την είδηση με το σχόλιο.

κ. Βατικιώτης

Εγώ πιστεύω πως ακόμα και το ίδιο ρεπορτάζ έχει μέσα υποκειμενικό στοιχείο. Η επιλογή του θέματος, της οπτικής γωνίας, των πηγών δεν εκφράζει τον δημοσιογράφο; Θεωρώ πως η θέση του δημοσιογράφου σε ένα ρεπορτάζ γίνεται ξεκάθαρη στον αναγνώστη, όταν εκείνος έχει δηλώσει τα βήματα που έχει ακολουθήσει. Όσον αφορά το γιατί αυτό το πρόβλημα στην Ελλάδα έχει λάβει τόσο μεγάλες διαστάσεις, έχει πολλές εξηγήσεις. Μια από αυτές είναι η ταχύτητα με την οποία λαμβάνουμε πληροφορίες, κυρίως από τα ψηφιακά μέσα. Έτσι, τα παραδοσιακά μέσα δυσκολεύονται να ανταποκριθούν. Από τη στιγμή που η εφημερίδα, για παράδειγμα, βγαίνει μια συγκεκριμένη ώρα τη μέρα, δεν μπορεί να κάνει μια απλή ενη-

μέρωση, γιατί όλες οι ειδήσεις μέχρι εκείνη την ώρα είναι γνωστές. Αυτό έχει δημιουργήσει νέες απαιτήσεις και νέα προβλήματα, τα οποία προσπαθούν να διαχειριστούν οι δημοσιογράφοι, όχι πάντα με τον κατάλληλο τρόπο.

Σήμερα πολλά μέσα ενημέρωσης βρίσκονται στην ιδιοκτησία μεγάλων επιχειρηματιών, προσώπων πολιτικοποιημένων. Αυτό έχει επηρεάσει την ελευθερία του Τύπου, τη λειτουργία της δημοσιογραφίας και τον δημοσιογράφο γενικά;

κ. Καραδημητρίου

Ναι και μάλιστα παρά πολύ. Παλιότερα τα μέσα τα κατείχαν εκδότες που αγαπούσαν τη δημοσιογραφία και ήταν και οι ίδιοι δημοσιογράφοι. Γι’ αυτό και πιστεύω πως όταν κάποιος είναι δημοσιογράφος και βάζει χρήματα, ώστε να διευθύνει ένα έντυπο και να γίνει εκδότης, θα το κάνει με «μεράκι». Το πρόβλημα είναι ότι σήμερα οι επιχειρηματίες αγοράζουν τα μέσα, αλλά στην πραγματικότητα δίνουν προτεραιότητα στις υπόλοιπες επιχειρηματικές τους δραστηριότητες. Κατευθύνουν απλώς ανθρώπους να κάνουν δημοσιογραφία όπως θέλουν εκείνοι, γιατί δεν νοιάζονται πραγματικά.

Η ελληνική δημοσιογραφία ασχολείται σε μεγάλο βαθμό με το «gossip journalism», δηλαδή με τον σχολιασμό της ζωής των διάσημων. Πώς μπορεί ένας δημοσιογράφος να αποφύγει αυτή την κατεύθυνση;

κ. Καραδημητρίου

Καταρχάς η ελληνική ενημέρωση δεν ασχολείται μόνο με τα κοσμικά. Είναι όμως απόλυτα φυσικό και δικαιολογημένο να έχουμε αυτή την εικόνα, καθώς τείνουμε να κρίνουμε τη δημοσιογραφία μόνο με κριτήριο την τηλεόραση. Σαφώς και ένα μεγάλο κομμάτι της έχει στραφεί προς αυτήν την κατεύθυνση, ωστόσο το γενικότερο κάδρο δεν είναι αυτό. Γι’ αυτό και σίγουρα ένας δημοσιογράφος μπορεί να αποφύγει το gossip journalism. Αυτό που δεν μπορεί να αποφύγει, κυρίως στο ξεκίνημά του, είναι το πιο ελεύθερο ρεπορτάζ, που πολλές φορές περιλαμβάνει «μικρά» και «απλά» θέματα.

Τελειώνοντας μπορείτε να μας δώσετε κάποιες βασικές συμ-

βουλές για το πώς να κάνουμε πλήρες ρεπορτάζ;

κ. Καραδημητρίου

Το μυστικό του ρεπορτάζ είναι να ξέρεις καλά το θέμα. Να ξέρεις τι πας να απαντήσεις μέσα από αυτό το ρεπορτάζ. Από κει και πέρα, η επιτυχία του οφείλεται κατά 50% στις πηγές που θα καταφέρεις να προσεγγίσεις και στους ανθρώπους που θα σου μιλήσουν. Αυτό γιατί οι πηγές δεν πρέπει να είναι μονομερείς, πρέπει να υπάρχει πολυπρισματικότητα σε αυτό που καλύπτεις. Το άλλο 50% είναι η διαχείριση του υλικού, δηλαδή το πώς θα «στήσεις» τα θέματα σου. Σε κάθε περίπτωση όμως πρέπει να γνωρίζεις ξεκάθαρα τον στόχο του ρεπορτάζ, να έχεις μια εστίαση σε αυτό που πας να κάνεις και να μην ξεκινήσεις με ένα θέμα γενικό και αόριστο.

κ. Βατικιώτης

Και να συμπληρώσω ότι για να γίνετε δημοσιογράφοι πρέπει να είστε περιεργοί. Πρέπει να έχετε απορίες, γιατί έτσι θα σας γεννηθούν θέματα. Πολλές φορές μας ρωτάνε στην τάξη: «Πώς θα βρω θέματα;». Παντού υπάρχουν θέματα. Οτιδήποτε σου δημιουργήσει απορία μπορεί να γίνει ρεπορτάζ.

Χρειάζεται επίσης να είστε καλά προετοιμασμένοι πριν πάρετε μια συνέντευξη, να γνωρίζετε αρκετά στοιχεία για τον συνεντευξιαζόμενο, ώστε να μπορείτε να του δείξετε γιατί η δική του συνέντευξη και οι δικές του απόψεις είναι σημαντικές για εσάς. Αυτό θα του δώσει αξία και θα τον κάνει πιο προσιτό και πρόθυμο να συνεργαστεί μαζί σας.

Σας ευχαριστούμε πολύ για τον χρόνο σας και τη θερμή υποδοχή σας στο Εργαστήριο Δημοσιογραφίας.

Το μυστικό του ρεπορτάζ είναι να ξέρεις καλά το θέμα. Να ξέρεις τι πας να απαντήσεις μέσα από αυτό το ρεπορτάζ. Από κει και πέρα, η επιτυχία του οφείλεται κατά 50% στις πηγές που θα καταφέρεις να προσεγγίσεις και στους ανθρώπους που θα σου μιλήσουν.

Κοινωνικά δίκτυα των χρηστών ή “κοινωνικά δίκτυα” των πολιτών;

της Μελίνας Πέτρου

Πηγή ψυχαγωγίας, διάυλος επικοινωνίας, μέσο ενημέρωσης, εργαλείο διαφήμισης... Τα social media έχουν εγκαταλείψει την πρότερη μονοδιάστατη φύση τους και εξυπηρετούν πλέον ποικίλους ρόλους αφήνοντας το δικό τους αποτύπωμα σε διάφορους τομείς της σύγχρονης κοινωνίας. Η πολιτική και οι πολιτικοί δεν μένουν ανεπηρέαστοι, αφού υιοθετούν τις τάσεις της εποχής και προσαρμόζονται στο νέο σκηνικό, διαμορφωμένο από τους χρήστες των social media. Κατά πόσο όμως η ψηφιακή “δημοκρατία”, που υπηρετείται από τέτοιου είδους εφαρμογές, ακολουθεί τις δημοκρατικές αξίες και κατά πόσο αποτυπώνει ρεαλιστικά τον πραγματικό κόσμο;

Τα social media διαφημίζονται από τους ιδιοκτήτες/διαχειριστές τους ως μέσα δημοκρατικά που επιδιώκουν την δίκαιη και ισότιμη συμμετοχή των πολιτών στις συλλογικές εκδηλώσεις και τα κοινά γενικότερα. Πράγματι, δεν μπορούμε να μην τους αναγνωρίσουμε μια κάποια αποτελεσματικότητα, αφού στις μέρες μας η πλειονότητα του πληθυσμού (όσοι τουλάχιστον έχουν πρόσβαση στο διαδίκτυο) εκφράζει την γνώμη της αναφορικά με τα κοινωνικοπολιτικά δρώμενα στις ψηφιακές πλατφόρμες και λαμβάνει με αυτόν τον τρόπο μέρος στο πολιτικό γίγνεσθαι. Ωστόσο, το σενάριο που θέλει τα social media να γίνονται “ευεργέτες” της πολιτικής εξασφαλίζοντας σε όλους τους ανθρώπους τα δικαιώματα της ισηγορίας και της ισονομίας είναι απλά ουτοπικό και ολίγον τι ειρωνικό. Γιατί αυτό; Για τον απλούστατο λόγο πως τέτοια εργαλεία δεν είναι προβάσιμα στο σύνολο των πολιτών. Οι ηλικιωμένοι, στην συντριπτική πλειοψηφία τους, δεν έχουν χρησιμοποιήσει ποτέ αυτές τις εφαρμογές και ούτε έχουν σκοπό να το πρά-

ξουν. Επιπλέον, ορισμένες κατώτερες οικονομικά ή κοινωνικά ομάδες δεν διαθέτουν τα μέσα, για να εισέλθουν στον ψηφιακό κόσμο.

Πώς, συνεπώς, μιλάμε σήμερα για μια εκδημοκρατισμένη ηλεκτρονική κοινωνία όταν ένας σημαντικός αριθμός ανθρώπων αποκλείεται από την υπάρχουσα διαδικτυακή διακυβέρνηση; Ίσως στο μέλλον μιλήσουμε γι’ αυτήν, όταν ο κοινωνικός αποκλεισμός θα αποτελέσει ένα ζήτημα εύκολα επιλύσιμο, εφόσον η ψηφιακά αναλφάβητη γενιά θα έχει πάψει να υφίσταται και θα αυξάνονται όλο και περισσότερο τα μέτρα κοινωνικής πρόνοιας.

Οι πολιτικές κοινότητες στο “X”

Αυτό, εξάλλου, όπως εύκολα μπορούμε να αντιληφθούμε δεν είναι το μόνο πρόβλημα των social media ως εργαλεία πολιτικοποίησης. Ο ίδιος ο αλγόριθμος των social media έχει δημιουργήσει ένα εμπόδιο απροσπέλαστο, αποτρέποντας ένα μεγάλο μέρος χρηστών των διαδικτυακών περιβαλλόντων να διατυπώνει με παρηρησία τη γνώμη του. Ας εξετάσουμε γιατί συμβαίνει αυτό! Στόχος των social media είναι ο χρήστης να μένει προσηλωμένος σε αυτά που διαβάζει online και να μπαίνει στην διαδικασία να αλληλεπιδρά με άλ-

λους λογαριασμούς απαντώντας ή αντιδρώντας στις δημοσιεύσεις τους. Όσο εξασφαλίζεται η ανταπόκριση των ατόμων, η ουσία των δημοσιεύσεων, τα μηνύματα και οι επιβεβαιωμένες ή μη πληροφορίες που αυτές μεταφέρουν, λίγο ενδιαφέρουν τους διαχειριστές των social media. Πώς επιτυγχάνουν αυτήν την δυναμική και διαρκή αλληλεπίδραση και ανταλλαγή υλικού μεταξύ των ατόμων; Λαμβάνοντας υπόψη τις τοποθετήσεις μας πάνω σε διάφορα θέματα αλλά και τις δημοσιεύσεις που μας αρέσουν ή μας συγκινούν, οι πλατφόρμες προβάλλουν στον καθέναν εξατομι-

αναγκάζει να εξετάσουμε μονόπλευρα τα γεγονότα. Το πρόβλημα διογκώνεται στον πολιτικό τομέα, μιας και φορώντας παρωτίδες συχνά δεν αναζητούμε την πολυπρισματική ανάλυση των συμβάντων παρά αρκούμαστε σε μία επιφανειακή, υποκειμενική και συμβατή με τις πολιτικές τάσεις μας γνώμη κάποιων ανώνυμων ή σπανίως επώνυμων προφίλ (των οποίων τα συμφέροντα παραμένουν άγνωστα). Οι διαδικτυακές σελίδες, έτσι, καθορίζουν την ατζέντα δίκως την απαραίτητη πυξίδα της αντικειμενικότητας, παραγκωνίζουν τον ρόλο τους ως εργαλεία πολιτικοποίησης και μετατρέπονται σε μέσα κομματικοποίησης. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα τέτοιες εφαρμογές να μην αποτυπώνουν ολοκληρωμένα τις πολιτικές ροπές και τάσεις δημιουργώντας έναν πλασματικό πολιτικό ή εκλογικό παλμό. Κάτι τέτοιο, εξάλλου, έδειξαν και οι πρόσφατες Αμερικανικές εκλογές, όταν ενώ στο Twitter κέρδιζε η Kamala Harris, στον πραγματικό εκλογικό στίβο τερμάτισε πρώτος ο Donald Trump.

Συμπερασματικά θα λέγαμε ότι τα social media μας δίνουν την δυνατότητα να συμμετέχουμε ενεργά στην διαμόρφωση του πολιτικού σκηνικού εκφράζοντας τις ιδέες μας. Παράλληλα όμως, ελλοχεύει ο κίνδυνος του αποκλεισμού ορισμένων ομάδων από την ψηφιακή δημοκρατία αλλά και της κομματικοποίησης άλλων λόγω των κατασκευασμένων πληροφοριών ή των μονόπλευρων απόψεων που αυτά διασπείρουν. Αν και η επίδραση των social media στην πολιτική είναι διαρκώς αυξανόμενη, αυτή θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη από κάθε συνειδητοποιημένο διαδικτυακό χρήστη που προσπαθεί να διατηρήσει την ιδιότητα του ενεργού και ελεύθερα σκεπτόμενου πολίτη.

«Από φόβο, από άγχος ή από αμέλεια;»

Διήγημα της Μελίνας Πέτρου

Εδώ και μία ώρα... Εδώ και μία ώρα έχω διανύσει πάνω από 100μ. Όχι, δεν είμαι δρομέας, δεν είμαι ούτε καν λάτρης του στίβου. Είμαι μια γειτόνισσα του θύματος. Περιπατώ τόση ώρα με στόχο μου να θυμηθώ κάθε στιγμή, να φέρω στην μνήμη μου κάθε σκηνή κακοποίησης. Είναι λες και η θύμηση των περιστατικών να λειτουργεί σαν κάποιο ειδικό ερέθισμα για μένα, καθώς νομίζω πως ξαναβλέπω μπροστά μου τις ενδείξεις, ξανακούω τις άναρθρες

κραυγές, ξαναζώ μπροστά μου τα πάντα. Παγιδεύομαι πάλι σε μια τεράστια λούπα αδυνατώντας να διώξω τις τραγικές στιγμές από το νου μου.

Επί τρεις μήνες, κάθε φορά που ο πατέρας της οικογένειας αντιμετώπιζε δυσκολίες με τα οικονομικά ή τα εργασιακά του ξεσπούσε στο μικρό ανυπεράσπιστο παιδάκι. Στην αρχή απλώς εκτόνωνε την ένταση και την κούραση της ημέρας -έτσι μου είχε πει όταν τον ρώτησα τι γινόταν. Έπειτα όμως, τα πράγματα ξέφυγαν ακόμη παραπάνω. Φαινόταν να έχει εθιστεί σε αυτόν τον φαύλο κακοποιητικό κύκλο. Στην αρχή ψυχολογική βία, μετά λεκτική και τέλος...σωματική. Έτσι λειτουργεί πάντα. Το σχήμα των τριών -η κλιμακωτή παρουσίαση των γεγονότων- δεν βρίσκει μόνο εφαρμογή στην λογοτεχνία αλλά και στην ζωή την ίδια.

Απορώ πραγματικά. Απορώ και σκέφτομαι πόσο άκαρδος πρέπει να είσαι για να βλάψεις ένα μικρό πλάσματάκι, όταν εκείνο το μόνο που επιζητά είναι η σιγή και η φροντίδα σου. Απορώ, ωστόσο, και με την κοινωνία, με μας, με μένα την ίδια. Τόσα άτομα μπαίνουν καθημερινά στην πολυκατοικία. Τόσα άτομα άκουγαν, έβλεπαν, υποψιάζονταν... Κανείς μας δεν είχε το κουράγιο όμως να σώσει το παιδάκι από τα μαρτύρια. Το κάναμε από φόβο; Το κάναμε από άγχος; Ή από αμέλεια; Δεν ξέρω... Ξέρω όμως που οδήγησε η απάθεια και η απραξία μας αυτή.

Μετά τα αναπάντητα αυτά ερωτήματα, οι μνήμες με κατακλύζουν και πάλι...Μη μπορώντας πλέον να σκεφτώ τίποτε άλλο που θα μπορούσε να υπερασπιστεί το μικρό θύμα, παρατηρώ το περιβάλλον γύρω μου. Βρίσκομαι έξω από το αστυνομικό τμήμα Γαύδου. Μία

φορά μόνο έχω έρθει εδώ, για να εκδώσω την ταυτότητά μου. Δεν χρειάστηκε ποτέ άλλοτε. Είμαστε μια πολύ μικρή και ήρεμη κοινότητα, οπότε είναι κάτι πρωτόγνωρο όλο αυτό για μένα.

Τουλάχιστον ήθελα να πιστεύω πως ήμασταν ήρεμα, ήθελα να καθου-χάξω τον εαυτό μου πως κάποια στιγμή θα σταματήσουν να ξεσπούν πάνω στην αθώα ψυχούλα...Ήθελα, αλλά δεν έγινε. Τώρα φτάσαμε εδώ. Με καλούν για να καταγράψουν την μαρτυρία μου, εγώ όμως νιώθω λες και περνάω από ανάκριση. Λες και είμαι ένοχη. Και αν το σκεφτείς, η σιωπή είναι συνενοχή... Τις σκέψεις μου διαλύει μια φωνή.

-Κυρία Παπαδοπούλου, είστε η γειτόνισσα του μικρού Χρηστάκη;
-Η ίδια.

Έρευνες και απόψεις

Απαγόρευση των κινητών στα σχολεία:

Τι πιστεύουν οι μαθητές

του Παναγιώτη Πάντσιου

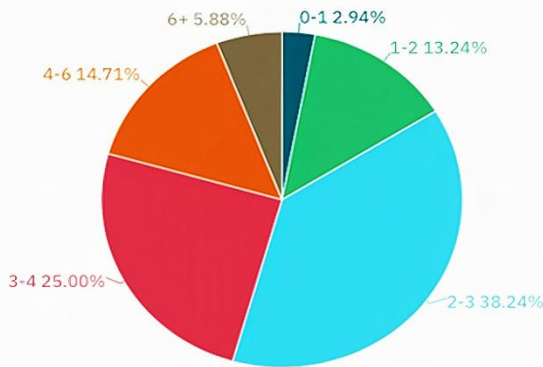
Με την έναρξη της νέας σχολικής χρονιάς 2024-2025, τέθηκε σε εφαρμογή σε όλα τα εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας η νέα νομοθεσία που αφορούσε την ισχυρότατη απαγόρευση όλων των ηλεκτρονικών συσκευών εντός του σχολικού περιβάλλοντος. Όπως είναι αναμενόμενο υπήρξαν ποικίλες αντιδράσεις τόσο από μαθητές όσο και από γονείς, που κατέκριναν την εν λόγω απόφαση.

Στο πλαίσιο της συζήτησης γύρω από την νομοθεσία αυτή, η συντακτική μας ομάδα αποφάσισε να πραγματοποιήσει μια έρευνα εστιάζοντας στις απόψεις των ίδιων των μαθητών. Στόχος ήταν να καταγραφεί πώς οι μαθητές «βλέπουν» αυτήν την νέα αλλαγή, που έχει επηρεάσει σημαντικά την καθημερινότητα της σχολικής κοινότητας.

Αρχικά, είναι ιδιαίτερα σημαντικό να τονιστεί ότι η έρευνα έλαβε απαντήσεις από σχεδόν 70 μαθητές, που κυμαίνονταν από ηλικίες από 15 έως 18 ετών οι οποίοι φοιτούσαν και στις 3 τάξεις του Γενικού Λυκείου Ιωνιδείου Σχολής Πειραιά.

Οι πρώτες ερωτήσεις στόχευαν στην κατανόηση του προφίλ των μαθητών που συμμετείχαν. Ειδικότερα στην πρώτη ερώτηση που αφορούσε τον χρόνο χρήσης του κινητού στην καθημερινότητα, σχεδόν το 40% δήλωσε ότι το χρησιμοποιεί το κινητό τους 3-4 ώρες σε καθημερινή βάση, ενώ ακολουθούν εκείνοι που το χρησιμοποιούν 3-4 και 4-6 ώρες με 25% και 17,4% αντίστοιχα. Τα πρώτα αυτά αποτελέσματα φανερώνουν πώς το κινητό αποτελεί μια αναπόσπαστη παράμετρο της ζωής των μαθητών και πιθανώς επηρεάζει την στάση τους στην νέα νομοθεσία.

Πόσες ώρες χρησιμοποιείς κατά μέσο όρο το κινητό στην καθημερινότητα σου;

Επιπλέον, η χρήση των κινητών, όπως διαπιστώνεται, σχετίζεται με διάφορες δραστηριότητές τους, με την επικοινωνία (90%), την μουσική (86,8%) και τα κοινωνικά δίκτυα (76%) να καταλαμβάνουν τις πρώτες θέσεις.

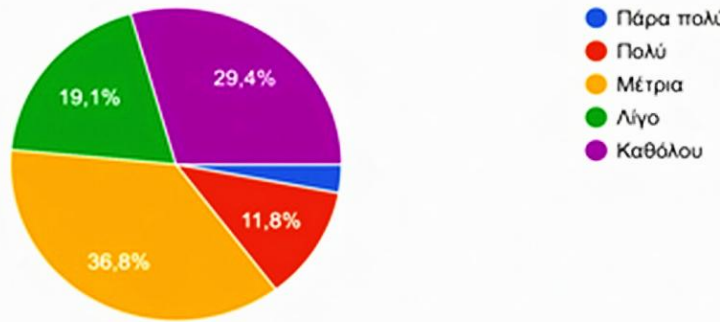
90% (Επικοινωνία)

87% (Μουσική)

76% (Κοιν.Δίκτυα)

Γιατί οι νέοι χρησιμοποιούν το κινητό;

Συμφωνείς με την νέα νομοθεσία απαγόρευσης των κινητών στο σχολείο;
68 απαντήσεις

Ακόμα ένα ενδιαφέρον στοιχείο που προκύπτει από την έρευνα είναι ότι 9 στους 10 μαθητές που ρωτήθηκαν αν φέρνουν καθημερινά το κινητό τους στο σχολείο απάντησαν θετικά. Αυτό, σύμφωνα με την νέα νομοθεσία τις περισσότερες φορές παραπέμπει σε παράβαση, αφού η συντριπτική πλειοψηφία των μαθητών ομολογεί ότι δεν το έχει απενεργοποιημένο κατά την διάρκεια των μαθημάτων, όπως ορίζει ο νόμος.

Έπειτα οι μαθητές κλήθηκαν να απαντήσουν αν συμφωνούν ή όχι με την νέα νομοθεσία και τα αποτελέσματα ήταν αποκαλυπτικά. Το 36,8% των ερωτώμενων κρατάνε μια ουδέτερη στάση, ενώ το 29,4% διαφωνεί πλήρως. Ακολουθούν με 19,1% και 11,8% αυτοί που συμφωνούν εν μέρει και απόλυτα αντίστοιχα. Οι παραπάνω ενδείξεις αποτελούν μια ιδιαίτερη έκπληξη, καθώς όπως φαίνεται οι νέοι σε μεγάλο ποσοστό δεν έχουν αρνητική στάση σε αυτήν την αλλαγή, όπως θα πίστευε ο περισσότερος κόσμος.

Το επόμενο ερώτημα αφορούσε στην παραβίαση ή μη της συμφωνίας από τους μαθητές που συμμετείχαν στην έρευνα. Λίγο παραπάνω από τους μισούς φαίνεται πώς έχουν απαντήσει καταφατικά σε αυτό το ερώτημα, ενώ μόλις το 28% ισχυρίζεται πώς δεν έχει χρησιμοποιήσει καμία ηλεκτρονική συσκευή από την έναρξη ισχύος της νομοθεσίας. Ακόμα αξίζει να σημειωθεί πως το 20,5% δεν επιθυμούσε να απαντήσουν στην εν λόγω ερώτηση. Τα παραπάνω στοιχεία φανερώνουν τις δυσκολίες στην εφαρμογή της νέας νομοθεσίας σε όλο το μαθητικό κοινό καθώς και την αμφίβολη σε μεγάλο βαθμό αποτελεσματικότητά της.

Η τελευταία ερώτηση στην οποία υποβλήθηκαν οι συμμετέχοντες είναι πάνω στην αξιολόγηση των ποινών για την παραβίαση της νομοθεσίας. Περίπου το 50% τις χαρακτήρισε ως αυστηρές, το 35,3% ως εν μέρει δίκαιες, το 11,8% ως αδιάφορες και το 5,9% ως δίκαιες. Ωστόσο η συντακτική ομάδα μας δεν στάθηκε μονάχα στην αξιολόγηση των σκέψεων των μαθητών για τη νέα αυτή νομοθεσία, αλλά θέλησε να εξετάσει και τους πιθανούς τρόπους με τους οποίους η χρήση των

κινητών στο σχολείο μπορεί να φανεί χρήσιμη και αποτελεσματική τόσο για τους μαθητές όσο και για τους καθηγητές και την εκπαιδευτική διαδικασία γενικότερα. Γι' αυτόν τον λόγο ρωτήσαμε αρκετούς μαθητές του σχολείου μας τι θα πρότειναν οι ίδιοι για να επιτευχθεί αυτό το ενδεχόμενο. Κάποιες από τις απαντήσεις που ξεχώρισαν είναι:

“Το μάθημα πρέπει να γίνει πιο διαδραστικό έτσι ώστε η τεχνολογία και οι πληροφορίες που υπάρχουν στο Διαδίκτυο να αποτελούν ζωτικό κομμάτι του. Αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα η χρήση κινητών ειδικά τροποποιημένων να λειτουργούν σε ένα εκπαιδευτικό περιβάλλον να είναι αποτελεσματική και επιτυχημένη”

“Εφόσον πλέον έχουμε καταντήσει να τα κάνουμε όλα μέσα από το κινητό μας (πράγμα που δεν είναι καλό) το να το απαγορεύουμε στον σχολικό χώρο που σε πολλές περιπτώσεις μας βοηθάει πρακτικά να κάνουμε κάτι πιο γρήγορα ή και καλύτερα το μόνο που δημιουργεί είναι το αίσθημα επιθυμίας στους μαθητές ότι το έχουν ανάγκη περισσότερο. Η τεχνολογία εξελίσσεται κι εμείς μένουμε πίσω καιρός να εκσυγχρονιστούμε”

“Αν αισθανόμαστε την ανάγκη να φέρνουμε κινητό γιατί αδιαφορούμε για το μάθημα μάλλον

Δίκαιες

Αδιάφορες

Εν μέρει δίκαιες

Αυστηρές

φτάνει άλλα πράγματα. Ας σταματήσουν οι αρμόδιοι να εστιάζουν σε επιφανειακές λύσεις για να καλύψουν τη δυσλειτουργία του συστήματος κι ας είμαστε ειλικρινείς: η κατάχρηση των κινητών είναι αποτέλεσμα αλλά ΔΕΝ είναι αιτία.”

Κλείνοντας, πρέπει να τονίσουμε ότι η έρευνα αφορά σε ένα δείγμα μαθητών και σε καμία περίπτωση δεν αντιπροσωπεύει ολόκληρη τη σχολική μονάδα. Σε κάθε περίπτωση θεωρούμε ότι η απαγόρευση των κινητών στα σχολεία αποτελεί μια απόφαση που πυροδοτεί ποικίλες αντιδράσεις, τόσο από μαθητές όσο και από εκπαιδευτικούς. Τα δεδομένα της έρευνάς μας δείχνουν ότι παρά τις δυσκολίες που παρατηρούνται στην εφαρμογή της νομοθεσίας, οι μαθητές δεν απορρίπτουν πλήρως την αλλαγή, αλλά προβληματίζονται για τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να ενσωματωθεί η τεχνολογία στην εκπαίδευση. Ίσως αντί μιας απόλυτης απαγόρευσης, η λύση να βρίσκεται στην αξιοποίηση των κινητών ως εργαλεία μάθησης, προσφέροντας νέες ευκαιρίες για διαδραστική και ουσιαστική εκπαίδευση. Το σχολείο του μέλλοντος δεν πρέπει να κοιτάζει προς τα πίσω, αλλά να ανοίγει τον δρόμο για μια εκπαίδευση που αγκαλιάζει την γνώση με κάθε σύγχρονο τρόπο.

Απαγόρευση των κινητών στα σχολεία:

Μια ορθή απόφαση ή ένα εμπόδιο στην τεχνολογική εποχή;
του Σπύρου Αντύπα

Από τις 10 Σεπτεμβρίου 2024 ξεκίνησε και επίσημα η ισχύς της νέας νομοθεσίας περί απαγόρευσης των ηλεκτρονικών συσκευών οποιουδήποτε τύπου, εντός οποιουδήποτε σχολικού χώρου. Η παραπάνω απαγόρευση, γνωστή και ως η απαγόρευση των κινητών στα σχολεία, έγινε το πρώτο θέμα στα μέσα μαζικής ενημέρωσης της χώρας μας, καθώς ξεσήκωσε κύμα αντιδράσεων τόσο από μαθητές όσο και από ορισμένους γονείς. Αυτό συνέβη κυρίως λόγω των ιδιαίτερα τσουχτερών ποινών που επέφερε η παραβίασή της. Είναι όμως η πρώτη φορά που θεσμοθετείται ένας τέτοιος νόμος στην χώρα μας; Ισχύουν πράγματι οι ισχυρισμοί της κυβέρνησης όσον αφορά την ενσωμάτωση στο υγιές ευρωπαϊκό σύστημα εκπαίδευσης μέσω αυτού του νόμου; Είναι τελικά η χρήση των κινητών στο σχολείο επιβλαβής για τους μαθητές;

Ας αρχίσουμε από την έκδοση ή μάλλον την αντικατάσταση του παλαιού από τον νέο νόμο. Όπως πολύ καλά οι περισσότεροι μαθητές αλλά και γονείς γνωρίζουν, δεν υπήρξε κάποια χρονική περίοδος στην οποία η χρήση των κινητών επιτρεπόταν πλήρως εντός του σχολικού περιβάλλοντος. Αυτό οφείλεται τόσο σε οδηγίες του Υ.ΠΑΙ.Θ.Α προς τις σχολικές μονάδες όσο και στις επίσημες εγκυκλίους που αφορούσαν στην εύρυθμη λειτουργία των σχολείων, σχετικά με τη χρήση κινητών τηλεφώνων και ηλεκτρονικών συσκευών από μαθητές εντός του σχολικού χώρου με αρ. πρωτ.132328/Γ2/07-12-2006, 100553/Γ2/04-09-2012 και Φ.25/103373/Δ1/22-06-2018.

Σύμφωνα με τις ανωτέρω νομοθετικές διατάξεις:

Οι μαθητές απαγορευόταν να έχουν κινητά ή άλλες ηλεκτρονικές συσκευές στο σχολείο κατά τη διάρκεια της σχολικής ημέρας. Αν έφεραν το κινητό τους, θα έπρεπε να το παραδώσουν στη Διεύθυνση πριν την έναρξη των μαθημάτων και να το παραλάβουν κατά την αποχώρησή τους. Αν χρησιμοποιούσαν το κινητό τους κατά τη διάρκεια του σχολικού ωραρίου, αυτό κατάσχονταν και οι γονείς ενημερώνονταν προκειμένου να το παραλάβουν. Επιπλέον, αν ο μαθητής βιντεοσκοπούσε ή φωτογράφιζε άλλους μαθητές ή δασκάλους, επιβάλλονταν οι ανάλογες κυρώσεις.

Όπως είναι γνωστό κανένα εκ των ανωτέρω δεν πραγματοποιήθηκε τα προηγούμενα χρόνια πλην ελαχίστων εξαιρέσεων. Έτσι το Υ.ΠΑΙ.Θ.Α αποφάσισε την έκδοση νέας νομοθεσίας αυστηρά επιβαλλόμενης και σαφέστατα τροποποιημένης, προκειμένου να εκμηδενίσει την χρήση των ηλεκτρονικών συσκευών (κυρίως των κινητών) εντός του σχολικού περιβάλλοντος. Αυτή εκδόθηκε στο ΦΕΚ, Τεύχος Β' 5130, Αρ. Φύλλου 52924/10.09.2024 και αναφέρει χαρακτηριστικά πως:

Στους σχολικούς χώρους απαγορεύεται η εμφανής κατοχή και χρήση κινητών ή άλλων συσκευών με επεξεργασία εικόνας και ήχου από τους μαθητές. Η χρήση ιατρικών εφαρμογών επιτρέπεται μόνο με ιατρική γνωμάτευση. Οι εκπαιδευτικοί πρέπει να κρατούν τα κινητά τους απενεργοποιημένα και τα χρησιμοποιούν μόνο στα διαλείμματα ή στο γραφείο τους. Αν κάποιος μαθητής παραβεί την απαγόρευση, τότε του επιβάλλεται αποβολή για μία ημέρα και ενημερώνονται οι γονείς. Σε περιπτώσεις φωτογράφισης ή βιντεοσκόπησης άλλων μαθητών ή δασκάλων, οι ποινές μπορεί να φτάσουν έως και τις πέντε ημέρες αποβολής, ανάλογα με τη σοβαρότητα του περιστατικού. Αν πρόκειται για παραβίαση ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων, ενδέχεται να αποφασιστεί η αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος για τον μαθητή.

Υπάρχουν πολλοί που παίρνουν θέση κατά του νέου αυτού νόμου αλλά και πολλοί υποστηρικτές του, πολίτες, πολιτικοί ακόμα και διεθνή ειδησεογραφικά μέσα όπως η αυστριακή εφημερίδα Der Standard επικροτούν την ελληνική πρωτοβουλία για την απαγόρευση κινητών στα σχολεία. Είναι αλήθεια ότι ο νόμος αυτός είναι αναγκαίος και έπρεπε να υπάρχει και να εφαρμόζεται στην παρούσα μορφή του εδώ και χρόνια. Η αυθαίρετη χρήση των ηλεκτρονικών συσκευών εντός των σχολικών αιθουσών την ώρα του μαθήματος προκαλούσε εξαιρετικά ζημιογόνες καταστάσεις στην εκπαιδευτική διαδικασία και συνελάουσε στην ανάπτυξη διαφόρων μορφών διάσπασης προσοχής των παιδιών και των εφήβων.

Σε αντίστοιχα συμπεράσματα για τους κινδύνους που επιφέρει η συ-

νεκής χρήση της τεχνολογίας εντός των τάξεων κατέληξαν και άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Φινλανδία. Αν και είχαν εισάγει στα σχολεία τη χρήση tablets με στόχο την ενίσχυση της διαδραστικότητας στην εκπαιδευτική διαδικασία, παρατήρησαν ότι οι μαθητές παρουσίαζαν δυσκολίες στη συγκέντρωση και την προσοχή, καθώς και προβλήματα εξάρτησης από την τεχνολογία.

Έτσι, κάποια σχολεία αποφάσισαν να επιστρέψουν σε παραδοσιακές μεθόδους διδασκαλίας, που περιλάμβαναν τη χρήση χαρτιού και βιβλίων. Αυτή η στροφή αποσκοπούσε στη μείωση της διάσπασης των μαθητών και στην καλύτερη κατανόηση του προσφερόμενου υλικού. Ουσιαστικά, η φινλανδική εκπαίδευση προσαρμόζεται λαμβάνοντας υπόψη τις ανάγκες των μαθητών και αναζητώντας την καλύτερη ισορροπία μεταξύ παραδοσιακών και σύγχρονων μεθόδων.

Αν και με απασχόλησε έντονα ο παραπάνω προβληματισμός, η δική μου θέση είναι πως η χρήση των κινητών τηλεφώνων και των ηλεκτρονικών συσκευών πρέπει να επιτρέπεται στους σχολικούς χώρους. Ακόμα και κατά την μαθησιακή διαδικασία, η προσαρμογή της τεχνολογίας σε μέρος του μαθήματος μόνο καλό μπορεί να κάνει σε μία χώρα που οι περισσότεροι άνθρωποι, τόσο νεότερης όσο και μεγαλύτερης ηλικίας, στερούνται βασικών τεχνολογικών γνώσεων. Αν και θα πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψη μας το παράδειγμα της Φινλανδίας, αυτό δε θα πρέπει να μας απωθεί από την προσαρμογή στις τεχνολογικές εξελίξεις που μας περιμένουν. Ας μην ξεχνάμε ότι ο νέος ελληνικός νόμος τείνει να αγνοείται από χιλιάδες μαθητές, ήδη από τον πρώτο μήνα εφαρμογής του. Αναλυτικότερα, οι αποβολές τον πρώτο ένα με ενάμιση μήνα ξεπέρασαν τις έξι χιλιάδες. Επιπλέον, με την υποχρεωτική κράτηση μιας τέτοιας είδους ακριβής ηλεκτρονικής συσκευής, όπως είναι το κινητό, στο εσωτερικό μιας σχολικής τσάντας η οποία δεν μπορεί να επιτηρείται καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας, караδοκεί ο κίνδυνος της κλοπής. Στην περίπτωση αυτή βέβαια δεν φέρει ευθύνη το σχολείο, ασχέτως με το αν έχουν ληφθεί ή όχι τα απαραίτητα μέτρα για την διαφύλαξη προσωπικών αντικειμένων στο εσωτερικό του (π.χ. ειδικά ερμάρια). Η πολιτεία πρέπει να κατανοήσει την υποχρέωσή της να συνεργαστεί με τους μαθητές, με τους μελλοντικούς της πολίτες στο θέμα της τεχνολογίας. Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να τους επιβάλλει την απαγόρευση ενός μέσου με το οποίο πρέπει να μάθουν να ζουν και να λειτουργούν στην νέα ψηφιακή κοινωνία.

Ας πάρουμε για παράδειγμα αυτά που δεν ακούσαμε ποτέ κατά την επιβολή του νόμου. Το σύστημα BYOD (Bring Your Own Device) που εφαρμόζεται σε πολλές χώρες όπως η Γερμανία, η Ολλανδία, η Γαλλία, το Ηνωμένο Βασίλειο, η Φινλανδία, η Ιαπωνία, η Νότια Κο-

ρέα, η Σιγκαπούρη, η Αυστραλία και οι ΗΠΑ, επιτρέπει στους μαθητές να φέρνουν τις δικές τους συσκευές, όπως laptops και κινητά τηλέφωνα, για εκπαιδευτικούς λόγους. Παράλληλα, πολλές χώρες παρέχουν ηλεκτρονικές συσκευές στους μαθητές τους μέσω προγραμμάτων, όπως laptops και tablets. Ενδεικτικά, στη Γαλλία, την Αυστραλία, τη Νότια Κορέα και τις ΗΠΑ, τα σχολεία παρέχουν τέτοιες συσκευές για τη διευκόλυνση της μάθησης, προωθώντας τη διαδραστική και ψηφιακή εκπαίδευση.

Συνολικά, αντιλαμβάνομαστε πως η χρήση της τεχνολογίας είναι ευρέως διαδεδομένη σε γυμνάσια και λύκεια ανά τον κόσμο. Φυσική εξαίρεση αποτελούν τα δημοτικά σχολεία όπου οι μαθητές πρέπει αναμφίβολα να είναι ελάχιστα εξαρτώμενοι από την τεχνολογία, εκτός αν αυτή εφαρμόζεται σε εκπαιδευτικές διαδικασίες που περιλαμβάνουν ηλεκτρονικές συσκευές, όπως το μάθημα της πληροφορικής.

Μέσω της χρήσης τεχνολογικών μέσων στην εκπαιδευτική διαδικασία, οι μαθητές εξοικειώνονται με την λειτουργία της σύγχρονης, ψηφιακής, πλέον, κοινωνίας και μαθαίνουν να διαχειρίζονται με ασφάλεια τις συσκευές τους. Δεν πρέπει να παραλείψουμε, πως η χρήση των κινητών στους χώρους του σχολείου, ακόμα και στα διαλείμματα μπορεί να βοηθήσει τους μαθητές να ισορροπούν μεταξύ της χρήσης τεχνολογικών μέσων και της αναγκαίας κοινωνικοποίησής τους. Έτσι, προετοιμάζονται ουσιαστικά και για το μελλοντικό εργασιακό τους περιβάλλον όπου θα πρέπει να χρησιμοποιούν ηλεκτρονικές συσκευές, ενώ παράλληλα θα επικοινωνούν αποτελεσματικά με τους συναδέλφους τους.

Αξίζει ακόμα να σημειωθεί πως η τεχνολογία με τον παρόντα ρυθμό ανάπτυξής της, καθώς και με την συμβολή της τεχνητής νοημοσύνης (AI), η οποία βελτιώνεται συνεχώς, μπορεί να βοηθήσει σημαντικά στην εκτόξευση των επιπέδων αποδοτικότητας των μαθητών σε όλα τα μαθήματα. Πιο συγκεκριμένα, οι καθηγητές μπορούν να διαμοιράζονται με τις κινητές συσκευές των μαθητών τους διάφορα test προκειμένου να καταφέρουν να συλλέξουν με επιτυχία, σύντομα και αδιάβλητα, όλα τα απαραίτητα δεδομένα που χρειάζονται, ώστε να αναλύσουν το επίπεδο εκπαίδευσης στο οποίο κατατάσσεται η εκάστοτε τάξη τους.

Με αυτόν τον τρόπο καθίσταται εφικτή η μείωση της ποσότητας γραφικής ύλης που σπαταλάται ετησίως, αλλά και η αυτόματη δημιουργία ποικίλων και διαφορετικών ερωτημάτων για κάθε μαθητή βάσει της διδακτέας ύλης που ορίζει κάθε φορά ο εκπαιδευτικός. Ακόμα, η τεχνητή νοημοσύνη μπορεί σε σύγχρονο χρονικό διάστημα μόλις λίγων λεπτών ή και δευτερολέπτων να ερμηνεύσει αναλυτικά το επίπεδο των απαντήσεων του κάθε μαθητή ξεχωριστά παρέχοντας την ανάλογη ανατροφοδότηση στους καθηγητές

Έρευνες και απόψεις

προκειμένου να προσαρμόσουν αντίστοιχα το μάθημά τους με σκοπό την βελτίωσή του και την ευκολότερη κατανόησή του από όλους τους μαθητές.

Ολοκληρώνοντας θα ήθελα να τονίσω ότι πρέπει να εφαρμόζεται μέρος του νέου (τροποποιημένου) νόμου όσον αφορά την χρήση κινητών τηλεφώνων στα σχολεία, προκειμένου να εξασφαλίζεται η ομαλή

διεξαγωγή των μαθημάτων, καθώς και η προστασία των προσωπικών δεδομένων των μαθητών. Πέρα από αυτό, όμως, δεν υπάρχει λόγος που να κρατάει τα κινητά έξω από τα σχολεία και την μαθησιακή διαδικασία. Το κάθε κράτος πρέπει να αντιληφθεί την εποχή στην οποία βρισκόμαστε αναπτύσσοντας και τροποποιώντας κατάλληλα το εκάστοτε νομοθετικό του πλαίσιο. Έτσι θα βοηθήσει τους μαθητές να ανα-

πτύσουν και να βελτιώνουν συνεχώς τις τεχνολογικές τους γνώσεις και ικανότητες. Σε καμία περίπτωση, επιπλέον, δεν πρέπει να εμποδίζεται η έκφραση της άποψης των μαθητών απέναντι στους νόμους, όπως έγινε στην Κύπρο, με την παρεμπόδιση της διαδήλωσης κατά του αντίστοιχου νόμου απαγόρευσης των κινητών τηλεφώνων από το Υπουργείο Παιδείας. Λύση δεν αποτελεί ο εξαναγκασμός για απο-

κοπή από τις ηλεκτρονικές συσκευές, αλλά η ομαλή προσαρμογή σε αυτές με τη συνεργασία μαθητών, γονέων και σχολικών μονάδων.

💡 Εσείς συμφωνείτε ή διαφωνείτε με αυτήν την απόφαση;

Εφηβεία: μια περίοδος δοκιμασίας των νέων της Φωτεινής Κοψιαύτη

Οι σύγχρονοι έφηβοι εμφανίζουν ολοένα και περισσότερα προβλήματα λόγω της επιβαρυνμένης καθημερινότητάς τους και των απαιτητικών συνθηκών ζωής. Μάλιστα τον τελευταίο καιρό καταγράφονται πολλά περιστατικά βίας μεταξύ ανηλίκων όπως το περιστατικό του άγριου ξυλοδαρμού 14χρονης στη Γλυφάδα ή επίθεσης προς τον εαυτό τους, όπως η αυτοκτονία του 14χρονου στο Ναύπλιο. Η δυσκολία στις σχέσεις ανάμεσα στους νέους και στους μεγαλύτερους τους, εξάλλου, οξύνει ακόμα περισσότερο την κατάσταση.

Καλούμαστε, λοιπόν, να απαντήσουμε στα εξής ερωτήματα: Ποια είναι τα πιο συνηθισμένα προβλήματα των εφήβων και πού αυτά οφείλονται; Με ποιον τρόπο μπορούν να περιοριστούν ή να αντιμετωπιστούν; Για να καταγράψουμε τις απαντήσεις, συμβουλευτήκαμε **την ψυχολόγο του σχολείου μας, κα Θεοδώρα Σπηλιοπούλου**.

Κάποια από τα βασικά προβλήματα που απασχολούν τους εφήβους είναι τα εξής:

Ανησυχία για το μέλλον και την επαγγελματική αποκατάσταση

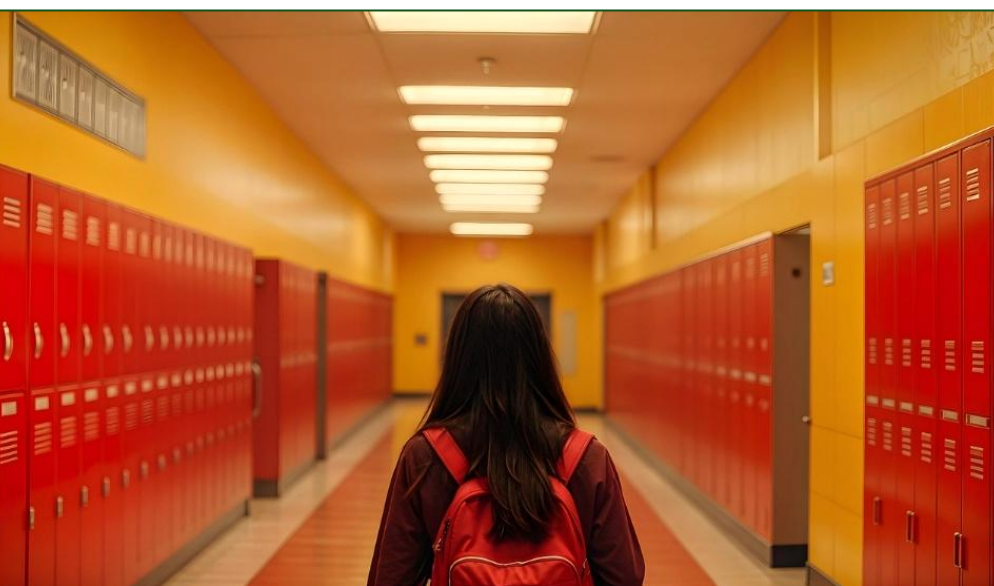
Ανασφάλεια για την εξωτερική εμφάνιση/ χαμηλή αυτοεκτίμηση

Έλλειψη ελεύθερου χρόνου λόγω επιβαρυνμένης καθημερινότητας

Ψυχικά προβλήματα, όπως κατάθλιψη, αγχώδης διαταραχή, διατροφικές διαταραχές και εθισμοί

Προβλήματα στις σχέσεις των νέων, δυσκολία διαλόγου

Σύμφωνα με την κα Σπηλιοπούλου το βασικό θέμα που απασχολεί τους εφήβους είναι οι σχέσεις μεταξύ τους. Αιτιολογώντας τη θέση της ανέφερε πως “στην καθημερινότητα δεν υπάρχει ο χρόνος και η ενέργεια για βάθος και επένδυση των σχέσεων, αφού οι νέοι διανύουν μια περίοδο, με πολύ γρήγορους ρυθμούς ζωής. Για να υπάρχει εμπιστοσύνη σε μια σχέση, φιλία ή παρέα χρειάζεται χρόνος και χτίσιμο της σχέσης με αγάπη”. Μάλιστα έδωσε ως παράδειγμα την ιστορία του μικρού πρίγκιπα λέγοντας πως “όπως εκείνος και η αλεπού έδιναν καθημερινά το ίδιο ραντεβού, μέχρι να υπάρξει μια σχέση αλληλεγγύης και εμπιστοσύνης ανάμεσα τους, έτσι και οι νέοι χρειάζονται χώρο και χρόνο για να νιώσουν ασφάλεια,

διαφορετικά κλείνονται ασυνείδητα στον εαυτό τους και να απομακρύνονται από τους γύρω τους”.

Παρακάτω, αναφέρονται κάποιοι παράγοντες που επηρεάζουν και συνθέτουν στη δημιουργία προβλημάτων για έναν έφηβο:

Βία / Κακοποίηση / Εκφοβισμός (bullying)

Η βία και ο εκφοβισμός στο σχολικό περιβάλλον, αποτελεί δυστυχώς ένα σύννηθες φαινόμενο σήμερα. Είναι διαπιστωμένο πως πολλές φορές όσοι εκφοβίζουν άλλα παιδιά, έχουν βιώσει παρόμοια περιστατικά από άλλα άτομα. Έτσι, σε μια προσπάθεια τους να νιώσουν πως ανήκουν κάπου και να γίνουν αποδεκτοί, οδηγούνται σε λάθος εκτιμήσεις. Δυστυχώς, σε μια μαζοποιημένη κοινωνία είναι δύσκολο για έναν νέο να απέχει από αυτό το κλίμα συνεχών συγκρίσεων και για τον λόγο αυτό, το φαινόμενο του εκφοβισμού επικρατεί στην εποχή μας.

Κοινωνικά δίκτυα

Τα κοινωνικά δίκτυα έχουν βασικό ρόλο στη ζωή των εφήβων, συχνά όμως οδηγούν σε εθισμό, απειλώντας την ψυχική υγεία τους. Πολλοί έφηβοι, βρίσκουν ασφάλεια στα κοινωνικά δίκτυα αναζητώντας κάποιον για να στηριχτούν, ιδιαίτερα όταν νιώθουν πως δεν έχουν σε ποιον να μιλήσουν. Τα κοινωνικά δίκτυα δυστυχώς παρέχουν μια ψευδαίσθηση επικοινωνίας που καθίσταται επικίνδυνη ταυτόχρονα. Με την εντύπωση της ψεύτικης πραγματικότητας που δημιουργούν, ενδέχεται να καλλιεργήσουν συναισθήματα αποξένωσης των νέων

από τον υπόλοιπο κόσμο και μελαγχολία σε σχέση με αυτόν.

Σχολείο (ή γενικά η επιβαρυνμένη καθημερινότητα)

Το σχολείο έχει καθοριστικό ρόλο σε όλα αυτά, καθώς αποτελεί το μεγαλύτερο μέρος της καθημερινότητας των εφήβων. Καθώς επιβάλλει στους μαθητές πολλές φορές αρκετές υποχρεώσεις και καθήκοντα, ασκεί πίεση και προωθεί τον ανταγωνισμό μεταξύ ατόμων. Ιδιαίτερα τα πιο ευάλωτα άτομα νιώθουν μειονεκτικά σε ένα τέτοιο μη υγιές περιβάλλον και χάνουν την αυτοπεποίθησή τους. Είναι βασικό, λοιπόν, να φροντίσουμε να περιοριστούν οι παθογένειες ή να αποτρέψουμε την καλλιέργειά τους. Σύμφωνα με την ψυχολόγο κα Σπηλιοπούλου έμφαση θα πρέπει να δοθεί στα παρακάτω:

Οικογενειακές σχέσεις / φιλικές σχέσεις

«Η οικογένεια είναι ο πυρήνας πάρα πολλών πραγμάτων στη ζωή του παιδιού». Είναι πολύ σημαντικό να υπάρχει ανοιχτή επικοινωνία μέσα σε μια οικογένεια ήδη από τα πρώτα χρόνια της ζωής του. Η ενεργητική ακρόαση, η καλλιέργεια σεβασμού, ο ποιοτικός χρόνος και η προσοχή στα λεγόμενα του είναι εξέχουσας σημασίας, αφού βοηθούν στην ενδυνάμωση της αυτοεκτίμησής του και το καθιστούν λιγότερο ευάλωτο.

Οριοθέτηση από όλα τα περιβάλλοντα

Σημασία πρέπει να δοθεί στην επιβολή ορίων, αφού με αυτό τον τρόπο ενισχύεται η ασφάλεια του ίδιου του ατόμου αλλά και του περιγύρου του. Κάθε άνθρωπος πρέπει να έχει την ευκαιρία να

πειραματίζεται σε διάφορες πτυχές, όμως πάντα θα πρέπει να οριοθετεί την κοινωνική του ζωή και τον εαυτό του.

Καλλιέργεια ενσυναίσθησης

Σε μια κοινωνία που ο σεβασμός και η ενσυναίσθηση ενός ανθρώπου είναι κάτι που σπανίζει, είναι βασικό να υπάρχουν τρόποι με τους οποίους ένα άτομο μαθαίνει να «υπακούει» σε στοιχειώδεις ηθικές αρχές. Αυτό μπορεί να καλλιεργηθεί στους νέους κυρίως μέσω του σχολείου, δηλαδή μέσω ομαδικών εργασιών και εκδρομών, που μπορούν να ενδυναμώσουν τις σχέσεις και το αίσθημα ενότητας ανάμεσα τους.

Ενδυνάμωση εαυτού

Σε συνδυασμό με όλα τα παραπάνω, πρωταρχικής σημασίας είναι η ενδυνάμωση της εικόνας του εαυτού μας και η δημιουργία της αυτοεκτίμησης. Είναι πολύ βασικό για ένα άτομο να καταφέρει να βρει τις δυνατότητες, τις ασχολίες και τα ενδιαφέροντα που το γεμίζουν και το κάνουν να νιώθει πως είναι ο εαυτός του. Σε όλα αυτά χρειάζεται προσπάθεια και θάρρος, καθώς η διαδικασία της ανακάλυψης του εαυτού μας είναι πολύ δύσκολη και χρονοβόρα.

Υπαρξη προτύπων

Καθοριστικής σημασίας είναι και η ύπαρξη προτύπων για έναν νέο. Πρότυπα μπορούν να υπάρξουν σε διάφορα περιβάλλοντα, στο σχολείο να είναι κάποιοι εκπαιδευτικοί ή καθηγητές, αλλά ακόμα και σε άλλους χώρους όπως καλλιτέχνες, αθλητές και ηθοποιοί. Με βάση τα λεγόμενα της κα Σπηλιοπούλου “είναι πολύ όμορφο να υπάρχει κάποιος άνθρωπος που θαυμάζουμε ή αγαπάμε, καθώς μας κινητοποιεί σε μεγάλο βαθμό και αποτελεί σημαντικό πρόσωπο για εμάς. Πάντα όμως πρέπει να υπάρχει οριοθέτηση, για να μην φτάσουμε σε επίπεδο εμμονής ή εξάρτησης από αυτόν”.

Κλείνοντας, μάλιστα ανέφερε πως “κάθε άνθρωπος επιλέγει τον δικό του τρόπο χαλάρωσης και επίλυσης προβλημάτων. Αυτός πολλές φορές μπορεί να επιτευχθεί μέσω της τέχνης, της φύσης, του διαλογισμού και γενικά της σχέσης ενός ανθρώπου με το πνεύμα, όμως αν κάποιος νιώθει ότι τίποτα από τα παραπάνω δεν τον γεμίζει, τότε μπορεί να αναζητήσει τη βοήθεια κάποιου ειδικού ψυχοθεραπευτή”.

1944-2024: 80 Χρόνια Ελευθερίας

Υμνος εις την Ελευθερίαν

της Μελίνας Μέρκου

Η Ελλάδα, αν και
δικασμένη, άρχισε να
ονειρεύεται την
ανασυγκρότηση και τη
δημοκρατική
αναγέννηση βασισμένη
σε έναν κοινό στόχο,
την διατήρηση της
ελευθερίας που μόλις
είχε κερδίσει.

12 Οκτωβρίου 1944: Εκείνη η μέρα έδωσε την ευκαιρία στον ελληνικό λαό να γιορτάσει όπως ποτέ άλλοτε. Πλήθος κατεβαίνει στους δρόμους κρατώντας και ανεμίζοντας γαλανόλευκες σημαίες, χαρούμενα κορίτσια και αγόρια χορεύουν ξέφρενα στο ρυθμό παραδοσιακών ελληνικών τραγουδιών, οικογένειες επανενώνονται και αγκαλιάζονται σφιχτά, στρατιώτες επιστρέφουν στο σπιτικό τους με χαμόγελο τόσο λαμπερό που φανερώνει πόσο καρτερούσαν την επιστροφή τους. Και πώς δηλαδή να μην επικρατεί τέτοιο εύθυμο κλίμα σε μία χώρα που μόλις είχε τινάξει από πάνω της το μαύρο πέπλο του πολέμου, σε μία χώρα που είχε βγει από την δίνη του λιμού αλλά και των λοιμών. Οι Έλληνες, ο μικρός αυτός λαός σε πληθυσμό αλλά τεράστιος στην ψυχή, κατάφεραν με ιώβεια υπομονή και επιμονή να αντικρίσουν ξανά το μεγαλύτερο αγαθό από όλα, **την ελευθερία!**

Το κατόρθωμα αυτό επιτεύχθηκε με πολύ κόπο και χάρη σε μία τεράστια επιδειξη ζήλου και θέλησης για ζωή των κατοίκων της Ελλάδας. Η χώρα μας δεν επέλεξε να εισχωρήσει στα πολεμικά ευρωπαϊκά πράγματα ή στα παιχνίδια εξουσίας. Κι όμως, η γεωγραφική μας θέση μας καθιστά σταυροδρόμι τριών ηπείρων αλλά και σημαντικό θαλάσσιο πέρασμα ή χερσαία γέφυρα με άλλες χώρες και μας θέτει έτσι σε κίνδυνο σε κάθε πολεμικό αλαλαγμό. Συνεπώς, δεν θα μπορούσαμε να μείνουμε αμέτοχοι, όχι γιατί δεν το θέλαμε μα γιατί μας επέβαλαν οι ισχυρότεροι να διαλέξουμε στρατόπεδο. Η με τους μεν ή με τους δε...

Εγχρωμη ξυλογραφία του Τάσσου με τίτλο «Η απελευθέρωση της Αθήνας» από την έκθεση του Δήμου Αθηναίων για τα 80 χρόνια Ελευθερίας

Τα κύρια γεγονότα της περιόδου 1940-44 ξεκίνησαν στις 28 Οκτωβρίου 1940, όταν η Ελλάδα αρνήθηκε το ιταλικό τελεσίγραφο και εισήλθε στον πόλεμο κατά της Ιταλίας, με το έπος του "ΟΧΙ" να σηματοδοτεί την έναρξη του Γολγοθά για τον ελληνικό λαό. Τον πρώτο καιρό όμως τα καταφέραμε, νικούσαμε! Ωστόσο, η νίκη της Ελλάδας στη διάρκεια του χειμώνα 1940-41 ανάγκασε την Ιταλία να ζητήσει βοήθεια από τη Γερμανία, η οποία, τον Απρίλιο του 1941, κατέλαβε τη χώρα, υποχρεώνοντας την ελληνική κυβέρνηση και τον βασιλιά Γεώργιο Β' να εξοριστούν. Η Ελλάδα σηματοδεύτηκε από την επίθεση και την τριπλή κατοχή από την Γερμανία, την Ιταλία και την Βουλγαρία στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Η Κατοχή, τα δεινά του λιμού και των εκτοπίσεων προκάλεσαν τεράστιες ανθρωπιστικές κρίσεις και έφεραν τον ελληνικό λαό σε απελπιστική κατάσταση.

Το 1941, όμως, άρχισε η μαζική αντίσταση του ελληνικού λαού, με τη δημιουργία αντιστασιακών οργανώσεων όπως το ΕΑΜ και ο ΕΛΕΣ. Οι αγώνες των αντιστασιακών οργανώσεων και οι θυσίες του ελληνικού λαού έφεραν την ελπίδα για μια ελεύθερη και ανεξάρτητη χώρα. Και κάπως έτσι ξεκινήσαμε να οδεύουμε προς την ελευθερία,

προσπαθούσαμε έστω. Το 1944, η αποχώρηση των Γερμανών αποτελεί την αρχή της εθνικής απελευθέρωσης για την Ελλάδα, φέρνοντας επιτέλους τη λήξη της τετραετούς κατοχής. Η απελευθέρωση από τους κατακτητές ενίσχυσε το αίσθημα εθνικής ενότητας και υπήρξε ένα πρώτο βήμα για την αποκατάσταση της ειρήνης, παρά τις δυσκολίες που αντιμετώπισε η χώρα κατά την επόμενη μεταπολεμική περίοδο. Η Ελλάδα, αν και δικασμένη, άρχισε να ονειρεύεται την ανασυγκρότηση και τη δημοκρατική αναγέννηση βασισμένη σε έναν κοινό στόχο, την διατήρηση της ελευθερίας που μόλις είχε κερδίσει.

Γιατί όμως κάποιος μάχεται για τα ιδανικά του και την ελευθερία του; Τι έχει να κερδίσει; Γιατί δεν παραδοθήκαμε απλώς στους Ιταλούς για να μην ζήσουμε αυτές τις τραγικές καταστάσεις; Η μάχη για τα ιδανικά και κυρίως για την ελευθερία δεν δίνεται λόγω μιας τρέλας που διακατέχει την ανθρώπινη φύση. Οι Έλληνες δεν αντιστάθηκαν λόγω του ταπεραμέντου τους ή του υψηλού πατριωτισμού τους. Η ανάγκη να δώσουμε σημαντικές μάχες και

Η Ελευθερία
Ένα διαχρονικό ιδανικό των Ελλήνων

«Γύρω από αυτά τα τέσσερα χρόνια περιστρέφεται όλη μου ζωή...»

Διήγημα της Αγγελικής Βουγιουκλάκη

Λέλα Καραγιάννη: μια ηρωίδα της Αντίστασης

Από την έκθεση του Δήμου Αθηναίων για τα 80 χρόνια Ελευθερίας

Όταν η ψυχή μου χάνεται σε σκέψεις του μυαλού εκεί πηγαίνει, εκεί εγκλωβίζεται, δεν ξέρω αν φεύγει κι όλας ποτέ από εκεί ή απλά με ξεγελάει, για να νομίζω πως είμαι επιτέλους ελεύθερη. Ελευθερία, μεγάλη λέξη! Είναι άραγε κανείς ελεύθερος; Κι αν ναι πότε αποφάσισα πως δεν θα είμαι εγώ; Γιατί ακόμα δεν νιώθω ελεύθερη.

Κάθε που χάνομαι στα καφετιά μάτια της νεαρής μου κόρης, γιατί να μην συγκινούμαι απ' την αγάπη που της έχω, γιατί να γυρίζω εκεί, γιατί νιώθω ένα σφιγμένο στο λαιμό; Γιατί η καρδιά μου ταρακουνιέται στην ιδέα της πείνας μου που πλέον ξεπερνάει τα ανθρώπινα επίπεδα;

Γιατί να πεινάω για πολλά περισσότερα από φαί;

Θυμάμαι την ανατριχίλα στο στήθος μου και την ξερή μου γλώσσα να καίγεται κάθε που άκουγα βήματα έξω απ' την πόρτα του πατρικού μου, θυμάμαι τη μητέρα μου να ξεψυχάει την ώρα που θήλαζε τον αδερφό μας και το γάλα της που τάζε όλη μου την οικογένεια να χάνεται, θυμάμαι τότε κι άλλα πράγματα... Θυμάμαι το πρώτο μου συσσίτιο, ήμουν πέντε ετών, όταν με ποδοπάτησαν πρώτη φορά για ένα καρβέλι ψωμί, ήμουν πέντε πάλι, όταν έμαθα να ποδοπατάω κι εγώ, όταν έμαθα να παίρνω αυτό που θέλω. Δεν είμαι περήφανη αλλά

έπρεπε, μόνο οι δυνατότεροι επιβιώναν τότε, η κόρη μου δεν είναι τόσο δυνατή, δεν θα άντεχε. Αργά ή γρήγορα θα θρηνούσα και το δικό της κοκκαλιάρικο κορμάκι, αν συνεχιζόταν αυτή η τρέλα...

Αναρωτιέμαι, έχει τύχει και σε εσένα ποτέ να νιώθεις τόσο έντονα τους χτύπους της καρδιάς των αγαπημένων σου; Τα πλευρά τους να είναι τόσο λεπτά και αδύναμα, που να αισθάνεσαι πως σε μια αγκαλιά θα έσπαζαν και θα σταματούσε ο χτύπος της καρδιάς τους; Και τότε θα έσπαγε και η δική σου η καρδιά...

Αφιέρωμα μνήμης στους βομβαρδισμούς του Πειραιά κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο

των Μάγδας Βολικάκη και Ιωάννας Καζαντζίδου

Επιδρομή γερμανικών βομβαρδιστικών – στούκας

Ο βομβαρδισμός της 6ης Απριλίου 1941

Η πόλη μας, ο Πειραιάς, ως κεντρικό λιμάνι της χώρας και από τα μεγαλύτερα της Ευρώπης αποτέλεσε κέντρο επιχειρήσεων κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Αυτός όπως και πολλά άλλα λιμάνια βομβαρδίστηκε πολλές φορές αρχικά από τους Γερμανούς. Την εφιαλτική νύχτα της 6ης Απριλίου 1941, αφού κηρύχτηκε ο πόλεμος από τους Γερμανούς, πραγματοποιήθηκε ο πρώτος μεγάλος βομβαρδισμός από τους Γερμανούς στις 9:20 το βράδυ που κράτησε δυόμισι ώρες.

Η Ελληνική κυβέρνηση που τον είχε προβλέψει, προσπάθησε να πάρει κάποια μέτρα. Εβγαλε απόφαση να αποπλεύσουν όλα τα πλοία από το λιμάνι. Γίνεται, όμως, λάθος από τους Βρετανούς και απομένει στο λιμάνι το πλοίο “Clan Fraiser” γεμάτο εκρηκτικά (25 τόνους τορπίλης). Έτσι, το πλοίο τινάζεται κυριολεκτικά στον αέρα. Λαμαρίνες και σιδηρικά του πλοίου εκσφενδονίζονται σε όλη την πόλη μεταδίδοντας την

φωτιά σε μαγαζιά και σπίτια. Ένα από τα κομμάτια λαμαρίνας του σφηνώνεται σε κορμό δένδρου στον κήπο Θεμιστοκλέους (Τινάνειο), όπου εξακολουθούσε να υπάρχει μέχρι τα τελευταία χρόνια. Το κακό δεν τελείωσε όμως εκεί, εκτός από τη θαλασσοταραχή που βύθισε ιστιοφόρα και φορτηγίδες έχουμε και την

πρώτη φυγή των Πειραιωτών προς την Αθήνα. Στο επόμενο διάστημα μέχρι την άφιξη των Γερμανών στην Αθήνα (27/4/41), ο Πειραιάς βομβαρδιζόταν συνεχώς. Δέχτηκε συνολικά 55 επιθέσεις δηλαδή 2-3 επιθέσεις την ημέρα.

Ο βομβαρδισμός της 11ης Ιανουαρίου 1944

Η 11η Ιανουαρίου αποτελεί για τον Πειραιά ημέρα μνήμης μιας μεγάλης τραγωδίας που συντελέστηκε τον Ιανουάριο του 1944. Κάθε τέτοια ημέρα η πόλη μας θυμάται τον μεγάλο άδικο βομβαρδισμό που συντελέστηκε από τους συμμάχους: τους Αμερικάνους και τους Άγγλους. Στην προσπάθειά τους να βομβαρδίσουν τις βάσεις των Γερμανών στο λιμάνι, τα αμερικανικά αεροπλάνα άρχιζαν να βομβαρδίζουν την πόλη στις 12:35 και για περίπου μια ώρα

και οκτώ λεπτά. Εκατοντάδες βόμβες έπεφταν στο κέντρο της πόλης, από την Αμφιάλη, την Ευγένεια, τη Δραπετσώνα, τον Άγιο Διονύσιο, την Αγία Σοφία ως τον Άγιο Νικόλαο, το Χατζηκυριάκειο, την Καστέλλα και το Τουρκολίμανο. Οι Γερμανοί, ωστόσο, που έπρεπε να πληγούν, έμειναν αλώβητοι γιατί είχαν πληροφορηθεί την επιδρομή, άλλοι κρύφτηκαν σε καταφύγια και άλλοι παρέμεναν στους χώρους εργασίας τους ή στα σπίτια τους. Αντίθετα, το

λιμάνι καταστρέφεται, πλήττονται ιδιαίτερα ο καθεδρικός ναός της Αγίας Τριάδας, το κτήριο της τράπεζας Αθηνών, το ξενοδοχείο Continental, το Μέγαρο Ζερβού, τα κτήρια του ΙΚΑ και της Εισαγγελίας, η Ελληνογαλλική σχολή Jeanne d’Arc και πολλές ιδιωτικές κατοικίες. Ο ναός της Αγίας Τριάδας που βρέθηκε κατάμεστος από κόσμο την ώρα του βομβαρδισμού, λίγα λεπτά μετά το πρώτο συριγμό των σειρήνων, αφού πολλοί έτρεξαν τελευταία

Κομμάτι από γερανό του CLAN FRASER που εκτινάχτηκε και καρφώθηκε σε δένδρο του Τινάνειου Κήπου. Ήταν εκεί μέχρι που το δένδρο ξερόθηκε. Σήμερα εκτίθεται στη Δημοτική Πινακοθήκη του Πειραιά.

Ο συμμαχικός βομβαρδισμός

στιγμή σ' αυτόν πιστεύοντας ότι δε θα πληγεί, μεταβλήθηκε σε σωρό ερειπίων. Μόνο η πρόσοψη είχε μείνει όρθια. Το βράδυ της ίδιας μέρας ακολούθησαν δύο ακόμη αεροπορι-

όλες οι κλινικές του Πειραιά και της Αθήνας επιστρατεύτηκαν για να προσφέρουν βοήθεια σε ένα τόσο μεγάλο αριθμό τραυματιών. Ο αριθμός, ωστόσο, αμφισβητείται, μπορεί

κές επιδρομές από αγγλικά αεροπλάνα αυτή τη φορά σε πολλά κύματα που έπληξαν κάποιους δευτερεύοντες στόχους αλλά ταυτόχρονα ολοκλήρωσαν την καταστροφή της πόλης. Οι δύο βραδινοί συναγερμοί διήρκεσαν συνολικά 4 ώρες περίπου από τις 7:22 ως τις 8:40 ο πρώτος και από τις 10 ως τις 11:15 ο δεύτερος. Η συνολική διάρκεια των βομβαρδισμών εκείνης της ημέρας ήταν 5 ώρες! Δηλαδή επί πέντε ώρες ο Πειραιάς ο βομβαρδιζόταν ανηλεώς. Η μεγαλύτερη καταστροφή έγινε το πρώτο μισάωρο του πρώτου, του αμερικανικού δηλαδή βομβαρδισμού, αλλά και το τελευταίο μισάωρο του τελευταίου νυχτερινού βομβαρδισμού. Ο τύπος της εποχής αναφέρει ότι ως το βράδυ της 12ης Ιανουαρίου είχαν ανασυρθεί από τους δρόμους 1000 πτώματα, ενώ 500 άτομα βαριά τραυματισμένα μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο του Πειραιά στο Τζάνειο και στο Κρατικό Νίκαιας. Σχεδόν

να φτάνει και τις 5000 θύματα. Οι Πειραιώτες συνάντησαν το θάνατο στον δρόμο αλλά και σε πρόχειρα καταφύγια που ήταν υπόγεια. Σε ένα από αυτά στην οδό Τσαμαδού πολλοί πνίγηκαν εξαιτίας του νερού. Θαμμένοι όπως ήταν κάτω από τα ερείπια εισχώρησε νερό εξαιτίας σπασμένου αγωγού και πλημμύρισε το υπόγειο με τη φραγμένη έξοδο. 80 μαθήτριες της Επαγγελματικής και Οικοκυρικής Σχολής του Δήμου Πειραιά με τις καθηγήτριες έτρεξαν στο πιστοποιημένο καταφύγιο της "Ηλεκτρικής" στην οδό Βασιλέως Κωνσταντίνου (τη σημερινή οδό Ηρώων Πολυτεχνείου). Η βόμβα έπεσε πάνω στο καταφύγιο, κατεδάφισε όλα τα γύρω κτίσματα και τα ερείπια τους καταπλάκωσαν το καταφύγιο. Η έξοδος φράχτηκε, τα κορίτσια άρχισαν να φωνάζουν καθώς το οξυγόνο τελείωνε. Πολλοί έτρεξαν για βοήθεια, αλλά ενώ έσκαβαν, ακολούθησε ο δεύτερος βομβαρδισμός και μετά το τρίτος. Οι

Το μνημείο του κοιμητηρίου της "Ανάστασης" που ανεγέρθηκε για Πειραιώτες που σκοτώθηκαν στο βομβαρδισμό της 11ης Ιανουαρίου του 1944

διασώστες είτε σκοτώθηκαν είτε παραιτήθηκαν από την προσπάθεια και οι 80 μαθήτριες μαζί με τις δασκάλες τους πέθαναν από ασφυξία. Όμοια τύχη είχαν καθηγήτριες και μαθήτριες της Γαλλικής Σχολής των Καλογραιών "Jeanne D' Arc" που οι βόμβες έπληξαν και αυτή.

Το πρωί της 12ης Ιανουαρίου η φυγή των έντρομων Πειραιωτών προς την Αθήνα ήταν σχεδόν καθολική και

Τα ερείπια της βομβαρδισμένης Αγίας Τριάδας. Μόνο η πρόσοψη είχε παραμείνει.

δημιούργησε σοβαρά στεγαστικά και επισιτιστικά προβλήματα σ' αυτή. Η πόλη προσωρινά ερημώνει. Κάθε χρόνο λοιπόν στις αρχές Ιανουαρίου πραγματοποιούνται στην πόλη τελετές μνήμης των τραγικών γεγονότων και ανήμερα τελείται επιμνημόσυνη δέηση στο κοιμητήριο της "Ανάστασης" μπροστά στο μνημείο με τα ονόματα όσων σκοτώθηκαν επίσημα στο βομβαρδισμό της 11ης Ιανουαρίου

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΕΠΑΛ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤΑΝΕΥΡΩΣΗΣ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Από τον βομβαρδισμό του Πειραιά
στην Ευρώπη του σήμερα

Η ιστορική μνήμη ως θεμέλιο για την ειρήνη
και τη δημοκρατία στην Ευρώπη.

09:00
13:30

10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
2025

του 1944.

Ακόμα πλανάται το ερώτημα: Γιατί τόσα θύματα και καταστροφές όχι από εχθρούς αλλά από τους δικούς μας συμμάχους; Τη φετινή χρονιά διοργανώθηκε στον χώρο της Δημοτικής Πινακοθήκης Πειραιά την Παρασκευή 10 Ιανουαρίου 2025 από 9:30 π.μ. έως 13:30 μ.μ. μια εξαιρετική Ημερίδα από το 3ο

Ημερήσιο ΕΠΑΛ Πειραιά και την Ελληνογαλλική Σχολή Jeanne d'Arc, με θέμα: «Από τον βομβαρδισμό του Πειραιά στη σύγχρονη Ευρώπη – Η ιστορική μνήμη ως θεμέλιο για την ειρήνη και τη δημοκρατία». Η εκδήλωση συνδιοργανώθηκε με την υποστήριξη του Κέντρου Ευρωπαϊκής Πληροφόρησης Europe Direct του Δήμου Πειραιά και τη συμμετοχή εκπαιδευτών του Δήμου Πειραιά καθώς και μαρτύρων του βομβαρδισμού του Πειραιά. Στόχος της ημερίδας είναι η ανάδειξη της σημασίας της ιστορικής μνήμης ως θεμέλιο για την ειρήνη, τη δημοκρατία και τις ευρωπαϊκές αξίες. Οι ρεπόρτερ μας ήταν παρόντες στην εκδήλωση αυτή, άκουσαν με προσοχή και μεγάλη συγκίνηση όσα ειπώθηκαν από όλους τους ομιλητές και ειδικά τους επιζώντες των βομβαρδισμών. Αφού τους συγχάρηκαμε στο τέλος της εκδήλωσης, προσκαλέσαμε και στο δικό μας σχολείο δύο από τους επιζώντες.

Αφιέρωμα μνήμης στους βομβαρδισμούς του Πειραιά και στο σχολείο μας

Την Πέμπτη 16 Ιανουαρίου 2025 πραγματοποιήσαμε στο σχολείο μας για τους μαθητές της Α' Λυκείου το δικό μας Αφιέρωμα μνήμης στους βομβαρδισμούς του Πειραιά με κύριους ομιλητές τους επιζώντες των βομβαρδισμών κα Αικατερίνη Βαλασσοπούλου-Imbert και τον κ. Δημήτριο Καπετανάκη. Οι ομιλητές μέσα από τα ειλικρινή σχόλιά τους και τα συνταρακτικά βιώματά τους καθίλωσαν τους μαθητές. Ας δούμε τι μας είπαν...

Μεταπολεμική φωτογραφία της Αγίας Τριάδας. Έχει διασωθεί μόνο η πρόσοψη του ναού ενώ στο υπόλοιπο κατεστραμμένο μέρος, έχει ανεγερθεί μια πρόχειρη κατασκευή.

Ας θυμηθούμε
της Μελίνας Πέρρου

Οι επιζώντες των βομβαρδισμών του Πειραιά από αμερικανικά αεροπλανοφόρα, Αικατερίνη Βαλασσοπούλου και Δημήτριος Καπετανάκης, μας παραθέτουν τις μνήμες τους.

Αικατερίνη Βαλασσοπούλου-Imbert

Η Αικατερίνη Βαλασσοπούλου-Imbert είναι ιατρός γυναικολόγος, επίτιμος Πρόξενος της Ελλάδας στην Λυών, έχει αναγορευτεί Ιππότης της Λεγεώνας της Τιμής της Γαλλίας για το εξαιρετικής αξίας πολυετές έργο της στον τομέα της Ιατρικής καθώς & τους τομείς της ανάπτυξης & διατήρησης διμερών σχέσεων, μεταξύ της Ελλάδος & της Γαλλίας σε επίπεδα Πολιτισμικά, Μορφωτικά, Κοινωνικά & Οικονομικά. Γεννήθηκε στον Πειραιά (Ελλάδα), η οικία της μητέρας της -η οποία διατηρείται μέχρι και σήμερα- είναι επί της οδού Καραϊσκού στο κέντρο του Πειραιά.

Οι εμπειρίες της Α. Βαλασσοπούλου:

Η μνήμη είναι από τα σπουδαιότερα χαρίσματα του ανθρώπου, μιας και μας θυμίζει την συνεχή παρουσία του παρελθόντος στο παρόν.

Το μέλλον βασίζεται στο παρελθόν. Σε μας τους Έλληνες, ειδικότερα, μας υπενθυμίζει να είμαστε υπερήφανοι για την καταγωγή μας. Μας θυμίζει πως το βλέμμα μας πρέπει να είναι στραμμένο στην ειρήνη και την ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο. Ας γίνουμε «μαχητές» της ειρήνης.

“Το αύριο θα το κάνουμε καλύτερο, να το ελπίζουμε, να το πιστεύουμε”

Εκείνη την ημέρα ήμουν στην γαλλική σχολή, στο γραφείο της ηγουμένης, μία ώρα πριν βομβαρδιστεί. Η ηγουμένη και μια άλλη αδελφή κάθονταν κάτω από τα ερείπια. Συγκλονιστικό; Εγώ σώθηκα γιατί αποχώρησα από τη σχολή μία ώρα πριν. Εμένα ο βομβαρδισμός με βρήκε στο σπίτι. Μέναμε σε μια παλιά κατοικία κοντά στον Άγιο Κωνσταντίνο του Πειραιά. Ήταν πολύ ωραία μέρα, ήλιος, καθαρός ουρανός. Τρώγαμε μεσημεριανό, όταν άρχισε. Είχαμε θέα από την αυλή. Κατεβήκαμε εκεί γρήγορα με τον αδερφό μου στον πρώτο όροφο. Η μαμά και η γιαγιά μου δεν πρόλαβαν να κατέβουν μαζί μας λόγω των τρανταγμάτων. Μαύρισε ξαφνικά ο ουρανός. Δεν βλέπαμε σχεδόν τίποτα από την σκόνη μέσα στο ίδιο μας το σπίτι.

Τελικά ευτυχώς μετά από λίγη ώρα κατέβηκαν και η μαμά με την γιαγιά. Η σιδερένια πόρτα ανοιγόκλεινε συνεχώς κάνοντας έναν ανατριχιαστικό ήχο. Φοβόμουν. Διήρκεσε αρκετή ώρα. Όταν τελείωσε, ανεβήκαμε στην ταράτσα, δεν μπορούσαμε όμως να δούμε τα σπίτια. Ίσως να μην υπήρχαμε τώρα αν η βόμβα πετύχαινε όντως τον διπλανό γερμανικό στόχο. Η φράση της γιαγιάς μου με συγκλόνισε: «**Ο,τι και να χάσαμε, ζήσαμε!**».

Είχαν σπάσει οι σωλήνες και είχαν δημιουργηθεί πλημμύρες. Στην Ηρώων Πολυτεχνείου υπήρχαν πολλά ερείπια, θέαμα αποκαλυπτικό. Όλος ο κόσμος έφευγε. Κι εμείς φύγαμε μετά από 3 μέρες – ο αδελφός μου είχε φύγει από πιο πριν, οι 3 γυναίκες μείναμε πίσω. Ήμασταν όλοι εξουθενωμένοι από την πείνα και τις κακουχίες. Ντυθήκαμε με ό,τι είχαμε και δεν είχαμε, πολλά εσώρουχα και ρούχα το ένα πάνω στο άλλο, τα κοσμήματά μας δεμένα στη μέση μας. Φεύγαμε μόνο με ό,τι είχαμε πάνω μας. Τίποτε άλλο. Τα τρένα έφευγαν γεμάτα με ανθρώπους, κάποιοι ήταν κρεμασμένοι από τις πόρτες και τα παράθυρα, ώστε να χωρέσουν όλοι.

Βράδιαζε και βλέπαμε ό,τι δεν ήταν δυνατό να φύγουμε. Τελικά πήγαμε σε άλλο σταθμό κοντινό και αντί για τρένο πήραμε το λεωφορείο. Η γιαγιά μου δεν είχε άλλα λεφτά για τα μέσα όμως. Οπότε αντί για εισιτήριο, βγάξε η γιαγιά μου το δαχτυλίδι της και το δίνει στον εισπράκτορα. Εκείνος την κοιτάει και της λέει: “Κυρία Κομνηνού, εγώ έχω φάει ψωμί στο σπίτι σας”. Και της δίνει πίσω το δα-

χτυλίδι. Μας βοήθησε να σωθούμε όπως είχε βοηθήσει παλιότερα η οικογένειά μου πρόσφυγες της Μ. Ασίας, μάλλον ήταν κι εκείνος ένας από αυτούς.

Επιζησαμε χάρη και στη βοήθειά του. “Κάνε το καλό και ρίξ’ το στο γαλό” μας έλεγε η γιαγιά μου, να που επαληθεύτηκε! Μετά την απελευθέρωση, πήγα στην Γαλλία. Βλέπετε, οι κακουχίες που περάσαμε δεν μας στέρησαν την ευκαιρία για ένα καλύτερο μέλλον.

Καπετανάκης Δημήτρης

Ο Δημήτρης Καπετανάκης γεννήθηκε στην οδό Φωκίωνος, ελάχιστα μέτρα από τον Σταθμό Πελοποννήσου στο λιμάνι του Πειραιά, σπούδασε Μηχανολόγος ηλεκτρολόγος στην Αυστρία μετά τον Πόλεμο. Εργάστηκε στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Οι εμπειρίες του Δ. Καπετανάκη:

Δεν έχω ζήσει τον βομβαρδισμό, είμαι επιζών! Ζω από τύχη. Επέζησα.

Εγώ ήμουν 6 χρονών και κάθε μέρα έπαιζα με τον Μανώλη, τον φίλο μου. Το σπίτι μου ήταν απέναντι από τον Άγιο Διονύσιο, Φωκίωνος 35. Τώρα εκεί είναι συνεργεία, αλλά μένει η αλάνα που παίζαμε. Στον πόλεμο γενικά έπρεπε να έχουμε συσκότιση. Οι γονείς μου είχαν βάλει μπλε χαρτί με πινέζες, ώστε να μην φαίνεται το φως, για να μην μας βλέπουν τα βομβαρδιστικά. Τότε τα σπίτια είχαν εσωτερική αυλή και γύρω γύρω τα δωμάτια. Ακούμε ξαφνικά τις σειρήνες. Φοβερός ήχος, από 0 ντεσιμπέλ πάει αμέσως στα 180 και σε ανατριχιάζει. Τρομακτικός ήχος.

Ο πατέρας μου κοιμόταν εκείνη την μέρα, γιατί δούλευε τη νύχτα στα εμπορικά τρένα. Ξύπνησε αμέσως. Οι γονείς μου με βούτανε και κατεβαίνουμε τις σκάλες. Κάτω από τη σκάλα υπήρχε μια καμάρα (εκεί έβαζαν διάφορα εργαλεία), εκεί κάτω από την καμάρα της σκάλας σταθήκαμε μαζί με τους υπόλοιπους γείτονες. Το έδαφος- και μαζί κι εμείς- πήγαινε πάνω κάτω 10 ολόκληρους πόντους. Έπεφταν οι βόμβες από δω και από κει. Εκείνη την ώρα η γιαγιά μου προσευχόταν. Η μητέρα μου φώναζε «Σκοτωνόμαστε». Παρόμοιες φράσεις

έλεγαν και οι υπόλοιποι. Όλα αυτά τα άκουγα εγώ ως παιδί 6 χρονών.

“η πίστη πρώτα πολλή και το θάρρος, η ελπίδα”

Όταν τελείωσε η ταραχή, όλα γύρω ήταν γκρεμισμένα. Ο πρώτος όροφος του σπιτιού μας ήταν γκρεμισμένος, είχε μείνει όρθια μόνο η σκάλα με την καμάρα. Είχε πέσει η βόμβα στον διπλανό μετασχηματιστή της ΔΕΗ που λειτουργούσε με λάδι, η οποία κάηκε και η φωτιά έφτανε μέχρι ψηλά πάνω. Είχε βουλιάξει το διπλανό σπίτι και είχαν πέσει τα μπάζα.

Μέσα σε κάτι πέτρες βλέπω ένα μικρό κεράκι να εξέχει από αυτές. Ήταν το κεράκι του Μανώλη..., του φίλου μου... Δυστυχώς... Αυτή η εικόνα μου έμεινε χαραγμένη στο μυαλό.

Θυμάμαι ακόμα ότι πίσω από τον σταθμό Πελοποννήσου είχε κάτι σωλήνες σπασμένες και πετάγονταν πίδακες νερού από αυτές. Ο Σταθμός του Ηλεκτρικού, που πριν από τους βομβαρδισμούς ήταν ένα στολίδι, ένα κόσμημα για την πόλη, τώρα είχε καταστραφεί, ήταν γεμάτος τρύπες. Οι ράγες του τρένου εξείχαν και είχαν σπάσει οι μπετόβερρες. Μπροστά από τον Άγιο Σπυρίδωνα έπεσε βόμβα και δημιουργήθηκε αμμουδιά, αργότερα ψάρευσαν σαρδέλες από εκεί.

Μετά μας πήγαν στον Καραβά, ένα λόφο κοντά στα Μανιάτικα, όπου μας φιλοξένησε η θεία μου μέχρι το βράδυ. Από κει είδαμε νέες λάμπες. Μαντέψτε. Ήταν ο βραδινός βομβαρδισμός των Άγγλων. Το μεσημέρι ήταν ο Αμερικανικός. Άκουσα τον πατέρα μου να λέει: “Πάλι βόμβες τα φιλαράκια μας;”

Κάποιες μέρες μείναμε στο καταφύγιο του Παπαστράτου, στο τρίτο υπόγειο του. Μπορείτε να καταλάβετε τις συνθήκες διαβίωσης εκεί μέσα: τόσο άνθρωποι στριμωγμένοι να κοιμούνται ο ένας δίπλα στον άλλο, χωρίς νερό, ηλεκτρικό ρεύμα, φως, φαγητό. Τότε ήταν που θα πέθαινα από την πείνα τόσες μέρες νηστικός, ήμουν έτοιμος να λιποθυμήσω... Τότε μια κυρία που έμενε εκεί κοντά στο καταφύγιο στην οδό Αιτωλικού, πήγε γρήγορα στο σπίτι της και έβρασε μια χούφτα ρεβύθια. Τα έφερε στο καταφύγιο και μου έδωσαν να πω το ζουμί τους. **Ζω από τα ρεβύθια της γειτόνισσας.** Τις επόμενες μέρες πήγαμε με τα πόδια στον Βύρωνα στην Αθήνα και μείναμε σε συγγενείς μας.

Μέλη της συντακτικής μας ομάδας με τους επιζώντες των βομβαρδισμών

Ο δρόμος προς τη Δημοκρατία
των Ελευθερίας Ξανθοπούλου και Στέλλας Βόρδου

Φέτος συμπληρώνονται πενήντα χρόνια από την πτώση της στρατιωτικής δικτατορίας και την εγκαθίδρυση της δημοκρατίας στη χώρα μας. Με αφορμή τη σημαντική αυτή επέτειο της Μεταπολίτευσης ας θυμηθούμε τα βασικά γεγονότα που τη διαμόρφωσαν.

Το χρονικό της ελληνικής δικτατορίας

Η ελληνική δικτατορία, γνωστή και ως «Καθεστώς των Συνταγματαρχών», έλαβε χώρα από το 1967 έως το 1974. Ήταν μια περίοδος στρατιωτικής διακυβέρνησης με επικεφαλής μια ομάδα αξιωματικών του στρατού που κατέλαβαν την εξουσία με πραξικόπημα στις 21 Απριλίου 1967. Η δικτατορία φήμωσε την πολιτική ελευθερία, έλεγχε τα μέσα ενημέρωσης και χρησιμοποίησε τον φόβο για να καταστείλει την αντιπολίτευση.

Επικεφαλής του πραξικοπήματος ήταν ο συνταγματάρχης Γεώργιος Παπαδόπουλος, ο οποίος κήρυξε γρήγορα στρατιωτικό νόμο και συνέλαβε χιλιάδες πολιτικούς αντιπάλους, ακτιβιστές και διανοούμενους. Πολλοί φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν ή εξορίστηκαν. Επί δικτατορίας, η κυβέρνηση έλεγχε αυστηρά την ελληνική κοινωνία. Η ελευθερία του λόγου περιορίστηκε σοβαρά και η πολιτιστική ζωή περιορίστηκε από τη λογοκρισία. Οι συνταγματάρχες προώθησαν ένα παραδοσιακό και συντηρητικό όραμα της ελληνικής κοινωνίας και χρησιμοποίησαν εθνικιστική προπαγάνδα για να κερδίσουν υποστήριξη, ενώ προσπαθούσαν επίσης να εξαλείψουν τυχόν αριστερές ή υπέρ της δημοκρατίας επιρροές.

Ωστόσο, στις αρχές της δεκαετίας του 1970, η δικτατορία είχε αρχίσει να χάνει την επιρροή της. Οι σκληρές πολιτικές του καθεστώτος και οι

οικονομικοί αγώνες είχαν προκαλέσει απογοήτευση στον ελληνικό λαό. Το 1973, μια σημαντική πρόκληση ήρθε όταν φοιτητές του Πολυτεχνείου διαδήλωσαν κατά του καθεστώτος. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου, όπως έγινε γνωστό, προσέλκυσε χιλιάδες νέους και πολίτες που είχαν αγανακτήσει με τη δικτατορία. Το καθεστώς απάντησε με απροκάλυπτη βία, στέλνοντας τανκς και στρατιωτικές μονάδες για να συντρίψουν τη διαμαρτυρία. Πολλοί διαδηλωτές συνελήφθησαν, τραυματίστηκαν ή σκοτώθηκαν και η βίαιη καταστολή συγκλόνισε την ελληνική κοινή γνώμη και τη διεθνή κοινότητα. Το 1974 η κατάσταση έφτασε σε οριακό σημείο. Ο Παπαδόπουλος ανατράπηκε από έναν άλλο στρατιωτικό, τον ταξίαρχο Δημήτριο Ιωαννίδη, ο οποίος ήταν ακόμη πιο ακραίος στις απόψεις του. Ο Ιωαννίδης προσπάθησε να πάρει τον έλεγχο της Κύπρου, υποστηρίζοντας ένα πραξικόπημα για την ανατροπή του προέδρου της, Αρχιεπισκόπου Μακαρίου. Αυτή η ενέργεια απέτυχε. Η Τουρκία, φοβούμενη ότι η Κύπρος θα ενωνόταν με την Ελλάδα, εισέβαλε στο βόρειο

τιμήμα του νησιού στις 20 Ιουλίου 1974. Η εισβολή στην Κύπρο ήταν καταστροφή για την Ελλάδα. Η ελληνική δικτατορία ήταν αδύναμη να ανταποκριθεί αποτελεσματικά και η κατάσταση ξέφυγε από τον έλεγχο.

Η Κυπριακή κρίση συνέβαλε άμεσα στην πτώση της ελληνικής δικτατορίας. Αντιμέτωπο με την εκτεταμένη δημόσια οργή και τη διεθνή κατα-

κραυγή, το στρατιωτικό καθεστώς κατέρρευσε και η δημοκρατία αποκαταστάθηκε στην Ελλάδα. Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, πρώην πρωθυπουργός, επέστρεψε από την εξορία και ανέλαβε ηγέτης της χώρας. Έγιναν ελεύθερες εκλογές και η Ελλάδα ξεκίνησε τη διαδικασία οικοδόμησης μιας δημοκρατικής κυβέρνησης.

Από την έκθεση του Δήμου Αθηναίων για τα 50 χρόνια Δημοκρατίας

«1974 & 1944: Η Αθήνα γιορτάζει την ελευθερία της»
στο Κέντρο Τεχνών του Δήμου Αθηναίων
της Μάγιας Κάσση

Στον λευκό διάδρομο για την Απελευθέρωση
με συνθήματα για τη «Λευτεριά»

Με αφορμή την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου του 1944, επισκεφθήκαμε την έκθεση του Κέντρου Τεχνών του Οργανισμού Πολιτισμού, Αθλητισμού και Νεολαίας του Δήμου Αθηναίων (ΟΠΑΝΔΑ) με τίτλο «1974 & 1944: Η Αθήνα γιορτάζει την ελευθερία της». Η έκθεση αποτελεί ένα αφιέρωμα στις δύο από τις σημαντικότερες επετείους του σύγχρονου ελληνικού κράτους, τα 80 χρόνια από την απελευθέρωση της Αθήνας από τη ναζιστική κατοχή, το 1944 και τα 50 χρόνια από την πτώση της στρατιωτικής δικτατορίας και την αποκατάσταση της δημοκρατίας, το 1974.

Στην έκθεση περιλαμβάνονται έντυπα εφημερίδων της εποχής, φωτογραφίες, αντίγραφα επίσημων εγγράφων και προκηρύξεων, ψηφοδέλτια, σκίτσα, γελοιογραφίες, προβολή βίντεο και ντοκιμαντέρ, συνθηματικές αφίσες και άλλα τεκμήρια της εποχής. Ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα ήταν και η προσθήκη ακουστικών συνδεδεμένων σε οθόνες που πρόβαλαν βίντεο ή σε εκθέματα ως ηχητικά ντοκουμέντα, ώστε οι επισκέπτες να έχουν τη δυνατότητα να τα ακούσουν χωρίς να ενοχλούν τους γύρω τους και χωρίς να ενοχλούνται. Ο χώρος ήταν χωρισμένος σε δύο μέρη, ένα σχετικό με το '44 και ένα με το '74.

Η περιήγηση ξεκινά χρονολογικά από την γερμανική κατοχή και συγκεκριμένα από την ίδρυση των αντιστασιακών οργανώσεων, όπως το ΕΑΜ και ο ΕΔΕΣ. Παρατίθενται τα σημαντικότερα γεγονότα τοποθετημένα σε μια ζωγραφισμένη γραμμή του χρόνου στον τοίχο εμπλουτισμένα και με οπτικοακουστικό υλικό. Ο μαύρος διάδρομος που διέτρεχε το ένα μέρος της Έκθεσης και αντιπροσώπευε την περίοδο της Κατοχής, μετατρέπεται σε άσπρο-μπλε με την απελευθέρωση του ελληνικού κράτους, τονίζοντας τη μετάβαση του έθνους από το

«μαύρο» στο «άσπρο» και προβάλλοντας τα χαρακτηριστικά χρώματα του ελλαδικού χώρου. Στον λευκό διάδρομο που απεικονίζονται τα γεγονότα από το 1944 και έπειτα, παρατηρούνται συνθήματα όπως «Ζήτω η λευτεριά», πλήθος φωτογραφιών από την ημέρα της απελευθέρωσης και της αποχώρησης των γερμανικών στρατευμάτων, αλλά και οι ιστορίες τριών γυναικών που συνέβαλαν στον αντιστασιακό αγώνα και δυστυχώς «το πλήρωσαν» με τη ζωή τους. Προς το τέλος του τμήματος ένας μεγαλοπρεπής γαλάζιος τοίχος στον οποίο αναγράφονται με μαύρη μπογιά απόψεις και συνθήματα τόσο των αντιστασιακών δημοκρατικών οργανώσεων, όσο και των υποστηρικτών της βασιλείας, προμηνύει τον ελληνικό εμφύλιο πό-

λεμο που θα ακολουθήσει, κλείνοντας έτσι το κομμάτι του '44.

Η έκθεση συνεχίζει με την εποχή της στρατιωτικής δικτατορίας στην Ελλάδα και συγκεκριμένα με το αποκορύφωμα της κυριαρχίας της χούντας, την είσοδο των τανκ στο Πολυτεχνείο. Εκτίθενται τα ονόματα και οι προσωπογραφίες των θυμάτων, εφημερίδες που μαρτυρούν το γεγονός, αλλά και ένα βίντεο που απαθανατίζει στιγμές από την εξέγερση των φοιτητών, το πρωί της 17ης Νοεμβρίου. Ακολουθούν διαφορά γεγονότα, με το σημαντικότερο από αυτά να αποτελεί η τουρκική εισβολή στην Κύπρο στις 20 Ιουλίου 1974 καθώς και η άφιξη του Κωνσταντίνου Καραμανλή στην Ελλάδα που σηματοδοτεί την αποκατάσταση της δημοκρατίας και την

αρχή της μεταπολίτευσης. Για ακόμη μια φορά, η μετάβαση από την περίοδο της δικτατορίας στην προεκλογική περίοδο του '74 συμβολίζεται με την αλλαγή του χαρακτηριστικού χρώματος του χώρου από μαύρο σε άσπρο και κόκκινο. Στον κεντρικό κόκκινο τοίχο της αίθουσας μπορούν να βρεθούν ψηφοδέλτια των βουλευτικών εκλογών της 17ης Νοεμβρίου του '74, αλλά και αντίστοιχα της εκλογικής διαδικασίας του Δημοψηφίσματος στις 8 Δεκεμβρίου, στην οποία οι πολίτες ψήφισαν με συντριπτική πλειοψηφία υπέρ της αβασίλευτης δημοκρατίας.

Ο αγώνας κατά της βασιλείας αποτυπώνεται σε κάρτες και αφίσες κρεμασμένες στο κέντρο της αίθουσας, οι οποίες περιλαμβάνουν αντιβασιλικά συνθήματα, γελοιογραφίες, καθώς και κάρτες υποψηφίων των πολιτικών κομμάτων. Ένα μεγάλο κολάζ εφημερίδων της εποχής αποδεικνύει την ικανοποίηση των Ελλήνων για την αποκατάσταση του δημοκρατικού πολιτεύματος και τα αποσπάσματα ενός ντοκιμαντέρ, που προβάλλεται μέσω βιντεοπροβολέα, αναδεικνύει την Αθήνα του '74. Σημαντικό μέρος της έκθεσης, επίσης, καταλαμβάνει ο αγώνας υπέρ της απελευθέρωσης της Κύπρου αλλά και της καταδίκης των συντελεστών της χούντας. Η έκθεση κλείνει με μια παράκληση προς τους επισκέπτες να αποτυπώσουν τις σκέψεις τους σχετικά με τα όσα βίωσαν στην Έκθεση. Πρόκειται για μια εξαιρετικά καλοστημένη προσπάθεια του Κέντρου Τεχνών να τιμήσει τις δυο εξίσου σημαντικές επετείους. Αξίζουν πολλά συγχαρητήρια στους επιμελητές της έκθεσης για ένα τόσο «μαγικό» ταξίδι στα «καλά» και στα «άσχημα» της Ελλάδας.

Κάρτες και αφίσες κρεμασμένες στο κέντρο της αίθουσας

«Δημοτικό Θέατρο: Το στολίδι του Πειραιά»
της Ελευθερίας Ξανθοπούλου

Το Δημοτικό θέατρο είναι το πιο γνωστό **νεοκλασικό κτήριο** του Πειραιά και σήμα κατατεθέν της πόλης μας. Είναι το κορυφαίο σωζόμενο ελληνικό θεατρικό κτήριο του 19ου αιώνα, καθώς είναι χτισμένο με απόλυτη αρχιτεκτονική λεπτομέρεια και δημιουργικότητα: έχει τέσσερις κίονες κορινθιακού ρυθμού στην πρόσοψη και αέτωμα, γι’ αυτό μοιάζει βγαλμένο από τα αρχαία χρόνια της Ελλάδας με τόνους της μοντέρνας εποχής.

Είναι ένα νεοκλασικό κτήριο που σχεδιάστηκε από τον αρχιτέκτονα Ιωάννη Λαζαρίμου κι εγκαινιάστηκε στις **9 Απριλίου του 1895**. Το αρχιτεκτονικό του στυλ εκφράζει τη μέθοδο της σχολής του Ερνέστου Τσιλλερ και εντυπωσιάζει τον κάθε περαστικό. Κάτω από τα θεμέλια του κρύβονται πιθανόν τμήματα αρχαίου ναού του Διονύσου. Για ένα διάστημα αποτέλεσε κτήριο φιλοξενίας της Δημοτικής Βιβλιοθήκης και της Δημοτικής Πινακοθήκης του δήμου.

Η **σκηνή του θεάτρου** θεωρείται ένα από τα ελάχιστα σωζόμενα δείγματα της εποχής μπαρόκ στην Ευρώπη, διαθέτει προσκήνιο και χώρο ορχήστρας ενώ η πλατεία, τα θεωρεία και οι εξώστες εξελίσσονται σε τέσσερα επίπεδα. Την αίθουσα με τα είκοσι τρία επιβλητικά θεωρεία, εξάλλου, φωτίζει ακόμα ένας **τεράστιος πολυέλαιος** που στο παρελθόν λειτουργούσε με γκάζι. Γύρω από το πέταλο της κεντρικής αίθουσας βρίσκεται το δώροφο φουαγιέ, στο οποίο αρχικά δίνονταν χοροεπερίδες φιλανθρωπικών συλλόγων και πραγματοποιούνταν εκθέσεις σπουδαιών ζωγράφων.

Κατά τη διάρκεια του Α’ Παγκοσμίου Πολέμου το θέατρο αλλά και ο χώρος γύρω από αυτό κατελήφθησαν από Γάλλους στρατιώτες που συμμετείχαν στον αποκλεισμό της πόλης. Μετά την Μικρασιατική καταστροφή φιλοξένησε στα θεωρεία

του για δύο χρόνια Μικρασιάτες πρόσφυγες, ενώ ο βομβαρδισμός του Πειραιά από τους συμμάχους στις 11 Ιανουαρίου του ’44, έπληξε μεγάλο μέρος του.

Το στολίδι της πόλης μας, μετά την αποκατάσταση του το 2014, φιλοξενεί δεκάδες παραστάσεις κάθε χρόνο που σημειώνουν μεγάλη επιτυχία και βρίσκουν απήχηση στο κοινό. Ανά τακτά διαστήματα η σειρά των παραστάσεων αλλάζει, αλλά πολλές επαναλαμβάνονται.

Τη φετινή χρονιά το Δημοτικό Θέατρο Πειραιά δίνει φωνή στη νέα ελληνική δραματουργία και τη νέα γενιά σκηνοθετών. Έξι νέα έργα θα παρουσιαστούν και στις τρεις σκηνές του θεάτρου. Αξίζει όλοι να παρακολουθήσουμε κάποια από αυτά στον μοναδικό χώρο του Θεάτρου της πόλης μας. αφού μελετήσαμε το πρόγραμμα των παραστάσεων σας προτείνουμε:

«**MERDE!**» του **Suyako**:

Μια μουσική κωμωδία για τα «**κακώς κείμενα**» του ελληνικού θεάτρου, σε σκηνοθεσία Γιώργου Κουτλή & Βασίλη Μαγουλιώτη

«**ΟΥ ΦΟΝΕΥΣΕΙΣ**» σε σκηνοθεσία Άντζελας Μπρούσκου:

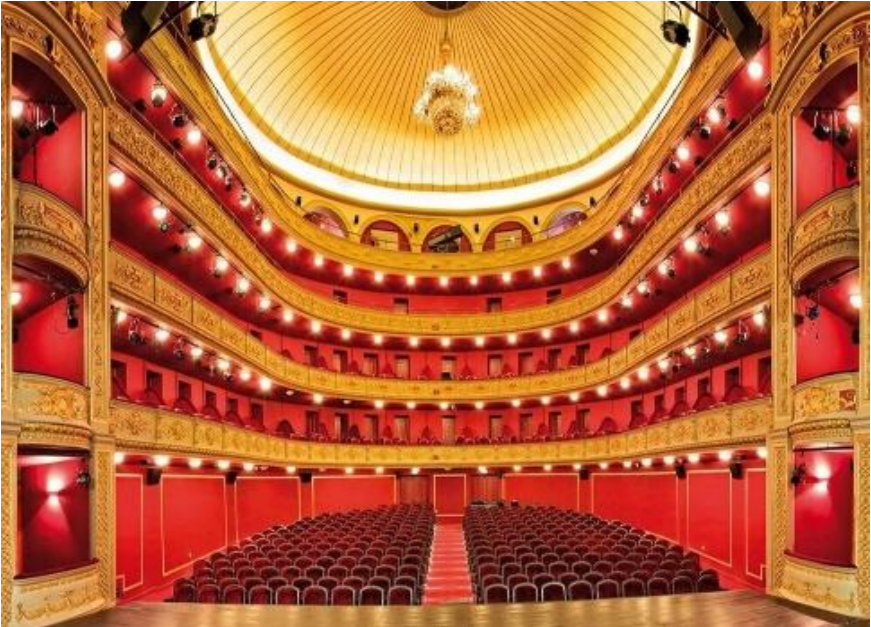

Μια performance, που κινείται ανάμεσα στο θέατρο ντοκουμέντο και τη μυθοπλασία με κείμενα που αφορούν την έντονη πατριαρχία και έχουν γραφτεί από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα για την θέση της Γυναίκας.

«**HOW SOON IS NOW**» της Γλυκερίας Μπασιδάκη σε σκηνοθεσία Πάνου Κούγια:

Η παράσταση, αξιοποιώντας το θέμα της Ελληνικότητας, επιχειρεί να ανοίξει έναν θαρραλέο διάλογο γύρω από το δράμα της Γερμανικής κατοχής το

Το εσωτερικό του Δημοτικού Θεάτρου Πειραιά

οποίο φαίνεται να τελειώνει, αλλά σε λίγο θ’ αρχίσουν νέες συμφορές: ο εμφύλιος.

«**Χορεύουμε;**» από την ομάδα **Artika** σε σκηνοθεσία Μαριλένας Τριανταφυλλίδου:

Η παράσταση επιθυμεί να φέρει στο προσκήνιο τους ηλικιωμένους ανθρώπους, οι οποίοι συχνά μένουν μόνοι τους, στο περιθώριο της πολυάσχολης κοινωνίας μας, όπου πρωταγωνιστούν οι νέοι, οι όμορφοι και οι επιτυχημένοι.

Για τους μικρούς μας φίλους «**Ο ΤΑΥΡΟΣ ΠΟΥ ΕΠΑΙΖΕ ΠΙΠΙΖΑ**» του ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΤΡΙΒΙΖΑ, σε σκηνοθεσία Δημήτρη Παπαδημητρίου.

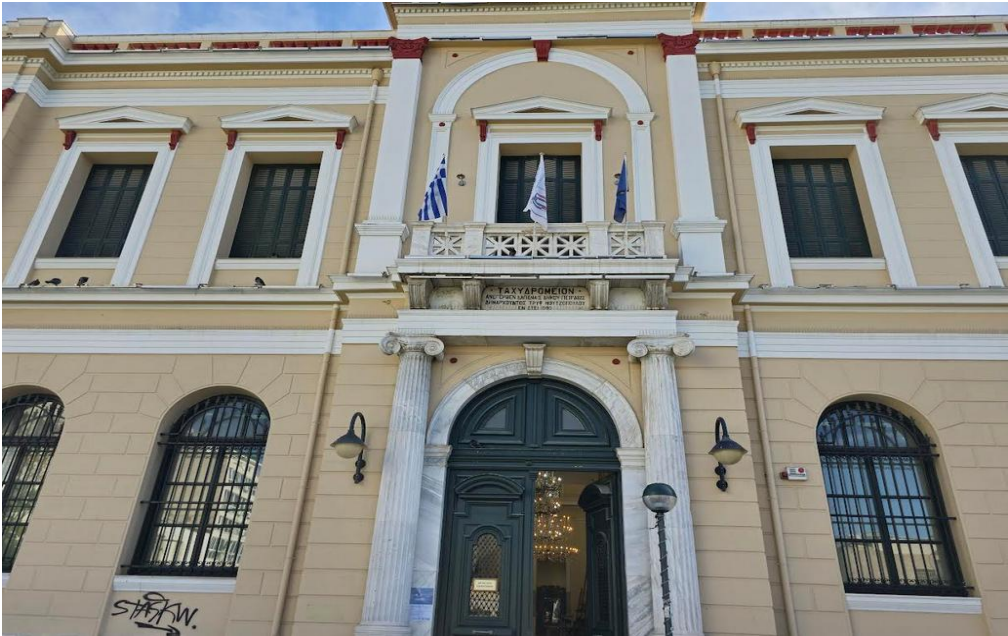

Τον Απρίλιο θα παρουσιαστεί το πολυαναμενόμενο μνημειώδες μυθιστόρημα «**ΟΣΑ ΠΑΙΡΝΕΙ Ο ΑΝΕΜΟΣ**» της **ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΜΙΤΣΕΛ** σε σκηνοθεσία της Ιόλης Ανδρεάδη με μια εξαιρετική διανομή γνωστών ηθοποιών:

Μια μεγάλη ερωτική ιστορία με φόντο τον αμερικανικό εμφύλιο, ένα κορυφαίο ανάγνωσμα όλων των εποχών, που χάρισε μια από τις πιο κλασικές ταινίες στην ιστορία του κινηματογράφου. Η ιστορία μιας ευημερούσας κοινωνίας που καταρρέει, πτωχεύει και ξανατίζεται από τα συντρίμια. Μην το χάσετε, η προπώληση έχει ξεκινήσει.

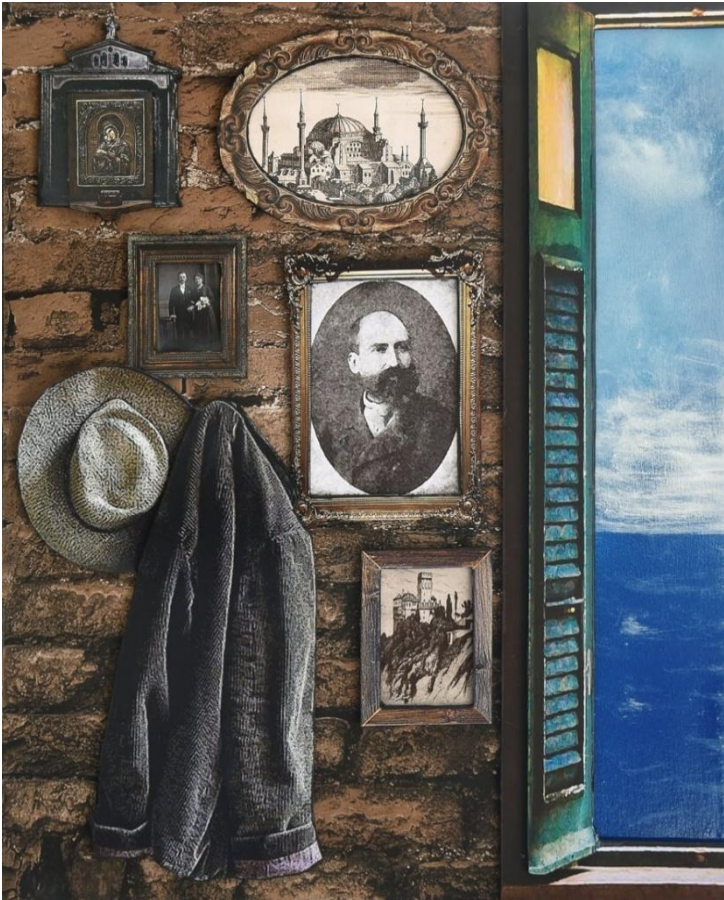
«Δημοτική Πινακοθήκη: ένας Πολιτιστικός Θησαυρός στην Καρδιά του Λιμανιού»
της Ελευθερίας Ξανθοπούλου

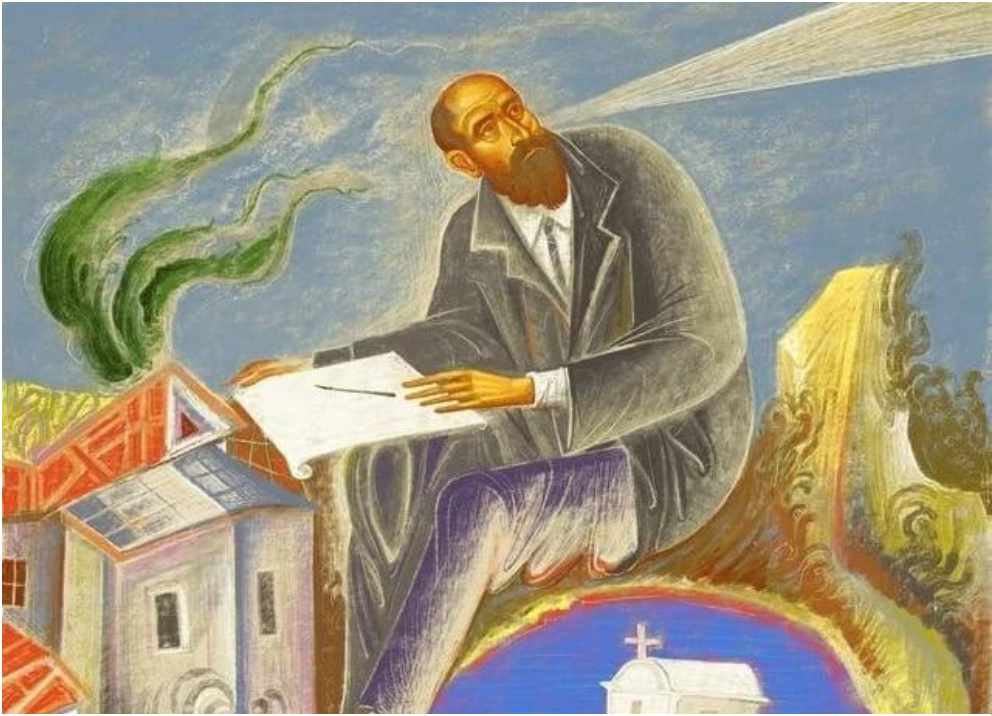
Η Δημοτική Πινακοθήκη Πειραιά είναι ένα ιστορικό και αρχιτεκτονικά εντυπωσιακό κτήριο των αρχών του εικοστού αιώνα στη συμβολή των οδών Φίλωνος 29 και Καραολή και Δημητρίου 14. Το κτήριο αυτό αρχικά λειτούργησε το 1901, για να στεγάσει το νέο **Ταχυδρομικό Μέγαρο** με τις τρεις διαφορετικές υπηρεσίες του: το Ταχυδρομείο, το Τηλεγραφείο και το Τηλεφωνείο.

Από το 2014 παρέχει μόνιμη στέγη σε μια εντυπωσιακή συλλογή έργων και γλυπτών. Στον 1ο όροφο εκτίθεται μικρός αριθμός έργων νεοελλήνων ζωγράφων μεταξύ αυτών Νικόλαος και Περικλής Λύτρας, Κωνσταντίνος Μαλέας, Κωνσταντίνος Ρωμανίδης, Μιχαήλ Οικονόμου, Αλέξανδρος Χριστοφής, μέρος της συλλογής γλυπτών του Γ. Καστριώτη και η συλλογή του σκηνογράφου Πάνου Αραβαντινού, καθώς και θεατρικά κοστούμια, αξιόλογο φωτογραφικό υλικό και προσωπικά αντικείμενα του ηθοποιού Μάνου Κατράκη. Ανά τακτά χρονικά διαστήματα γίνεται ανάρτηση έργων νεότερων καλλιτεχνών, κυρίως πειραιωτών ζωγράφων.

Η Δημοτική Πινακοθήκη στεγάζει αυτές τις ημέρες μια καινούργια

Μαρία Διακοδημητρίου

Γιώργος Κόρδης

έκθεση με τίτλο: **«Εικόνες και Ινδάλματα»**. Αποτελεί ένα αφιέρωμα στον Έλληνα λογοτέχνη Αλέξανδρο Μωραϊτίδη, ξάδερφο του πασίγνωστου και ταλαντούχου Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη. Και αυτός ο «δεύτερος λογοτέχνης της Σκιάθου» ήταν διηγηματογράφος, ακαδημαϊκός, δημοσιογράφος, θεατρικός συγγραφέας, μεταφραστής και δοκιμιογράφος. Όμως έπειτα από ένα σημείο της ζωής του, αφιερώθηκε στη θρησκεία όπως ο Παπαδιαμάντης, και έγινε μοναχός. Μετονομάστηκε σε Ανδρόνικος (μοναχός Ανδρόνικος) και έψελνε δίπλα στον αδελφό του στην εκκλησία. Γι' αυτό η έκθεση χαρακτηρίζεται από εύρος εκθεμάτων που αφορούν τη ζωή του, το συγγραφικό του έργο και τον μοναχισμό του.

Η αρχική τοποθέτηση αυτής της έκθεσης έγινε στην Σκιάθο, στο σπίτι του Παπαδιαμάντη τον

Νοέμβριο και στη συνέχεια μεταφέρθηκε στην πόλη μας. Τα

κτίριο της Πινακοθήκης του Πειραιά. Την επιμέλεια είχε η Τρις Κριτικού και συμμετείχαν 54 διακεκριμένοι εικαστικοί από τη Σκιάθο και την υπόλοιπη Ελλάδα με έργα εμπνευσμένα από το έργο του Μωραϊτίδη.

Την ημέρα που η Έκθεση «άνοιξε» τις θύρες της στο κοινό, πραγματοποιήθηκαν ξεναγήσεις από την επιμελήτρια. Το παρόν έδωσαν ο Δήμαρχος Σκιάθου κ. Θοδωρής Τζούμας, η Αντιδήμαρχος Πολιτισμού Σκιάθου κ. Χαρά Πασχάλη και ο Αντιδήμαρχος Πολιτισμού Πειραιά κ. Ιωάννης Χατζηαλέξης. Τις επόμενες μέρες ο χώρος σημείωσε μεγάλη επισκεψιμότητα και προσέλκυσε το ενδιαφέρον του καλλιτεχνικού κοινού της πόλης όλον τον Ιανουάριο. Το εγχείρημα της επαφής των Πειραιωτών με μια λιγότερο γνωστή προσωπικότητα της λογοτεχνίας και της τέχνης γενικότερα στέφθηκε με επιτυχία.

εγκαίνια πραγματοποιήθηκαν στις 10 Ιανουαρίου στο εμβληματικό

Δέσποινα Καλλιγά

«Μετά το πάρτι»

Κριτική θεάτρου της Σοφίας Σπάθα

«Μετά το πάρτι»
της Μαρίας Ζαβάκου

Από 5/11/24

Θέατρο Rex –
Σκηνή «Ελένη Παπαδάκη»

Είδος θεατρικής παράστασης:
Κοινωνικό

Διάρκεια:
60 λεπτά

Σκηνοθεσία:
Γιολάντα Μαρκοπούλου

Σκηνικά-Κοστούμια:
Αριστοτέλης Καρανάνος,
Αλεξάνδρα Σιάφκου

Κίνηση:
Πατρίσια Απέργη

Μουσική-Ηχητικός σχεδιασμός:
David Blouin

Φωτισμοί:
Αλέκος Αναστασίου

Δραματολόγος παράστασης:
Ειρήνη Μουντράκη

Βοηθός σκηνοθέτριας:
Στέλλα Παπακωνσταντίνου

Βοηθός σκηνογράφων-
ενδυματολόγων:
Αφροδίτη Ψυχούλη

Η παράσταση «Μετά το πάρτι» παρουσιάζει τις προκλήσεις που αντιμετωπίζει η νέα γενιά. Τα social media, τα «likes», η ανωνυμία, η παραβίαση της ιδιωτικότητας αλλά και τα δικαιώματα στο διαδίκτυο, ο σχολικός εκφοβισμός και η αντιμετώπιση του φαινομένου της βίας είναι κάποια από τα θέματα που θίγει η παράσταση. Κι όμως όλα αρχίζουν από ένα εφηβικό πάρτι και μία παρέα πέντε παιδιών που έρχονται αντιμέτωποι με τις προκλήσεις του διαδικτύου.

Τον Νοέμβριο, κάποιοι μαθητές από την Α' Λυκείου παρακολούθησαν την θεατρική παράσταση «Μετά το πάρτι» και μετά από την παράσταση συζητήσαμε για τον Διαδικτυακό εκφοβισμό και για το κατά πόσο προσέγγισε αυτό το θέμα η συγκεκριμένη παράσταση. Οι ηθοποιοί, οι κινήσεις των σωμάτων τους, η απεικόνιση ενός video game, ενός πραγματικού -φανταστικού κόσμου, ο φωτισμός και η επιλογή τραγουδιών ήταν κάποια από τα στοιχεία της παράστασης που εντυπωσίασαν όλους τους μαθητές. Πιο συγκεκριμένα, η

επιλογή λίγων αντικειμένων να βρίσκονται πάνω στη σκηνή και το παιχνίδι με τις συνεχόμενες αλλαγές του φωτισμού, τις χορευτικές κινήσεις των ηθοποιών και την ένταση του ήχου, μας ενθουσίασε και μας κρατούσε συνέχεια σε εγρήγορση για το τι θα γίνει στη συνέχεια. Μάλιστα, η προσπάθεια να θίξουν τόσα πολλά και σημαντικά θέματα για τον κόσμο του Διαδικτύου μέσα σε μόλις εξήντα λεπτά που διήρκησε η παράσταση ήταν εντυπωσιακή. Υπήρχαν και ορισμένα σημεία της παράστασης τα οποία προβληματίσαν κάποιους μαθητές. Ένα παράδειγμα αποτελούν οι επαναλήψεις ορισμένων σκηνών. Πολλοί από εμάς αναρωτηθήκαμε γιατί να γίνουν οι συγκεκριμένες επαναλήψεις αλλά στη συζήτηση που έγινε μετά το τέλος της παράστασης μας εξήγησαν τον λόγο ύπαρξής τους. Ακόμη, το λεξιλόγιο που χρησιμοποιούσαν οι ηθοποιοί σε πολλές σκηνές θεωρήθηκε υπερβολικό και όχι τόσο κοντά στον τρόπο ομιλίας των εφήβων. Τέλος, η απότομη μετάβαση από τη μία σκηνή στην άλλη αλλά κυρίως το

απότομο τέλος ήταν αυτό που δεν άρεσε τόσο σε αρκετούς μαθητές. Περιμέναμε ένα διαφορετικό τέλος και μία πιο ομαλή μετάβαση από τη μία σκηνή στην άλλη, όπου να εξηγούνται κάποια βασικά στοιχεία. Είναι όμως κατανοητό ότι πρόκειται για μία θεατρική παράσταση και υπάρχουν ορισμένες θεατρικές συμβάσεις που δεν επιτρέπουν την λεπτομερή ανάλυση όλων των θεμάτων ειδικά σε ένα αρκετά μικρό χρονικό διάστημα.

Κλείνοντας, το να παρακολουθήσουμε την παράσταση «Μετά το πάρτι» ήταν σίγουρα μία ιδιαίτερη και ενδιαφέρουσα εμπειρία κατά την οποία και εμείς οι μαθητές καταφέραμε να δούμε του εαυτούς μας μέσα από αυτή αλλά και οι καθηγητές ήρθαν σε επαφή με τον κόσμο των εφήβων.

«Το αγόρι με τις δύο καρδιές»

Κριτική θεάτρου της Φωτεινής Κοψιάυτη

ενωμένους. Μέσα από τη διαδρομή των ηρώων από τη μια χώρα στην άλλη, βλέποντας τα συναισθήματα και τους προβληματισμούς τους αναρωτιόμαστε και οι ίδιοι: άραγε πόσο ευαισθητοποιημένη είναι η σύγχρονη κοινωνία απέναντι στην προσφυγία και την ασθένεια; Και πώς μπορεί μια οικογένεια να διαχειριστεί την απώλεια, είτε της

πατρίδας, είτε της περιουσίας, αλλά βασικότερα της ανθρωπίνης ζωής;

Τον περασμένο μήνα, επισκεφτήκαμε με το σχολείο μας το θέατρο Κατερίνα Βασιλάκου και παρακολουθήσαμε την παράσταση «Το αγόρι με τις δύο καρδιές». Η παράσταση αυτή συγκίνησε πολλούς από εμάς και κατάφερε να μας αγιγίξει μέσω της αληθινής ιστορίας της οικογένειας που καταδιώκεται από τους Ταλιμπάν και χρειάστηκε να αφήσει την πατρίδα της. Γνωρίζοντας την κατάσταση που επικρατεί, κυρίως τα τελευταία χρόνια στο Αφγανιστάν, μέσω της ιστορίας αυτής μάθαμε περισσότερα στοιχεία και πληροφορίες, αφού «είδαμε» μπροστά στα μάτια μας μια αναπαράσταση των συνθηκών ζωής των ανθρώπων αυτών. Αν και δεν υπήρχαν πλούσια σκηνικά και σύγχρονα τεχνικά εφέ, οι ρεαλιστικές ερμηνείες των ηθοποιών ήταν αυτές που

μας δημιούργησαν έντονα συναισθήματα. Ήταν όλοι τους απόλυτα πειστικοί. Η μουσική και τα τραγούδια του Μίλτου Πασχαλίδη γλαϊσίσωσαν άψογα το έργο, αφού μέσω αυτών έγινε πιο διαδραστικό και οι στίχοι αποκάλυπταν τα βαθύτερα νοήματά του: πόσο δύσκολο είναι το μονοπάτι της προσφυγιάς για τους ανθρώπους που ξεριζώνονται από τον τόπο τους, πόσες στιγμές απελπισίας τους δημιουργεί και πώς το χιούμορ και η φαντασία είναι απαραίτητα για την αντιμετώπιση μιας τόσο σκληρής καθημερινότητας.

Γενικά η παράσταση μας κράτησε σε εγρήγορση και αγωνία για το τι θα συμβεί στη συνέχεια. Το μόνο αρνητικό στοιχείο της ήταν η μεγάλη διάρκειά της και η επανάληψη κάποιων σκηνών, που κούρασαν λίγο κάποιους, δεδομένης και της απουσίας διαλείμματος.

Συνεπώς, «Το αγόρι με τις δύο καρδιές» είναι μια πολύ ιδιαίτερη και συγκινητική παράσταση, βασισμένη σε αληθινά γεγονότα, που αξίζει να τη δουν παιδιά, έφηβοι αλλά και άνθρωποι σε μεγαλύτερη ηλικία, γιατί χρειάζεται όλοι να ευαισθητοποιηθούμε σχετικά με τα τόσο σημαντικά και διαχρονικά ζητήματα της σημερινής κοινωνίας, όπως είναι η ειρήνη, τα ανθρώπινα δικαιώματα, η θέση της γυναίκας στον κόσμο και η αντιμετώπιση των μεταναστών.

Πληροφορίες:

Θέατρο Κατερίνα
Βασιλάκου

Κείμενο:
Hamed και Hessam Amiri

Σκηνοθεσία:
Takis Tzamargias

Μετάφραση:
Αντώνης Γαλέος

Σκηνικά:
Εδουάρδος Γεωργίου

Κοστούμια:
Έλλη Εμπεδοκλή

Κίνηση:
Αγγελική Τρομπούκη

Μουσική / Τραγούδι:
Μίλτος Πασχαλίδης

Στίχοι:
Ελένη Φωτάκη

Φωτισμοί:
Γιώργος Αγιαννίτης

Παίζουν:
Χρήστος Διαμαντούδης,
Βαγγέλης Ζάπας,
Έλενα Μαρσίδου,
Θάνος Σκόπας,
Γιώργος Ψυχολιός

Εταιρεία Παραγωγής:
Φωτόνιο Τέχνης και Πολιτισμού

Δράσεις

«Χριστούγεννα στον Πειραιά» της Στέλλας Βόρδου

Αυτές τις ημέρες, το εορταστικό Πνεύμα της εποχής έφτασε μέχρι την πόρτα του σχολείου μας, καθώς ακριβώς από κάτω στήθηκε μια Χριστουγεννιάτικη αγορά με στολίδια, δώρα, λικουδιές Παιχνίδια,

δημιουργική απασχόληση για παιδιά, γενικά μια χαρούμενη ατμόσφαιρα. Κάθε μέρα είχαμε την ευκαιρία να βγούμε από το σχολείο και με ένα βήμα να μεταφερθούμε σε μια σκηνή από τις διάσημες

εποχιακές ταινίες. Μπορούσαμε να περιπλανηθούμε στα μικρά μαγαζάκια, να ψωνίσουμε, να φάμε και να διασκεδάσουμε στη στολισμένη πόλη. Αυτό το μικρό χωριό που στήθηκε στο πιο κεντρικό

σημείο, φιλοξένησε πολλές δραστηριότητες για όλες τις ηλικίες και γούστα, καλύπτοντας κάθε ψυχαγωγική ανάγκη. Ήταν ιδανικό για αυτήν την υπέρλαμπρη Εποχή του Χρόνου!!!

«Οι Αγιοβασίληδες του Πειραιά τρέχουν για καλό σκοπό» της Ελευθερίας Ξανθοπούλου

Στο πνεύμα των γιορτών, ο δήμος Πειραιά διοργανώνει κάθε χρόνο σειρά εκδηλώσεων. Αυτή που ξεχωρίζει για το κέφι, την πρωτοτυπία αλλά και τον φιλανθρωπικό της χαρακτήρα είναι το «Santa night run».

Το Σάββατο 21 Δεκεμβρίου μαζεύτηκαν χιλιάδες πολίτες ντυμένοι με στολές του Άγιου Βασίλη, για να συμβάλουν στο μεγάλο αθλητικό γεγονός χαρίζοντας έτσι χαμόγελα σε παιδιά της πόλης. Όσοι συμμετείχαν έφεραν ένα μικρό δώρο ή παιχνίδι, που θα μεταφερόταν στο γραφείο εθελοντισμού του δήμου. Έπειτα όλα τα δώρα θα χαρίζονταν σε παιδιά από τα ιδρύματα του Πειραιά προσφέροντάς τους στιγμές χαράς.

Μικροί και μεγάλοι συγκεντρώθηκαν έξω από το γραφείο εθελοντι-

Οι Αγιοβασίληδες συγκεντρωμένοι έξω από το Δημοτικό Θέατρο Πειραιά

σμού του Δήμου Πειραιά, ως επισφράγιση του εθελοντικού χαρακτήρα της εκδήλωσης. Η συμμετοχή ήταν δωρεάν και οι στολές προσφέρονταν σε όλους από το δήμο. Αμέσως μόλις δόθηκε το σήμα της εκκίνησης μια σειρά από κατακόκκινους σκούφους ξεκίνησαν να διασχίζουν τους κεντρικούς δρόμους του Πειραιά. Όλοι ήταν γεμάτοι με καλή διάθεση και ξεχειλίζουν από γιορτινό πνεύμα. Άλλοι τρέχουν άλλοι περπατούν, όμως όλοι συνδυάζουν τη διασκέδαση τους με την προσφορά.

«Φορέστε τη στολή, το χαμόγελό σας και ελάτε να τρέξουμε για έναν όμορφο σκοπό, διαδίδοντας το μήνυμα της αγάπης και της γιορτής σε κάθε γωνιά της πόλης!» ήταν η σημαντικότερη οδηγία της βραδιάς.

«Το Santa Night Run είναι μια από τις πλέον επιτυχημένες χριστουγεννιάτικες δράσεις του Δήμου Πειραιά, η οποία αποτελεί θεσμό για την πόλη μας. Χαίρομαι που οι πολίτες ανταποκρίνονται κάθε χρόνο στο κάλεσμά μας και τρέχουν

στους κεντρικότερους δρόμους της πόλης ντυμένοι Αγιοβασίληδες, στέλνοντας μήνυμα χαράς, αισιοδοξίας και αλληλεγγύης», σημειώνει ο Δήμαρχος Πειραιά κ. Γιάννης Μώραλης.

«Συμμετέχουμε σε αυτόν τον όμορφο αγώνα δρόμου [...] προκειμένου να δώσουμε χαρά και αγάπη αυτές τις εορταστικές ημέρες, γιατί ο εθελοντισμός είναι αγάπη και προσφορά.», πρόσθεσε η κα Ελίνα Βερυκάκη, Εντεταλμένη Δημοτική Σύμβουλος Πειραιά στον τομέα του Εθελοντισμού.

Η αφετηρία του αγώνα, έξω από το γραφείο Εθελοντισμού Δήμου Πειραιά

Θεοφάνεια – Πειραιάς 2025
της Σοφίας Σπάθα

Στην πόλη μας, στον Πειραιά, στο πρώτο λιμάνι της χώρας, για ακόμη μια χρονιά πραγματοποιήθηκε με λαμπρότητα ο Καθαγιασμός των Υδάτων. Η θεία λειτουργία για τα Θεοφάνεια πραγματοποιήθηκε στον ιερό ναό της Αγίας Τριάδας στον Πειραιά από τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και Πάσης Ελλάδος Ιερώνυμο, τον Μητροπολίτη Πειραιά Σεραφείμ και τον Επίσκοπο Αχελώου Νήφωνα με την παρουσία πολιτών και εκπροσώπων

Αγιασμός των υδάτων στο κεντρικό λιμάνι του Πειραιά

λάβουν την ευλογία του Τιμίου Σταυρού. Η τελετή προβλήθηκε σε απευθείας μετάδοση από τα κρατικά κανάλια. Εκτός από το κεντρικό λιμάνι, γραφικές τελετές Αγιασμού των Υδάτων πραγματοποιήθηκαν και σε άλλες ακτές της πόλης από τους επιμέρους ναούς. Εξαιτίας και του ηλιόλουστου πρωινού πλήθος κόσμου κατέκλυσε τον όρμο της Αφροδίτης στην Πειραιϊκή ακτή, την πλαζ Βοτσαλάκια και το Μικρολίμανο, για να παρακολουθήσει την ρίψη του Σταυρού στη θάλασσα.

Αγιασμός των Υδάτων στον Όρμο Αφροδίτης στην Πειραιϊκή Ακτή

της Κυβέρνησης και των υπολοίπων κομμάτων καθώς και της Δημοτικής Αρχής. Τον καθαγιασμό τέλεσε ο Αρχιεπίσκοπος από την ειδική εξέδρα που στήνεται κάθε χρόνο απέναντι από τον Ιερό Ναό Αγίου Σπυριδώνος, μπροστά από αγκυροβολημένα πλοία του Πολεμικού Ναυτικού σε σχήμα «Π». Μέλη του Συνδέσμου Ελλήνων Βατραχανθρώπων, απόστρατοι και εν ενεργεία, άνδρες των ΟΥΚ έπεσαν στο λιμάνι του Πειραιά για να

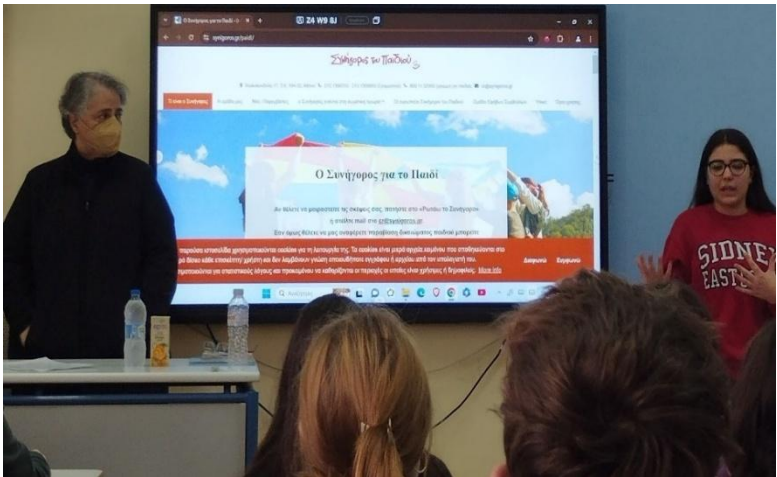

Τα καΐκια του Όρμου Αφροδίτης συμμετέχουν στην τελετή

Ο Συνήγορος του παιδιού στην Ιωνίδειο
της Μελίνας Πέτρου

Με αφορμή την εκπαιδευτική δράση του Συνηγόρου του Παιδιού στο σχολείο μας στις 3 Δεκεμβρίου 2024 που είχε ως στόχο να μας εξηγήσει το έργο και τον ρόλο του συγκεκριμένου θεσμού, υπήρξαν αρκετές συζητήσεις αναφορικά με τις λειτουργίες και την αποτελεσματικότητά του. Γι' αυτό το λόγο, αξίζει να παραθέσουμε όσα αναφέρθηκαν κατά την συνάντησή μας με την κυρία **Τσαγκάρη Μαρία**, ειδική επιστήμονα/ψυχολόγο που ασχολείται με τα δικαιώματα των ανηλίκων στον Συνήγορο του Παιδιού, για να κατανοήσουμε καλύτερα τα μέτρα που λαμβάνει ο Συνήγορος για την προστασία μας.

Καταρχάς, δεδομένου πως μία συμμαθήτριά μας βρίσκεται στην φετινή ομάδα των **“Εφήβων Συμβούλων”** που οργανώνεται από τον Συνήγορο του παιδιού, μας δόθηκε η αφορμή να γνωρίσουμε καλύτερα τις λειτουργίες της συγκεκριμένης πρωτοβουλίας. Γενικά, τα νεαρά μέλη της συνεδριάζουν, συζητούν για διάφορα δύσκολα θέματα και στην συνέχεια ψάχνουν για εύκολα εφαρμόσιμες λύσεις, τις οποίες και παρουσιάζουν σε διάφορους ευρωπαϊκούς θεσμούς όπως το ευρωπαϊκό συμβούλιο. Φέτος, αρχικά εξειδικευμένοι λειτουργοί εξήγησαν στα παιδιά την νομοθεσία και ορισμένα χρήσιμα άρθρα προστασίας των ανηλίκων παρέχοντας τους παραδείγματα με σκοπό να κατανοήσουν οι έφηβοι καλύτερα το πεδίο δράσης τους. Έπειτα οι συναντήσεις εστίασαν στα παιδιά που φιλοξενούνται σε ιδρύματα και στο γεγονός πως θα ήταν ωφέλιμο αυτά να δίνονται απευθείας σε ανάδοχες

οικογένειες, δίχως δηλαδή να χρειάζεται να παραμένουν για ένα αξιοσημείωτο χρονικό διάστημα σε τέτοιους χώρους.

Εν συνεχεία, η κα Τσαγκάρη μας ρώτησε αν γνωρίζουμε τα δικαιώματα του παιδιού και μας ζήτησε να τα προσδιορίσουμε. Καταλήξαμε, λοιπόν, στο συμπέρασμα πως τα κυριότερα και απαραβίαστα δικαιώματα για ένα παιδί είναι το δικαίωμα της ταυτότητας, του ονόματος, της στέγης, της τροφής, της θαλπωρής. Δόθηκε, επίσης, έμφαση στο ότι όλα τα παιδιά ανεξαρτήτως προέλευσης, φύλου, κοινωνικοοικονομικής τάξης έχουν τα ίδια ακριβώς δικαιώματα. Σύμφωνα με την ειδική επιστήμονα, τα δικαιώματα μας στην Ελλάδα θεμελιώνονται και προστατεύονται από την **Διεθνή Σύμβαση για τα δικαιώματα του παιδιού** σε συνδυασμό φυσικά με την ελληνική νομοθεσία.

Για να μπορέσουμε να αντιληφθούμε μέσα από πρακτικά παραδείγματα τον ρόλο μας να υπερασπιζόμαστε τα δικαιώματά

μας αλλά και των υπόλοιπων παιδιών, αναφέρθηκε ένα υποθετικό σενάριο στο οποίο ένας συμμαθητής μας γινόταν μάρτυρας κακοποίησης μέσα στην οικογένειά του αποφάσισε να μιλήσει γι' αυτό που βίωνε σε μία φίλη του. Η συγκεκριμένη φίλη, καθώς μας εμπιστευόταν, μας εκμυστηρεύτηκε το ζήτημα του παιδιού. Το ερώτημα που τέθηκε είναι: **“Εμείς ως πρόεδροι του 5μελούς τι θα μπορούσαμε να κάνουμε για να συμβάλλουμε στην προστασία των δικαιωμάτων αυτού του παιδιού”**. Μέσα από την συζήτηση, οι πρακτικές που αναδείχθηκαν ήταν οι εξής:

1. Ακούμε προσεκτικά το πρόβλημα και προσπαθούμε να αντιληφθούμε την έκτασή του
2. Αν είναι δεκτικός, προσπαθούμε να μιλήσουμε στο ίδιο το παιδί
3. Προσπαθούμε να μην γίνει ευρέως γνωστό το πρόβλημα του παιδιού
4. Καλούμε κάποιον ειδικό φορέα όπως τον Συνήγορο για συμβουλές

5. Απευθυνόμαστε σε κάποιον καθηγητή που εμπιστευόμαστε

Τέλος, καθώς στις 3 Δεκεμβρίου, την ημέρα δηλαδή της συνάντησής μας, ήταν και η **Διεθνής Ημέρα των ατόμων με αναπηρία**, αναφερθήκαμε στις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν κατά την ένταξη τους σε ένα κοινωνικό σύνολο τα παιδιά αυτά και παρακολουθήσαμε την ταινία μικρού μήκους **“Jan”**, η οποία πρόβαλε με ευφάνταστο τρόπο την έννοια της συμπερίληψης.

Σε γενικές γραμμές, η συγκεκριμένη δράση του Συνηγόρου του Παιδιού, δηλαδή οι επισκέψεις που πραγματοποιεί στα σχολεία της χώρας, αποτελεί ένα σημαντικό βήμα για την προάσπιση των δικαιωμάτων των παιδιών στην Ελλάδα. Με δημιουργικό και βιωματικό τρόπο, τα παιδιά -οι μελλοντικοί πολίτες της χώρας μας- μαθαίνουν σημαντικές πληροφορίες για τα δικαιώματά τους, τις υποχρεώσεις τους αλλά και τρόπους προστασίας τους από δυσάρεστες καταστάσεις.

Αν κάποιο παιδί χρειάζεται να επικοινωνήσει με τον Συνήγορο του παιδιού, για να μοιραστεί κάποιο πρόβλημά του ή να αναφέρει κάποιο περιστατικό στο οποίο ήταν μάρτυρας μπορεί να απευθυνθεί στα παρακάτω τηλέφωνα επικοινωνίας:

213 1306703 – 213 1306605 (Γραμματεία)

800.11.32000 (γραμμή για παιδιά)

Ποια είναι η σημασία των καλλιτεχνικών στο σχολείο;

της Σοφίας Σπάθα

Ο ρόλος των καλλιτεχνικών μαθημάτων στην εκπαίδευση συχνά παραβλέπεται, παρόλο που με αυτόν τον τρόπο οι μαθητές χάνουν μια πολύτιμη ευκαιρία να αναπτύξουν τη δημιουργικότητά τους, τις κοινωνικές δεξιότητες και την ψυχική τους ευεξία. Στο άρθρο αυτό, θα εξετάσω γιατί είναι τόσο σημαντικά τα καλλιτεχνικά μαθήματα και πώς η ένταξη τους στο σχολικό πρόγραμμα μπορεί να συμβάλει στην ψυχική και συναισθηματική ανάπτυξη των εφήβων.

Τι ισχύει για τα καλλιτεχνικά μαθήματα στο δημοτικό, στο γυμνάσιο και στο λύκειο;

Α. Δημοτικό

Στο Ωρολόγιο Πρόγραμμα του Δημοτικού δεν επιτράπη καμία αλλαγή όσον αφορά στα μαθήματα της Μουσικής και των Καλλιτεχνικών. Σύμφωνα με τον Νόμο 4692, ΦΕΚ Α' 111/12.6.2020, τα Εικαστικά (Καλλιτεχνικά) διδάσκονται 2 ώρες εβδομαδιαίως στις Α' & Β' τάξεις Δημοτικού Σχολείου και 1 ώρα εβδομαδιαίως στις υπόλοιπες τάξεις, ενώ η Μουσική διδάσκεται 1 ώρα εβδομαδιαίως σε κάθε τάξη του Δημοτικού Σχολείου. Αυτά ακριβώς ίσχυαν και μέχρι τώρα με το ΠΔ 79/2017, ΦΕΚ Α' 109/1.8.2017. Επιπλέον, διδάσκεται 1 ώρα εβδομαδιαίως η Θεατρική Αγωγή, στις Α', Β' Γ' και Δ' τάξεις του Δημοτικού.

Β. Γυμνάσιο

Στο Ωρολόγιο Πρόγραμμα του Γυμνασίου δεν επιτράπη επίσης καμία αλλαγή όσον αφορά στα μαθήματα

της Μουσικής και των Καλλιτεχνικών. Στην ΥΑ 72323/Δ2, ΦΕΚ Β' 2265/12.6.2020, ορίζεται ότι και στις τρεις τάξεις του Γυμνασίου οι μαθητές διδάσκονται 1 ώρα εβδομαδιαίως το μάθημα της Μουσικής και 1 ώρα εβδομαδιαίως το μάθημα των Καλλιτεχνικών, όπως ίσχυε και μέχρι τώρα με την ΥΑ 93381/Δ2, ΦΕΚ Β' 1640/09.06.2016.

Γ. Λύκειο

Στο Ωρολόγιο Πρόγραμμα του Λυκείου, η Μουσική και τα Καλλιτεχνικά υπήρχαν ως μάθημα επιλογής στην Α' Λυκείου, όπου, σύμφωνα με την ΥΑ 139454/Δ2, ΦΕΚ Β' 3807/04.09.2018, οι μαθητές μπορούσαν να παρακολουθήσουν ένα μάθημα επιλογής, το οποίο διδασκόταν 2 ώρες εβδομαδιαίως. Είχε παρατηρηθεί, όμως, χαμηλή συμμετοχή σε αυτό (στα εικαστικά και τη μουσική αθροιστικά, το έτος 2018-2019 συμμετείχε το 7,9% των μαθητών της Α' Λυκείου, 9% το έτος 2019-2020), και σποραδικότητα στη διδασκαλία των μαθημάτων αυτών, τα οποία δεν μπορούσαν να υπηρετήσουν τελικά το σκοπό τους. Προτάχθηκε, λοιπόν, η αύξηση ωρών των Αγγλικών στο υποχρεωτικό

πρόγραμμα, ενισχύθηκαν η Πληροφορική και η Φυσική Αγωγή, δόθηκε η δυνατότητα δεύτερης ξένης γλώσσας. Εν ολίγοις, αντικαταστάθηκαν μαθήματα επιλογής που πραγματοποιούνταν σε περιορισμένο βαθμό από μαθήματα ενταγμένα στο υποχρεωτικό ωρολόγιο πρόγραμμα τα οποία παρακολουθούνται από όλους τους μαθητές.

Παράλληλα, στη Γ' Λυκείου, η διδασκαλία του σχεδίου καθώς και άλλων πανελλαδικώς εξεταζόμενων ειδικών μαθημάτων (των Ιταλικών, Ισπανικών, Αρμονίας, Ελέγχου μουσικών και ακουστικών ικανοτήτων, μουσικής αντίληψης και γνώσης, μουσικής εκτέλεσης και ερμηνείας) δεν πραγματοποιείται πια, αφού υπήρχε πολύ χαμηλή συμμετοχή των μαθητών, παραδείγματος χάρη το Γραμμικό Σχέδιο το έτος 2019-2020 επέλεξαν και παρακολούθησαν μόλις 4 στους 100 μαθητές. Στις προθέσεις του Υπουργείου είναι να εξετάσει ξανά συνολικά το ζήτημα της διδασκαλίας των ειδικών πανελλαδικώς εξεταζόμενων μαθημάτων».

Ελπίζουμε να το κάνει άμεσα και να επαναφέρει τις τέχνες στο Λύκειο, καθώς οι νέοι έχουμε μία ευαίσθητη πλευρά, η οποία κρύβεται βαθιά μέσα μας. Η τέχνη μάς ανοίγει δρόμους, ώστε να ανακαλύψουμε αυτήν την ευαίσθητη πλευρά μας, να οραματιστούμε, να καλλιεργήσουμε την κριτική μας σκέψη, την κριτική μας ματιά, να έρθουμε σε επαφή με διαφορετικές κουλτούρες, να εξερευνήσουμε διαφορετικούς κόσμους, να

γνωρίσουμε τον ίδιο μας τον εαυτό, να ξεπεράσουμε τα όρια στη φαντασία που μας θέτουν από τη μικρή μας ηλικία και να γεννήσουμε τα δικά μας όνειρα.

Η τέχνη προάγει την έκφραση των παιδιών πολύ περισσότερο από ό,τι οι επιστήμες. Με αυτόν τον τρόπο, οι νέοι εξασκούμε τη δημιουργική μας σκέψη, μία δεξιότητα η οποία θα μας φανεί χρήσιμη σε κάθε τομέα της ζωής μας. Όταν τα παιδιά και οι έφηβοι μαθαίνουν να λειτουργούμε σε ένα σύνολο, να συνεργαζόμαστε αλλά και να βελτιωνόμαστε και οι ίδιοι, αποφεύγοντας τις εγωιστικές συμπεριφορές και υιοθετώντας την ευσυνειδησία, ενισχύουμε παράλληλα την αυτοπεποίθησή μας.

Αρα, η σημασία των καλλιτεχνικών μαθημάτων στα σχολεία είναι αδιαμφισβήτητη μεγάλη. Παρ' όλα αυτά, οι ώρες που οι μαθητές συμμετέχουν σε καλλιτεχνικά μαθήματα είναι ελάχιστες στο δημοτικό και στο γυμνάσιο και ανύπαρκτες στο Λύκειο. Βασιζόμενη στην επίδραση που ασκούν τα καλλιτεχνικά μαθήματα στην ψυχοσυναισθηματική ανάπτυξη των νέων, πιστεύω πως αυτή η κατάσταση πρέπει να αλλάξει. Μάλιστα, ως μαθήτρια του Λυκείου, πιστεύω ότι τα καλλιτεχνικά μαθήματα θα αποτελούσαν μια πιο δημιουργική διέξοδο ανακούφισης από το απαιτητικό μας πρόγραμμα. Η τέχνη μας ενώνει και η θέση της είναι απαραίτητη στα σχολεία!

Εθελοντισμός στην Εφηβεία: Ένα Δώρο για την Κοινωνία και τον Εαυτό μας

της Στέλλας Βόρδου

Καθώς μεγαλώνετε πρέπει να θυμάστε ότι έχετε ένα δεύτερο χέρι. Το πρώτο είναι να βοηθήσετε τον εαυτό σας. Το δεύτερο είναι να βοηθήσουμε τους άλλους

Audrey Hepburn

Η εφηβεία είναι μια περίοδος ζωής γεμάτη εξερεύνηση, αναζητήσεις και ανάγκη για νόημα. Είναι μια φάση όπου οι νέοι δεν διαμορφώνουν μόνο την ταυτότητά τους, αλλά και τη στάση τους απέναντι στον κόσμο. Μέσα σε αυτή τη διαδικασία, ο εθελοντισμός μπορεί να παίξει καθοριστικό ρόλο, καθώς προσφέρει ανεκτίμητα οφέλη τόσο για τον ίδιο τον έφηβο όσο και για την κοινωνία που τον περιβάλλει.

Αυτό μπορώ να το βεβαιώσω κι εγώ μέσα από την προσωπική μου εμπειρία. Εδώ και κάποια χρόνια έχω ενταχθεί σε κάποιες μη κερδοσκοπικές οργανώσεις ως έφηβη εθελόντρια (Συνήγορος του παιδιού, Χαμόγελο του παιδιού). Εκεί ασχολούμαι κυρίως με τους εφήβους και

τα παιδιά, τα δικαιώματά τους, την προστασία τους. Επίσης με διάφορες άλλες δημιουργικές δράσεις έχω συμβάλει στην παραγωγή υλικού για πώληση με σκοπό την οικονομική υποστήριξη ανηλίκων και στη δημιουργία καλλιτεχνικών κατασκευών για τη διακόσμηση διάφορων νοσοκομείων με σκοπό τη βελτίωση της διάθεσης των ανηλίκων ασθενών αυτών. Η εμπειρία μου στις παραπάνω δράσεις, εξάλλου, με οδήγησε να συνειδητοποιήσω τα πολλαπλά οφέλη του Εθελοντισμού.

Τα Οφέλη του Εθελοντισμού για τον Έφηβο

Ο εθελοντισμός δεν είναι απλώς μια πράξη καλοσύνης. Είναι ένα εργαλείο ανάπτυξης που ενισχύει την αυτογνωσία, την ενσυναίσθηση και την αίσθηση του «ανήκειν». Πρώτα απ' όλα, οι έφηβοι που συμμετέχουμε σε εθελοντικές δράσεις αναπτύσσουμε δεξιότητες ζωής, όπως η ομαδικότητα, η επικοινωνία και η σωστή διαχείριση χρόνου. Μέσα από την προσφορά, αποκτούμε εμπειρίες που δεν μπορούμε να αποκομίσουμε από τα σχολικά βιβλία, μαθαίνουμε να επιλύουμε προβλήματα σε πραγματικές συνθήκες ή να αλληλεπιδρούμε με διαφορετικούς ανθρώπους.

Επιπλέον, ο εθελοντισμός ενισχύει την αυτοεκτίμησή μας. Όταν ένας έφηβος βλέπει ότι οι προσπάθειές

του έχουν πραγματικό αντίκτυπο, αποκτά μεγαλύτερη πίστη στις ικανότητές του. Αισθάνεται χρήσιμος και απαραίτητος, κάτι που μπορεί να λειτουργήσει θεραπευτικά σε περιόδους αμφιβολιών ή χαμηλής αυτοπεποίθησης, που είναι συχνές κατά την εφηβεία.

Μια άλλη σημαντική διάσταση είναι η διεύρυνση των οριζόντων μας. Μέσα από τον εθελοντισμό, εμείς οι νέοι ερχόμαστε σε επαφή με διαφορετικές κουλτούρες, κοινωνικές ομάδες και προοπτικές. Αυτή η εμπειρία μας βοηθά να γίνουμε πιο ανοιχτόμυαλοι και ανεκτικοί απέναντι στη διαφορετικότητα. Παράλληλα, δημιουργούμε φιλίες και σχέσεις που μπορούν να διαρκέσουν μια ζωή, καθώς μοιραζόμαστε εμπειρίες γεμάτες νόημα.

Τα Οφέλη για την Κοινωνία και τους Οργανισμούς

Ας μην ξεχνάμε ότι ο εθελοντισμός από εφήβους δεν ωφελεί μόνο τους ίδιους, αλλά και τις κοινότητες στις οποίες ζουν. Οι εθελοντές γεμίζουν τα κενά που συχνά υπάρχουν στις κοινωνικές υπηρεσίες, στηρίζοντας δράσεις που αφορούν τη φροντίδα ηλικιωμένων, τη διανομή τροφίμων, την προστασία του περιβάλλοντος και πολλές άλλες ανάγκες.

Ειδικά στους ίδιους τους οργανισμούς, η συμμετοχή εφήβων φέρνει φρέσκες ιδέες, ενέργεια και ενθου-

σιασμό. Οι νέοι είναι γεμάτοι δημιουργικότητα και διάθεση να αλλάζουν τον κόσμο, κάτι που εμπνέει και τους υπόλοιπους συμμετέχοντες. Επιπλέον, η παρουσία εφήβων σε εθελοντικές δράσεις δημιουργεί μια «αλυσίδα αλλαγής», καθώς παρακινούν και άλλους συνομήλικους να συμμετάσχουν.

Ένα Δώρο με Αμφίδρομη Αξία

Ο εθελοντισμός είναι μια εμπειρία που προσφέρει χαρά ταυτόχρονα σε αυτόν που δίνει και σε αυτόν που δέχεται. Για τον έφηβο, είναι μια διαδικασία ωρίμανσης και εξέλιξης, ενώ για την κοινωνία είναι ένας τρόπος να ενισχυθεί η συνοχή και η αλληλεγγύη. Όταν οι νέοι επιλέγουν να αφιερώσουν τον χρόνο τους για να βοηθήσουν, ενδυναμώνουν όχι μόνο τον εαυτό τους, αλλά και το μέλλον όλων μας.

Θα ήθελα να παροτρύνω όλους τους εφήβους να συμμετέχουν σε εθελοντικές δράσεις. Ας μην ξεχνάμε ότι το Γραφείο Εθελοντισμού της πόλης μας βρίσκεται δίπλα στο σχολείο μας! Είναι μια ευκαιρία να συνεργαστούμε με αυτό! Με αυτόν τον τρόπο, όχι μόνο θα συμβάλλουμε από κοινού στη δημιουργία υπεύθυνων και συνειδητοποιημένων πολιτών, αλλά και θα χτίζουμε μια κοινωνία βασισμένη στην κατανόηση, την ενσυναίσθηση και την αγάπη.

Η ιστορία της ομάδας που έγινε θρύλος της Σοφίας Σπάθα

Φέτος, ο Ολυμπιακός γιορτάζει τα 100 χρόνια και είναι μια ευκαιρία να τιμηθεί το παρελθόν και οι μεγάλες επιτυχίες της ομάδας, που ξεπερνούν τα όρια του ποδοσφαίρου και επεκτείνονται σε πολλούς άλλους τομείς, όπως το μπάσκετ, το βόλεϊ και το πόλο.

Πώς όμως ξεκίνησε η ομάδα του Ολυμπιακού;

Ο Ολυμπιακός ιδρύθηκε στις 10 Μαρτίου του 1925. Η ίδρυση του Ολυμπιακού προήλθε από τη συγχώνευση των δύο σωματείων, Α.Π.Σ. Πειραιώς και Ο.Φ. Πειραιώς. Ο τίτλος του συλλόγου «Ολυμπιακός Σύνδεσμος Φιλάθλων Πειραιώς» επιλέχθηκε για να εκφράσει την αθλητική δύναμη, το ήθος και το Ολυμπιακό Ιδεώδες. Το κόκκινο χρώμα του συλλόγου συμβολίζει το πάθος για τη νίκη και το λευκό την αγνότητα και την ευγενή άμιλλα. Οι ιδρυτές του Ολυμπιακού ήταν αυτοδημιούργητοι επιχειρηματίες του Πειραιά, με την οικογένεια Ανδριανόπουλου να έχει καθοριστικό ρόλο. προπονητής και τα στελέχη της ομάδας συγκλονισμένοι. Ο πρώτος επίσημος αγώνας του Ολυμπιακού έγινε στις 30 Απριλίου 1925 με αντίπαλο την ομάδα του γαλλικού πολεμικού πλοίου Ζαν

Ντ' Αρκ. Ο Ολυμπιακός κέρδισε 6-0, αποδεικνύοντας από την αρχή την αξία του. Η ομάδα γρήγορα επικίασε τους ανταγωνιστές της στο λιμάνι και έγινε η κυρίαρχη του Πειραιά, με επικεφαλής τη θρυλική πεντάδα των Ανδριανοπουλαίων. Στη συνέχεια, η ομάδα άρχισε να κατακτά τίτλους, με το πρώτο πρωτάθλημα να έρχεται το 1931. Η σύνδεση του Ολυμπιακού με την πόλη μας, τον Πειραιά, είναι τόσο βαθιά ριζωμένη που συχνά λέγεται ότι «ο Πειραιάς βάφτηκε κόκκινος» κάθε φορά που νικάει ο Ολυμπιακός. Αυτό αποδεικνύει την αγάπη των κατοίκων για την ομάδα αφού αποτελεί το καμάρι των Πειραιωτών. Και πώς άλλωστε να μην αγαπήσεις αυτήν την ομάδα, όταν με αγάπη και μεράκι για το ποδόσφαιρο έχτισαν τον δρόμο τους προς την κορυφή. Πλέον, η ομάδα

Οι αδελφοί Ανδριανόπουλοι

του Ολυμπιακού αριθμεί στη συλλογή της 47 Πρωταθλήματα Ελλάδος, 28 Κύπελλα Ελλάδος, 18 Double, 4 Super Cup, 1 Βαλκανικό κύπελλο. Ακόμη, άγγιξε την κορυφή της Ευρώπης κατακτώντας τόσο το Youth League αλλά κυρίως το UEFA Conference League και έγινε η πρώτη ελληνική ομάδα που κατακτά ευρωπαϊκούς τίτλους.

Η γέννηση της ομάδας καλαθοσφαίρισης του Ολυμπιακού Πειραιώς

Από την Ιωνίδειο στον ευρωπαϊκό θρόνο του μπάσκετ του Παναγιώτη Πάντσιου

Το 1936 ο καθηγητής φυσικής αγωγής της Σχολής Μέσης Εκπαιδευσεως Πειραιώς, σήμερα γνωστή ως Πρότυπο Γενικό Λύκειο Ιωνιδείου Σχολής Πειραιά, Βασίλης Σταματάκης, πρόσθεσε στο πρόγραμμα της εκγύμνασης το άθλημα της καλαθοσφαίρισης, αφού πρώτα ασφαλίτιστρωσε το προαύλιο του σχολείου και τοποθέτησε σ' αυτό δύο καλάθια. Οι τότε νεαροί μαθητές του σχολείου ενθουσιάστηκαν με την πρωτοβουλία του καθηγητή τους και ασχολήθηκαν με την καλαθοσφαίριση χωρίς κανέναν να περιμένε τι θα συνέβαινε 3 χρόνια έπειτα. Το 1939 ο ποδοσφαιριστής και στην συνέχεια γενικός αρχηγός της ομάδας του Ολυμπιακού, Άρης Χρυσάφοπουλος, παρακάλεσε τον διευθυντή της σχολής να

Η σύνθεση της ομάδας το 1943

επιτρέψει να στελεχώσουν την νεοσύλλεκτη ομάδα μπάσκετ του Ολυμπιακού οι μαθητές της τελευταίας τάξης της σχολής. Για να τους πείσει, μάλιστα, κρατούσε στα χέρια του και τους πρόσφερε ερυθρόλευκες φανέλες. Ήδη από το ίδιο απόγευμα, 9 μαθητές της τελευταίας

τάξης της σχολής πήγαν στο γήπεδο του Μπάκαλα στην Καστέλλα και από εκείνη την ημέρα γεννήθηκε η ομάδα μπάσκετ του Ολυμπιακού. Την στελέχωναν οι: Γιώργος Ιερώνυμος, Ξενοφών Νικολαΐδης, ο Πέτρος Δημητρόπουλος, ο οποίος ταυτόχρονα έπαιζε και υδατοσφαίριση, ο Πίπης (Σπύρος) Ανδρεάδης, ο αδερφός του Γιώργος Ανδρεάδης, ο Αλέξανδρος Κουτσούκος, ο Μανώλης Χατζηνικολάου, ο Πιτσολάντης και ο Μιχόπουλος. Προπονητής της πρώτης ομάδα του Ολυμπιακού ήταν ο Νίκος Καραβιάς και έφορος (βοηθός προπονητή) ο Γιάννης Κουτσουλέντης, όποιος μετέπειτα θα αναλάβει τον ρόλο του αντιπροέδρου της πρώτης διοίκησης της Ε.Ο.Κ. (Ελληνική Ομοσπονδία Καλαθοσφαίρισης). Η συνέχεια είναι

γνωστή... Σήμερα η ομάδα μπάσκετ του Ολυμπιακού είναι μια από τις επιτυχημένες ομάδες του Ευρωπαϊκού μπάσκετ, με 3 ευρωπαϊκά πρωταθλήματα, 14 πρωταθλήματα Ελλάδας, 12 Κύπελλα Ελλάδας, 2 Σούπερ Καπ Ελλάδος και ένα Διηπειρωτικό Κύπελλο. Ακόμα και τώρα φαντάζει απίστευτο το γεγονός πως ένας άνθρωπος χάρη στο πάθος και την αγάπη του για το μπάσκετ κατάφερε να δημιουργήσει μια ομάδα που θα άφηνε ιστορία, θα αποτελούσε βασικό πυλώνα ανάπτυξης στην περιοχή του Πειραιά, και θα επηρέαζε μετέπειτα τον υπόλοιπο αθλητικό κόσμο στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Αγγλία Ελλάδα 1-2: Ήταν απλά μία νίκη; του Δημήτρη Παπαδόπουλου

Λιγχαμ εκμεταλλεύτηκε την αδράνεια της άμυνας για να σκοράρει. Οι Έλληνες όμως δεν παραιτήθηκαν, αφού με την αφιέρωση και την αγάπη που είχαν για τον Τζορτζ, στο 94ο λεπτό έφεραν το τελικό 2-1. Ο Πέλλας μπήκε στην περιοχή, πήρε τις κόντρες και στρώθηκε η μπάλα στον Παυλίδη, ο οποίος με δυνατό σουτ χάρισε τη νίκη στην Ελλάδα. Η

χώρα μας δικαιώθηκε μετά από άλλα 3 γκολ τα οποία δε μέτρησαν καθώς ήταν offside και νίκησε για πρώτη φορά στα χρονικά την Αγγλία και μάλιστα στο γήπεδό της! Ήταν απλά μια νίκη του ποδοσφαίρου; Τη προηγούμενη μέρα του αγώνα δυστυχώς απεβίωσε με τραγικό

τρόπο στο σπίτι του ο Τζορτζ Μπάλντοκ, βασικός αμυντικός παίκτης της Εθνικής μας. Οι συμπαίκτες, ο προπονητής και τα στελέχη της ομάδας συγκλονισμένοι σκέφτονταν να ακυρώσουν τον αγώνα, το πρότειναν στην UEFA αλλά το αίτημά τους δεν έγινε δεκτό. Παρά το πένθος τους οι Έλληνες παίκτες πήραν μέρος στον αγώνα, έπαιξαν με «ψυχή» και αφιέρωσαν τα γκολ στον εκλιπόντα συμπαίκτη τους, σηκώνοντας τη φανέλα με το Νο2 του Μπάλντοκ στον ουρανό του Λονδίνου. Η πρόσφατη τραγική αυτή απώλεια ώθησε τους παίκτες της Εθνικής μας να καταφέρουν το μέχρι τώρα ακατόρθωτο και να επικρατήσουν επί της Αγγλίας. Ήταν μια διπλή νίκη, μια νίκη του ποδοσφαίρου αλλά και μία νίκη ανθρώπινης ψυχής.

Οι τρεις χιλιάδες Έλληνες οπαδοί που παραβρέθηκαν στο γήπεδο αποχώρησαν διπλά περήφανοι και συγκινημένοι.

Ταλιμπάν: Το γυναικείο φύλο υπό διωγμό
της Φωτεινής Κοψιάυτη

Πρόσφατα επισκεφτήκαμε με το σχολείο μας το θέατρο Κατερίνα Βασιλάκου και παρακολουθήσαμε την παράσταση «Το αγόρι με τις δύο καρδιές». Η παράσταση αυτή έθιγε πολλά ζητήματα της κοινωνίας μας, όπως η προσφυγιά και ο θάνατος, αλλά παράλληλα πρόβαλλε τη βία που δέχονται οι γυναίκες και τα περιοριστικά μέτρα που τους υποβάλλονται στις ισλαμικές χώρες, όπως το Αφγανιστάν. Με αφορμή την παρακολούθηση της παραπάνω παράστασης, τις πολλαπλές γυναικοκτονίες που ολοένα και αυξάνονται αλλά και την αυστηροποίηση των περιοριστικών μέτρων των γυναικών στο Αφγανιστάν, έκανα διάφορες σκέψεις πάνω στα μέτρα αυτά και την άδικη ζωή των γυναικών σε αυτά τα Ανατολικά κράτη, αλλά και στις δικές μας Δυτικές κοινωνίες.

Στο Αφγανιστάν εδώ και αρκετά χρόνια, οι γυναίκες ζουν υπό το καθεστώς των Ταλιμπάν. Ζουν συνέχεια, κάθε ώρα και κάθε λεπτό κάτω από την εξουσία του ανδρικού φύλου, χωρίς να τους επιτρέπεται να εκφέρουν οποιαδήποτε γνώμη, ή να προβάλουν αντίρρηση στα θέλω των ανδρών. Πριν από λίγους μήνες μάλιστα, περίπου στα μέσα του έτους 2024, τα μέτρα αυξήθηκαν περισσότερο στερώντας κάθε δικαίωμα στις γυναίκες, ακόμα και αυτό το θεμελιώδες δικαίωμα της ανθρώπινης ζωής. Κάποια από τα νέα μέτρα είναι τα παρακάτω:

Οι γυναίκες στο Αφγανιστάν δεν επιτρέπεται να βγουν σε πάρκο, να μιλήσουν δημόσια για οποιοδήποτε θέμα, να βγαίνουν έξω μόνες τους και να ακούσει η μία τη φωνή της

άλλης, ή να συνομιλήσουν μεταξύ τους. Ακόμα, δεν επιτρέπεται να φαίνεται οποιοδήποτε σημείο του σώματος και του προσώπου τους και νιώθουν πιο αόρατες και καταπιεσμένες από ποτέ. Μάλιστα, στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, ειπώθηκε από την Αμερικανίδα ηθοποιό Μέριλ Στριπ ότι «μία γάτα στο Αφγανιστάν έχει περισσότερες ελευθερίες από μία γυναίκα». Τα λόγια αυτά δείχνουν τις φρικαλεότητες και τις ακρότητες που συμβαίνουν στη χώρα αυτή, αφού η θέση της γυναίκας είναι ανύπαρκτη.

Εξίσου πρωταρχικής και εξέχουσας σημασίας είναι η πλήρης απαγόρευση της εκπαίδευσης των γυναικών. Μέσω της εκπαίδευσης ένας άνθρωπος μπορεί, εκτός από βασικές γνώσεις, να αποκομίσει και άλλα σημαντικά στοιχεία που θα τον βοηθήσουν στην διαμόρφωση της

προσωπικότητάς του. Ιδιαίτερα, σε μια γυναίκα που ζει σε τέτοιες συνθήκες, η εκπαίδευση μπορεί να ήταν ο βασικός παράγοντας για την ανάπτυξη της κριτικής σκέψης της και της προσωπικότητάς της. Αυτός είναι και ο κυρίαρχος λόγος για τον οποίο την απαγόρευσαν. Οι Ταλιμπάν προσπαθούν να διασφαλίσουν πως οι γυναίκες θα παραμείνουν για πάντα εξαρτώμενες από τους άνδρες σε κάθε τομέα, είτε κοινωνικό είτε οικονομικό. Λίγα χρόνια πριν τους Ταλιμπάν τουλάχιστον οι γυναίκες στο Αφγανιστάν ονειρεύονταν, σπούδαζαν, εργάζονταν, πήγαιναν στον κινηματογράφο.

Όλα αυτά τα χρόνια πήγαν χαμένα. Η ελπίδα για μια καλύτερη ζωή για τις γυναίκες, φαίνεται πια να έχει χαθεί σε μια προσπάθεια εξάλειψης του γυναικείου φύλου. Τότε ζούσαν, τώρα τι; Πώς μπορεί μια γυναίκα να

επιβιώσει υπό τόσο σκληρές συνθήκες; Να επιβιώσει, γιατί να ζήσει αποκλείεται. Ακόμα και να ήθελαν οι ίδιες να αμφισβητήσουν τη θέση τους στην κοινωνία, ή να επιδιώξουν αλλαγή δεν τους επιτρέπεται να έχουν ούτε τα μέσα ούτε τη γνώση για αυτό. Κοιμούνται και ξυπνούν καθημερινά με την ελπίδα πως η επόμενη μέρα δε θα χρειαστεί να υπάρχει. Ή ότι την επόμενη μέρα θα μπορούν να αντικρίσουν η μια την άλλη, να ακούσουν μια τόσο κοντινή μα και τόσο ξένη στα αυτιά τους γυναικεία φωνή. Να βγουν έξω, χωρίς να είναι καλυμμένο κάθε σημείο του σώματος τους, χωρίς να ντρέπονται ακόμα και για την ύπαρξη τους. Να είναι ελεύθερες και να μπορούν να εκφέρουν τη γνώμη τους ή έστω να ανταλλάξουν μια λέξη μεταξύ τους. Να μη νιώθουν αόρατες, να μη νιώθουν σαν να μην υπάρχουν. Ή σαν να είναι η ύπαρξη τους κάτι τόσο ντροπιαστικό, ώστε να στερούνται καθημερινά κάθε χαρά και κάθε θετικό ανθρώπινο συναίσθημα.

Μακάρι κάποτε οι γυναίκες στο Αφγανιστάν να μπορούν να ζήσουν ελεύθερες και να μη δολοφονούνται για το στοιχειώδες αυτό δικαίωμα. Να μπορούν να δείχνουν το σώμα και το πρόσωπο τους ως κάτι πολύτιμο και όχι αποτροπιαστικό... Μακάρι κάποτε οι γυναίκες να μπορούν να μιλήσουν ανοικτά γι' αυτό που είναι χωρίς να φοβούνται εκείνους που τους στερησαν κάθε δικαίωμα να ζουν και να αγαπούν.

«Εκείνες»

Ποίημα της Φωτεινής Κοψιάυτη

Γεννιούνται ηρώιδες, μα πεθαίνουν ηλιαχτίδες.

Γέφυρες προσπερνούν σ' ολόκληρο ταξίδι, με μόνο τους προσορισμό, των άλλων τον πλανήτη.

Τριαντάφυλλα χαρίζουν μονομιάς σε άγνωστο διαβάτη, κι ας είναι ο πόνος της ψυχής κρυστάλλινο κομμάτι.

Από μαстіγια κατακλυσμός, και από "αγάπες" δέμα, μα αυτές μόνο εθέλησαν τ' ελεύθερο τους πνεύμα.

Διασχίζοντας ερήμους, δίχως ούτε καν κορμιά, έκρουψαν ότι είχανε στα στήθια τους βαθιά.

Και έτσι άφησαν το όνομα στον τοίχο σαν σημάδι, για να θυμούνται πάντοτε πως δώσανε τη μάχη.

Και τότε εκείνος φώναξε "συγγνώμη, ήταν λάθος", μα εκείνες πια είχαν χαθεί μες του κλειδιού το βάθος.

Τι κι αν οι άλλοι έκρουψαν κάθε σημάδι τέρμα, εκείνες πάντα ήξεραν στους δρόμους τα γραμμένα.

Άγιος Βαλεντίνος: Μακριά από μένα

Διήγημα της Αγγελικής Βουγιουκλάκη

Πλησιάζει του Αγίου Βαλεντίνου, η 14η Φλεβάρη είναι ορατή στον ορίζοντα ακόμα και με τα πρησμένα μου μάτια. Θέλω να το ρίξω στα γλυκά, στα μελομακάρονα που έχουν ξεμείνει στα μαγαζιά, στις σοκολατίνες... Αν δεν το καταλάβετε λατρεύω τα γλυκά... Αλλά όχι αυτή την περίοδο του χρόνου! Κανονικά λιγώνομαι από το ζαχαρένιο επιδόρπιο που έχω μπρος μου, κάτι τέτοιο δεν ισχύει αυτή τη βαλεντίνια μέρα...

Ο ίδιος ο αέρας με κάνει να θέλω να ξεριζώσω τα εντόσθια μου και να τα κρεμάσω ως μορφή διαμαρτυρίας αντί για τις γιρλάντες που στολίζουν τους δρόμους. Αυτή η μέρα είναι "ΠΟΛΥ γλυκιά", ακόμη και για μένα. Τριαντάφυλλα, αρκουδάκια, γιγαντιαίες καρδούλες και άλλες γελοιότητες, πνίγουν τους δρόμους και την ίδια την ατμόσφαιρα. Ο αέρας έχει άλλη μυρωδιά, μια που παλιά νομίζω μου άρεσε. Τώρα κλεισμένος στο σπίτι, μένω απόμακρος απ' οτιδήποτε θυμίζει αγάπη, οτιδήποτε θυμίζει ζεστασιά στην καρδιά.

Μισώ τα ζευγαράκια, ειδικά αυτά που επιδεικνύουν ΟΛΗ την ώρα πως είναι μαζί. Ξέρετε αυτά που στα εστιατόρια ταΐζουν τρυφερά ο ένας τον άλλον, αυτά που δίνουν πεταχτά φιλιά στους δρόμους δίχως λόγο και εκείνα που κοιτάζονται στα μάτια και σκάνε γελάκια ευτυχίας. Πολύ μελό... Μόνο εγώ σκέφτομαι, άραγε, κάθε που τα βλέπω πως σε κάνα τρίμηνο θα είναι στα μαχαίρια και δεν θα ανέχονται καν να ξεστο-

μίσουν ο ένας το όνομα του άλλου και θα το αντικαταστήσουν με το γνωστό: "ΠΡΩΗΝ";

Όλα είναι απλά ένα ψέμα αυτή τη μέρα, όλοι με τη θέληση μας σαν να παίρνουμε μέρος σε μια παράσταση στην οποία γίνεται συνέχεια τοποθέτηση προϊόντων από τα μεγάλα καταστήματα και εμείς χαιρόμαστε σαν σωστοί καταναλωτές. Αυτό είναι μόνο, εκμεταλλεύονται τα λεπτά

νήματα του μυαλού μας, τα οποία είναι προσκολλημένα στην ιδέα της αγάπης. Δεν υπάρχει μέρα των ερωτευμένων, γιατί δεν υπάρχουν όντως ερωτευμένοι.

Αφού ο καθένας περιγράφει τον έρωτα με άλλο τρόπο, τότε πώς ξέρουμε πως νιώθουμε όλοι το ίδιο και ενωνόμαστε να το γιορτάσουμε; Πολύ απλά μπορεί αυτό που αποκαλεί κάποιος έρωτα να είναι η σωματική έλξη, η επιθυμία του να νιώσει αναγκαίος, συμπαθητικός ή και μοναδικός, κάποιος άλλος μπορεί απλά να γουστάρει να πληγώνει, να θέλει να έχει κάποιον να τον εκμεταλλεύεται ή να αναζητά συντροφιά σε ανθρώπους που ταυριάζουν με τα πρότυπά του. Αυτό δεν είναι έρωτας ούτε ξέρω και τι είναι, μπορεί κιόλας να μην υπάρχει ο έρωτας σαν έννοια και να την δημιουργήσαν οι παλιότεροι έτσι για παρηγοριά.

Πάντως ένα είναι σίγουρο, ότι κι αν είναι, δεν το αντέχω άλλο. Ναι με πλήγωσαν, ναι την έλεγαν αγάπη και ναι τούτη τη μέρα θα γιορτάζω με το φάντασμά της...

Άγιος Βαλεντίνος: Επικίνδυνες αποστολές

Χρονογράφημα των Μελίνας Πέρρου και Στέλλας Βόρδου

Ο Κώστας... Αχ αυτός ο Κώστας. Βασανισμένη ψυχή. Εδώ και καιρό του είχε καρφωθεί στο μυαλό η εικόνα της υπέρλαμπρης και μαγευτικής Δανάης -καλά δεν ήταν και κάτι ιδιαίτερο, απλά ο Κώστας τα μεγαλοποιεί ως συνήθως. Άγιος Βαλεντίνος, η ιδανική ευκαιρία για να ξεφύγει από τα βάσανά του και να κάνει την πρώτη κίνηση. Είχε ένα σχέδιο. Όχι απλώς ένα σχέδιο... βασικά το τέλειο σχέδιο! Είχε κάψει μέρες τον εγκέφαλο του με σκοπό να πάνε όλα ονειρικά! Ακούστε πως πάει το πλάνο:

Βήμα 1: Ένα εντυπωσιακό μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα.

Βήμα 2: Μια κάρτα γεμάτη ρομαντικά λόγια (που φυσικά είχε κλέψει από το ίντερνετ).

Βήμα 3: Ένα τεράστιο κουτί σοκολατάκια.

Και ποια κοπέλα δεν θα ζήλευε όλα αυτά τα γλυκανάλατα δωράκια... Αλλά το θέμα εδώ δεν είναι η κάθε κοπέλα, παρά μόνο η Δανάη.

Επικίνδυνες Αποστολές 1 – Ρομαντική Παράδοση

Και φάνηκε στο προαύλιο ο ολόφωτος άγγελος, η Δανάη. Ο Κώστας την είδε και αμέσως έθεσε το σχέδιο σε δράση. Προβάλλοντας την πανύψηλη κορμιοστασιά του -λέμε τώρα- κράτησε τα τριαντάφυλλα με υπερβολική αυτοπεποίθηση. «Για σένα,» είπε με ένα χαμόγελο που νόμιζε ότι ήταν γοητευτικό, αλλά στην πραγματικότητα έμοιαζε με κρυωμένη αελάδα.

Η Δανάη κοίταξε τα λουλούδια, μετά εκείνον, μετά ξανά τα λουλούδια.

«Ω, Κώστα, είναι πολύ γλυκό... αλλά είμαι αλλεργική στα τριαντάφυλλα και σε όσους νομίζουν ότι είναι ανθισμένα λουλούδια αλλά στην πραγματικότητα είναι απλά αγκάθια.»

Πανικός. Πώς μπορούσε να κάνει τέτοια γκάφα; Πώς είναι δυνατόν να μην το ξέρει; Και αυτό το τελευταίο τι ήταν; Σπόντα για εκείνον; Μήπως τον θεωρούσε ξερόλα; Κρύος ιδρώτας έλουσε το μέτωπό του.

Πριν προλάβει να πει κάτι, η Δανάη άρχισε να φτερνίζεται λες και είχε πέσει πάνω της κάποια αρχαία κατάρα. Οι φίλες της την απομάκρυναν γρήγορα, ενώ ο Κώστας έμεινε να κρατάει το μπουκέτο σαν χαμένος.

Επικίνδυνες αποστολές 2 – Αχ αυτή η κάρτα!

Αποφασισμένος να σώσει την κατάσταση, έβγαλε τη ρομαντική κάρτα από την τσέπη του. Καλύτερα να μην το είχε κάνει...

«Εντάξει, άσε τα λουλούδια! Διάβασε αυτό!» Η Δανάη, ακόμα συγχυσμένη και με κόκκινη μύτη, πήρε την κάρτα και διάβασε δυνατά:

"Η αγάπη σου είναι σαν Wi-Fi—με κάνει να συνδέομαι σε κάτι πιο δυνατό από το 4G της καρδιάς μου."

Άκρα του τάφου σιωπή στο προαύλιο βασιλεύει.

Η Δανάη σήκωσε το αριστερό της φρύδι και είπε με ύφος ξινισμένης λεμονόκουπας: «Το έγραψες εσύ;»

Ο Κώστας άνοιξε το στόμα του να πει «Ναι», αλλά η κολλητή της Δανάης, η Μαρίνα, γκούγκλαρε τη φράση και είπε:

«Είναι από meme στο Instagram»

Πιο μεγάλη νεκρική σιγή. Όλο το σχολείο έχει γυρίσει και τους κοιτάει. Ο Κώστας πλέον θυμίζει ντομάτα σε αγώνα μπάσκετ λουσμένη στον ιδρώτα.

Επικίνδυνες Αποστολές 3 – Γλυκιά Κόλαση!

Σαν να μην έφτανε το προηγούμενο ρεζιλίκι, ο Κώστας έβγαλε το τελευ-

ταίο του όπλο: το τεράστιο κουτί σοκολατάκια.

«Τουλάχιστον πάρε αυτά!» είπε με τόνο βρεγμένης γάτας.

Η Δανάη πήρε ένα σοκολατάκι, το δάγκωσε, και αμέσως έκανε μια γκριμάτσα.

«Ωχ... είναι με γέμιση καρύδι;»

Ο εγκέφαλος του Κώστα είχε πάψει πια να επεξεργάζεται τα γεγονότα και είχε ανάψει τον κόκκινο συναγερμό. «Ναι... Γιατί;»

Η Δανάη αναστέναξε. «Είμαι αλλεργική και στα καρύδια.»

Φρίκη. Σκέτη Φρίκη. Ας ανοίξει επιτέλους η γη να τον καταπιεί!

Επικράτησαν σκηνές αποκάλυψης. Τα παιδιά έτρεχαν πανικόβλητα μπροστά στο θέαμα της ημιλιπόθυμης Δανάης. Κάπου ακούστηκε μια φωνή «Φέрте ρε παιδιά την Ελένη από την Βιολογία, έχει αντισταμινικά!» και η Δανάη καλύφθηκε από πλήθος μαθητών.

Ο Κώστας στάθηκε εκεί, κοιτάζοντας τα λουλούδια, την κάρτα και το κουτί σοκολατάκια σαν τα υλικά ενός εγκλήματος, χαμένος ανάμεσα στις πανικόβλητες φωνές.

«Φίλε,» του είπε ο κολλητός του, ο Γιάννης, «νομίζω ότι μόλις έγινε ο πρώτος τύπος που σχεδόν σκότωσε κάποιον την Ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου.»

Ο Κώστας αναστέναξε κρατώντας με δυσκολία τα δάκρυά του.

Τι να κάνουμε, δεν είμαστε όλοι ο Tom Cruise.

